Kerry Allyne

RECIFUL DE CORALI

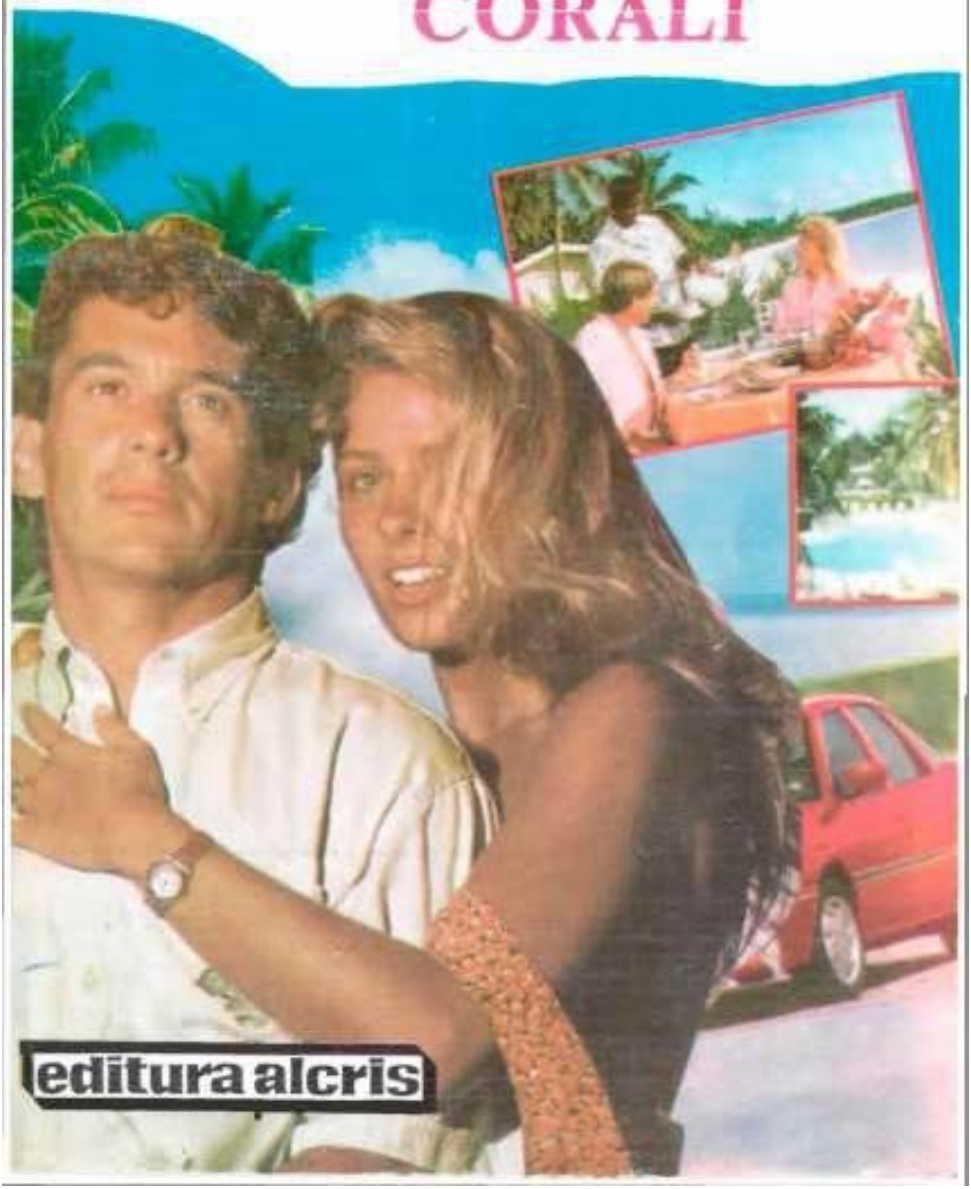

editura alcris

KERRY ALLYNE
RECIFUL DE CORALI

Redactor: Aurelian Micu Andy
Consilier editorial: Traian Iancu
Lector: Angela Vasile
I.S.B.N. 973-96895-0-X
Traducere din limba engleză de SIMONA SÂRBESCU, TEODOR ATANASIU
EDITURA ALCRIS
BUCUREŞTI, 1994
Coperta: ANDY
© by Kerry Allyne, 1981
CORAL CAY
Mills & Boon Limited
Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin editurii ALCRIS – M 94

CAPITOLUL I

Ravelle Fenton stătea rezemată de parapetul catamaranului, o imensă barcă mecanizată, în timp ce la orizont se iveau în sfârşit cele două insule ce alcătuiau Morning Retreat. Fusese o călătorie de două ore din ţinutul Queensland până la staţiunea Barrier Reef, şi ochii ei de culoare căprui închis se adânceau în frumuseţea peisajului admirând oazele acelea de verde tivit cu alb răsărind din marea azurie strălucitoare.

Una din insule – Hermitage – era mult mai mare decât cealaltă şi în mod evident de origine continentală; avea dealuri acoperite cu păduri de pini şi plaje presărate cu bolovani. Cea de-a doua – Hideaway – unită cu prima în timpul refluxului printr-o punte creată de nisip, era un adevărat recif de corali. Vegetaţia, nu mai puţin densă, era aceea a unei naturi tipic tropicale. Cocotieri plini de graţie – iniţial plantaţi în secolul anterior pe multe dintre insule, de către guvern, ca o formă de subzistenţă pentru acei nefericiţi care ar fi naufragiat de-a lungul celor două mii de kilometri de recif frumos dar foarte înşelător – împrăştiaţi deasupra unor nisipuri albe, sclipitoare, amestecaţi cu pandanuşi bine înrădăcinaţi şi arbori de „casnarina” cu frunziş bogat; iar mai jos, terenul era acoperit de o vegetaţie deasă de nuanţă argintie dată de plantele „tournefortia”. Mai departe de ţărm, umbrind diferitele construcţii şi colibe aparţinând comunităţii, se puteau vedea vârfurile înalţilor copaci de „pisonia” ale căror ramuri alcătuiau un adevărat paradis pentru cuiburile păsărilor omniprezente.

Dinspre plajă apăru un debarcader lung, înconjurat de apele verzi-gălbui, ale lagunei închise de recif, ce înainta spre albastrul mai adânc al canalului de navigaţie. Un iaht cu catarg înalt şi un vas de croazieră, având cabina acoperită, navigau alături, iar exteriorul lor alb, lustruit reflecta razele strălucitoare de lumină ce veneau dinspre marea inundată de soare.

O schimbare de direcţie a vasului – pregătindu-se să-şi facă drum prin strâmtoarea îngustă a recifului – şi briza uşoară a mării aduse pe obrajii lui Ravelle câteva şuviţe de păr lung, auriu, pe care ea le îndepărtă cu o mişcare a degetelor, în timp ce se întorcea spre bărbatul de alături, ridicându-şi sprâncenele arcuite cu înţelegere.

— Cum te simţi acum? întrebă ea cu o voce plăcut răguşită. În mod surprinzător, fiindcă după aprecierea ei fusese o călătorie deosebit de agreabilă, Matthew Inglis, logodnicul ei, se plânsese că nu se simte bine, aproape imediat după ce porniseră spre larg.

— Nu cu mult mai bine, răspunse el acru şi-şi trecu mâna peste fruntea foarte palidă şi umedă: de-abia aştept să cobor de pe nenorocita asta de barcă! Ştii doar că niciodată nu mi-au plăcut bărcile sau ceea ce ţine de mare!

— Îmi pare rău, se scuză ea încet, parcă învinovăţindu-se singură şi apoi îşi îndreptă din – nou atenţia – într-un fel fără a vedea ceva – către peisajul din faţa lor…

Atunci când îi sugerase Morning Retreat ca loc pentru a-şi petrece ultima lor vacanţă înainte de economiile presupuse de viitoarea căsnicie, el nu avusese nicio obiecţie, îşi amintea ea cu părere de rău. De fapt fusese chiar uimită de supunerea dovedită de el când îi acceptase ideea. De obicei îi plăcea să fie el cel care iniţia toate planurile. Acum Ravelle începea să se întrebe dacă, în definitiv, făcuse bine sau nu. Dacă lucrurile nu se desfăşurau după dorinţa lui, Matthew putea, uneori, să devină o companie foarte dezagreabilă, asta o ştia din experienţa anterioară.

O uşoară izbitură, provocată de contactul bărcii cu stâlpii debarcaderului, o smulse pe Ravelle din gândurile ei introspective şi odată ce se fixară frânghiile de siguranţă, pasagerii începură să se îndrepte spre coborâre. Pe chei aştepta o mulţime de lume, oameni de vârste apropiate – aflaţi în vacanţă, gata de întoarcere pe continent – şi în timp ce un membru al echipajului îi ajuta pe noii sosiţi să debarce, alţi doi le descărcau bagajele, urcându-le apoi într-

un cărucior gata să fie remorcat în staţiune de un măgăruş.

Ajunsă pe chei, Ravelle simţi puterea cu care bătea soarele arzător pe pielea spatelui şi umerilor săi dezgoliţi de costumul decoltat, din bumbac, pe care îl purta şi zâmbi veselă:

— E cald, e minunat, nu-i aşa? spuse fericită. Acasă la ei, în sud, încă mai era primăvară, cu vreme cam friguroasă.

Expresia lui Matthew, auzind-o, a fost mai mult o grimasă:

— Prea cald, a replicat el fără a-şi ascunde deloc sentimentele, fixând-o cu ochii de culoarea alunei. Aşa că n-am putea să mergem puţin la umbră? Mi-ar prinde bine ceva de băut acum că am scăpat de pe şalupa asta târâtoare! şi se îndreptă spre uscat cu paşi repezi.

Deşi în sinea ei consideră remarcile lui privind catamaranul ca fiind mult exagerate, Ravelle nu spuse nimic ci ţinu pasul cu el, atât cât îi permiteau sandalele cu tocul înalt.

Din moment ce Matt, evident, nu călătorise prea bine, se hotărî să fie îngăduitoare, considerând că probabil suferea din cauza vremii, ceea ce se manifesta la el printr-o comportare cam răutăcioasă.

De-a lungul digului se aflau anunţuri care interziceau pescuitul în lagună şi privind în jos la apa limpede de cristal, Ravelle putea să-şi imagineze câte noduri li se puseseră în gât pescarilor pasionaţi, la vederea interdicţiilor, pentru că se zăreau o mulţime de peşti de culori strălucitoare, mai mari sau mai mici, zbenguindu-se printre stâlpii debarcaderului sau printre porţiunile de coral vizibile chiar de la înălţime, deasupra mării translucide.

— Pariez că ai fi gata să suporţi oricâtă căldură, numai să poţi pescui un pic pe-acolo, îl necăji ea, într-un efort de a-şi aduce logodnicul într-o stare de spirit mai bună. Dacă exista un lucru într-adevăr apreciat de Matthew, acela era pescuitul.

— Hm! pufni el încruntat. Nicio speranţă, cu toate avertismentele astea împrejur, „Pescuitul interzis”, nu?

— Poate aici nu, dar sunt sigură că se pot aranja excursii în vecinătate pentru turiştii care ar dori să pescuiască, zise ea încurajatoare.

— Da, desigur, cu barca! zise el şi îi aruncă o privire elocventă.

Ravelle strânse din buze. Nu se gândise la asta. Dar acum, că tot îi amintise el, îşi zise că, în trecut, de câte ori fuseseră la pescuit, întotdeauna era undeva pe plajă, sau pe malul unu-i râu, ori lângă vreo baltă. Niciodată departe de uscat.

— Atunci, poate, dacă ai lua nişte pastile pentru rău de mare te-ai simţi mai bine, propuse ea dornică să-l ajute. E păcat, totuşi, să te afli într-o zonă recunoscută ca una din cele mai bune, dacă nu chiar cea mai bună din lume pentru pescuit şi să nu-ţi încerci norocul măcar.

— Hmm, meditä el speculativ, parcă dându-şi un motiv să spere că dispoziţia lui îngrozitoare era pe cale de a dispărea. O să mă mai gândesc la asta. Nu vreau să anticipez.

— Nu, desigur că nu, aprobă ea, întorcându-şi faţa spre a-şi ascunde strâmbătura involuntară a buzelor.

Niciodată, în timp de doi ani de când îl cunoştea pe Matthew, nu observase la el vreo mişcare neprevăzută. Impulsul de moment era de obicei inexistent în caracterul lui mai degrabă calculat, şi totul era măsurat cu grijă, efectele prevăzute înainte de a se lansa într-o acţiune. Uneori spiritul critic exagerat ce îl caracteriza o călca pe nervi pe Ravelle, dar atunci ea îşi reamintea şi părţile lui bune, cum erau încrederea, faptul că te puteai bizui pe el şi sinceritatea lui deosebită. Erau calităţi atât de diferite de ceea ce întâlnise ea într-o ultima vacanţă, cu patru ani în urmă, când avusese inima zdrobită – şi acum începuse să se gândească doar la calităţi, în loc să numere defectele.

La capătul digului, o cărare nisipoasă şerpuia printre palmierii foşnitori şi copacii cu frunze dantelate care aduceau umbra atât de mult dorită de Matt. Cărarea ducea către recepţie, acoperită cu stuf, şi către clădirile restaurantelor unde florile multicolore îşi răspândeau

miresmele minunate pe verandele cu împletituri de nuiele.

Cu atâţia oaspeţi sosiţi în acelaşi timp, zona recepţiei era destul de aglomerată, dar femeia tânără, cu părul roşcat, de la birou părea, desigur, să mai şi fost într-o situaţie similară de multe ori, aşa că nu-şi pierdu deloc calmul în timp ce se ocupa de cazare şi de alte amănunte cu aceeaşi eficienţă şi amabilitate dintotdeauna.

Din cauză că cele mai multe căsuţe de pe insulă erau destinate perechilor sau familiilor mai numeroase, Ravelle şi Matthew au avut destul de mers pentru a-şi găsi camerele lor separate; camera ei, nu departe de piscina rotundă, se afla în apropierea plajei şi a digului. A lui era mai departe, printre copaci, de-a lungul unei alei destinate plimbărilor.

— M-am gândit că cel puţin vom fi mai aproape unul de altul, se plânse el după ce văzu unde se află camera lui şi ce distanţă o separa de a ei.

— Poate ar fi trebuit să împărţim aceeaşi cameră, zise ea în glumă. Ar fi fost în orice caz mai ieftin…

Matt o privi şocat; orgoliul lui fusese atins.

— O diferenţă pe care prefer să o plătesc decât să accept promiscuitatea, declară el demn. Sunt surprins că ai fost în stare să te gândeşti la aşa ceva, când îmi cunoşti sentimentele în legătură cu astfel de lucruri.

— Nu-ţi mai face griji, m-am referit numai la cameră, nu şi la pat, îi replică ea sec.

Concomitent îi veni în minte ceea ce o preocupa de mai multă vreme: dacă era într-adevăr corect din partea ei, având în vedere convingerile lui Matt, să-l lase să creadă că ea fusese căsătorită înainte, aşa cum insistaseră părinţii ei să spună tuturor. Motivul lor era simplu: să o protejeze, atât pe Ravelle cât şi pe fetiţa ei Samara, de orice comentariu jignitor la care în mod clar se puteau aştepta, dacă oamenii ar fi ştiut că fiica ei cu păr buclat nu era altceva decât rezultatul ilegitim al unei legături întâmplătoare ce o avusese la vârsta de douăzeci de ani. Acela a fost primul contact cu acea emoţie care îţi răscoleşte sufletul şi se cheamă dragoste. Dragoste! îşi repetă ea dezamăgită, căci,

aşa cum descoperise imediat spre disperarea ei, dragostea nu îl caracterizase niciodată pe tatăl Samarei.

Amintirea fetiţei îi aduse o expresie melancolică pe faţă. Fusese grozav de dezamăgită aflând că niciun copil sub vârsta de cinci ani nu avea acces în staţiune, din cauza distanţei mari şi a lipsei unui medic pe insulă. Şi dacă nu ar fi fost insistenţa părinţilor privind faptul că ea şi Matt aveau nevoie să petreacă un timp împreună, Ravelle ar fi anulat imediat călătoria. Logodnicul ei susţinuse cu hotărâre părerea părinţilor, aşa că, şi pentru că el era de obicei foarte răbdător cu Samara – chiar dacă puţin distant – acceptase în final, din consideraţie pentru el.

Acum, cu un zâmbet uşor şi o mişcare timidă din umeri. Ravelle îşi plimbă privirea împrejurul construcţiei compacte, ordonate – o replică exactă a gusturilor lui Matthew, cu excepţia culorii mobilierului.

— Ei bine, afară de faptul că ne aflăm flecare la capătul opus al aşezării, ce părere ai până acum? îl cercetă ea.

— O, destul de plăcut, cred, mormăi el. Nu era persoana care să se entuziasmeze prea uşor. Cu condiţia să nu fiu obligat să stau în soarele ăsta afurisit. N-o fi vreo băutură în frigiderul ăsta, ce zici? ridică el din sprâncene în timp ce arăta spre micul aparat aşezat lângă masa metalică pentru micul dejun.

Aplecându-se, Ravelle deschise uşa frigiderului:

— Mmmm, e bere Pilsener, bitter, cola şi suc de portocale, le enumeră ea rapid.

— O să beau un suc de portocale, mulţumesc, zise el pe neaşteptate. Matthew nu prea consuma băuturi tari şi nu le aprecia nici pe cele răcoritoare.

Ravelle îi dădu băutura, apoi îşi puse pentru ea un bitter cu lămâie şi se aşeză pe un fotoliu cu picioare lungi aflat în apropiere.

— Cum până la prânz mai este puţin, ce ai vrea să facem între timp… să explorăm locul? propuse ea cu un ton ferm. Soarele străluceşte irezistibil afară.

— Poţi să te duci tu, dacă vrei, dădu el din umeri

indiferent. Cred că eu o să despachetez şi pe urmă o să mă odihnesc puţin. Să-mi las stomacul să-şi revină, ca să spun aşa.

— Tot nu ţi-ai revenit? răspunse ea, jumătate mirată, jumătate compătimitoare. De fapt, cu tot răul din timpul călătoriei cu barca, până acum ar fi trebuit să-i treacă.

— Nu, nu mi-am revenit, se răsti el, iritat şi evident supărat de nota de uimire pe care o simţise în glasul ei. Ar trebui să ştii că nu am o constituţie prea puternică. Din nefericire, întotdeauna durează mult până îmi revin la normal după orice necaz sau boală.

Asta numai fiindcă mama lui îl convingea tot timpul că era foarte bolnav, mai mult decât era în realitate. Uneori îl trata de parcă ar fi fost o fiinţă fragilă de şaizeci şi opt de ani, nu un individ normal şi sănătos de douăzeci şi opt.

Ştiind că nu putea să-i spună astfel de lucruri lui Matt, Ravelle se mulţumi să ridice din umeri, într-un gest de scuză:

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că efectele călătoriei nu au dispărut încă.

— Nu, nu, n-am zis că eşti tu de vină, îi zise el, dornic de împăcare, dar pe un ton condescendent. La urma urmei tu nu poţi înţelege cu adevărat ce înseamnă să ai o natură delicată, nu-i aşa? Vreau să spun, tu n-ai fost bolnavă nici măcar o zi, de când te cunosc.

— Nu, cred că nu, răspunse ea cu un uşor zâmbet. Dacă fusese vreodată bolnavă, cu siguranţă nu făcuse atâta caz, aşa cum făcea el şi nici nu şi-ar fi putut permite, având un copil de crescut.

Îşi terminară băuturile şi apoi Ravelle spălă cele două pahare şi le puse înapoi pe raft, aruncând ambalajele goale în coşul pentru gunoi.

— Te conduc înapoi la căsuţa ta, sugeră ea, căutându-şi ochelarii de soare şi pălăria cu borul larg, în timp ce el se ridica în picioare. Apoi o să merg pe poteca aceea, să văd unde mă va duce.

— Poate ar fi mai bine să-ţi iei şi harta cu tine, Matt arătă spre pliantul imprimat pe care recepţionera i-l dăduse

şi în care erau descrise în detaliu diferitele trasee propuse.

— Nu, nu cred, refuză ea, zâmbind. Pe o insulă atât de mică nu te poţi rătăci, chiar dacă ai vrea. Şi în afară de asta, va fi mult mai plăcut să descoperi lucruri noi în mod întâmplător, decât să ţi se spună dinainte ce o să descoperi.

— Deci nu vrei să traversezi pe insula cealaltă? Ravelle scutură din cap în semn că nu.

— Nu cred că e timp pentru aşa ceva şi oricum, fluxul poate veni repede, din câte ştiu. Nu am observat dacă era ridicat sau nu când am debarcat.

Trecând prin spaţiul uşii, îi aruncă lui Matt o privire întrebătoare:

— Tu ai observat?

— Nici atât! se strâmbă el cu dispreţ şi o urmă. În momentul acela eram sătul de atâta mers pe mare. Prea mult pentru o singură zi. Nu mă mai interesa absolut deloc starea fluxului sau altceva!

— Ei bine, cum intenţia mea era de la început să stăm pe insula Hideaway, aş putea să urmez vechiul plan. Putem să lăsăm Hermitage pentru altă dată, când putem merge acolo împreună.

— Numai dacă nu mă vei obliga să merg pe jos kilometri întregi ţopăind printre tufişuri. Ştii că niciodată nu mi-am dorit să-mi petrec astfel vacanţa.

— Poate să mergem călare, propuse ea. Aşa spune în broşura de la agenţia de voiaj, că au aici cai de închiriat.

Matthew o privi ca pe o nebună.

— Nu ştiu să călăresc! strigă el.

— Nici eu, râse Ravelle, fără nicio grijă. Dar nu cred că au cai doar pentru călăreţi experimentaţi. Trebuie să aibă şi o mulţime de cai pentru începători.

— Hm, da, nişte mârţoage bătrâne cu care de-abia poţi înainta, de asta nu mă îndoiesc.

Ravelle îl fixă cu o privire lungă de sub marginea lată a pălăriei.

— Doar nu îţi doreşti ceva mai năbădăios pentru prima încercare, nu? îl tachină ea ironică.

— Probabil că nu, răspunse el. Dar nici nu îmi doresc să ajung cu braţele smulse din încheieturi în urma efortului de a-mi împiedica mârţoaga să se înapoieze la grajdul ei. Am auzit eu de ce sunt în stare caii ăştia când au pe cineva neexperimentat în spate.

— Nu chiar toţi caii, nu? oftă ea în timp ce treceau pe lângă un miniteren de golf din spatele restaurantului. Până acum nimic din ce sugerase ea nu-i plăcuse lui Matthew. Vreau să spun, dacă alţii se descurcă, de ce n-am putea şi noi să ne descurcăm?

— N-am spus că nu aş fi capabil să mă descurc, Ravelle, o informă el cu un accent pompos. Ci pur şi simplu am spus că nu vreau să fac acest efort.

Ravelle trase adânc aer în piept, numără până la zece şi expiră încet.

— În acest caz, poate eşti atât de amabil să-mi spui exact ce ai de gând să facem cât timp vom sta aici? îl întrebă ea cu o ridicare sarcastică din sprâncene. Deja te-ai opus excursiilor pentru pescuit şi plimbărilor prin tufişuri. Ştiu de acasă că nu-ţi place în mod deosebit înotul şi cum de când am ajuns aici nu ai făcut decât să te plângi de soare, presupun că nici nu ai fi amator de golf, tenis sau explorarea recifului! Acum respingi şi propunerea mea privind călăria. Ravelle se opri un moment, cu o expresie dezamăgită. Există oare ceva, *orice,* care te-ar putea interesa aici, Matthew?

Ignorându-l izbucnirea de nervi, el îşi strânse buzele în timp ce îi asculta ultima întrebare disperată.

— Păi, am văzut că au un joc de table şi tenis de masă în camera destinată jocurilor, lângă recepţie. Asta mi-ar face plăcere, zise el gânditor…

— Table şi tenis de masă! exclamă ea şocată. Puteai să joci aşa ceva şi la clubul salariaţilor, acasă la Wollongong! Nu era nevoie să parcurgi o distanţă de trei mii de kilometri ca să faci câteva partide de tenis de masă!

Ajunseră la căsuţă şi Matt se opri la capătul treptelor care urcau spre intrare.

— Îmi dau foarte bine seama de asta, spuse el cu o

expresie de om jignit. Totuşi, nu a fost dorinţa mea personală să vizităm Barrier Reef; pentru tine am fost de acord cu propunerea ta, fiindcă ştiam cât de mult ţi-ai dorit întotdeauna să vii aici şi cât de puţine şanse ai mai fi avut, odată căsătoriţi, când vom avea nevoie de bani pentru căminul nostru. Îşi drese puţin vocea: Trebuie să recunosc, desigur, că şi excluderea Samarei a jucat un rol important în luarea hotărârii mele. Adică asta însemna că noi amândoi vom fi singuri prima dată şi am sperat că amândoi vom găsi nişte ocupaţii comune, care să ne facă plăcere, în loc să ne limităm la cele potrivite cu prezenţa unul copil.

Iritarea Ravellei dispăru ca prin farmec.

— O, Matthew! suspină ea, neajutorată. Nu realizase până atunci cât de mult îl deranja pe Matt prezenţa Samarei. Îmi pare rău dacă am ţinut-o pe Sam prea mult cu noi, dar petrec atât de puţin timp cu ea, fiind toată ziua la serviciu, încât aş vrea, măcar în timpul weekendului să fie lângă mine cât mai mult posibil. Iar în ceea ce priveşte vacanţa noastră aici, am putea amândoi să ne bucurăm de ea, de aceea am propus să călătorim. Era ceva ce nu am mai încercat până acum.

— Dar îţi plac tenisul de masă şi tablele?

— Da, desigur că-mi plac, deşi…

— Bine, atunci am găsit măcar două moduri de a ne petrece timpul împreună, încheie el brusc, mulţumit. Apoi zâmbi pentru prima oară în dimineaţa aceea. Poate facem o partidă după prânz. Ne întâlnim la tine la ora 12,30. Bine?

— De acord, răspunse ea resemnată. Matt era în mod evident hotărât să joace câteva partide cu ea şi din moment ce el fusese de acord să viziteze Morning Retreat doar de dragul ei, atunci poate şi ea era datoare să facă ceea ce dorea el. În plus, se gândi ea cu speranţă, dacă ar fi jucat câteva partide cu el, poate atunci Matt ar fi devenit puţin mai binevoitor în privinţa altor îndeletniciri, pe care ea de abia le aştepta…

Era o vreme minunată şi multă linişte printre copacii care înconjurau cărarea. Ravelle mergea agale, trăgând adânc în piept aerul plin de mirosul pădurii după ploaie şi

minunându-se de priveliştea ce i se oferea. Se întreba oare cât timp îi trebuise naturii să creeze asemenea paradis pe insulă. Curând lăsă în urmă copacii şi cărarea o purtă spre plajă, de fapt spre ţărm, unde îi apăru deodată în faţa ochilor imaginea vastă a mării de culoarea cobaltului, spărgându-se de recif cu valuri înspumate. Această privelişte ar fi făcut pe oricine, chiar şi pe cele mai încăpăţânate persoane, să alerge spre malul apei şi cum Ravelle nu era dintre acestea, îşi scoase pe loc sandalele şi nu mai stătu pe gânduri. Imediat simţi apa călduţă mângâindu-i gleznele. În partea dreaptă se zărea insula mai mare – Hermitage – scăldată în soarele dimineţii şi părând complet nelocuită, cu excepţia unui singur vârf de acoperiş argintiu pe care de-abia îl vedea prin frunzişul bogat al arborilor.

Deodată liniştea a fost întreruptă de mugetul total neaşteptat al unei vaci, făcându-se auzit cu o claritate de cristal, ceea ce o făcu pe Ravelle să zâmbească. Asta era ceva nou; Ravelle nu se gândise că s-ar fi putut auzi atât de departe de coastă şi deveni dintr-odată curioasă. Se îndreptă spre drumul care ducea înapoi în staţiune, mergând pe partea dreaptă, astfel încât să aibă mereu în faţă imaginea insulei.

Câteva secunde mai târziu, ca răspuns la chemarea vacii, se auzi un muget de taur şi, până să-şi dea seama Ravelle, atenţia îi fu atrasă de o scânteiere de verde aprins şi albastru. Valurile erau la câţiva centimetri de picioarele ei, aşa că îşi pierdu repede interesul pentru creaturile mai prozaice de pe cealaltă insulă, în eforturile ei de a descoperi ce se mai ascunde în golfuleţele cu apă caldă.

Erau o grămadă de scoici-melci rotunzi, mici, scoici mari, ascuţite, cochilii cu forme ciudate şi altele cu marginile roşii. Majoritatea încă mai aveau organismul minuscul din interior, erau vii, aşa că, după ce le inspecta cu atenţie, Ravelle le puse înapoi în nisip grijulie.

Cam la un metru de mai era o porţiune mare acoperită de corali, o gazdă foarte bună pentru micile bancuri de peşti argintii. Din apă se zăreau bucăţi mal mari,

desprinse din recif de furtuni, care aşteptau să fie erodate în particule de nisip strălucitor.

În faţa ei doi băieţi se bălăceau în mare sub privirile atente ale părinţilor care stăteau la plajă. Mişcările lor semănau cu cele ale valurilor care veneau spre Ravelle, împreună cu razele de soare, ceea ce îi făcea o poftă grozavă să se joace în apă, zbenguindu-se ca pe vremea copilăriei. Atât de mult îşi dorise să vină la Morning Retreat, să vadă totul, încât nu ştia cu ce să înceapă.

Le zâmbi prietenos celor doi care stăteau la soare:

— Bună dimineaţa, ce zi minunată!

Ravelle continuă să meargă spre staţiune.

Apoi auzi un zgomot de motor, ca cel al unei bărci. Dinspre insula Hermitage apăru o barcă joasă având cabina deasupra. Barca aluneca uşor de-a lungul canalului, având la cârmă un bărbat cu pieptul descoperit, cu silueta întunecată.

Barca ajunse la ţărm cu câteva minute înaintea Ravellei, în dreptul piscinei. Ocupantul bărcii opri motorul şi apoi fixă ancora bine în nisip, apoi se îndreptă spre clădirile principale cu mişcări suple şi rapide. Cum şi Ravelle avea aceeaşi direcţie, se trezi urmărindu-i paşii, cu privirea fixată asupra siluetei virile.

Părul lui de culoare închisă era în ton cu pielea foarte bronzată, aşa cum observă ea atentă; lărgimea umerilor şi a spatelui se datora unei staturi extrem de puternice.

Pielea o avea bine întinsă pe muşchi în jurul mijlocului, iar şoldurile erau înguste. Purta pantaloni scurţi, care lăsau să se vadă nişte picioare lungi puternice, cu muşchi dezvoltaţi puşi în evidenţă în timpul mersului.

Totuşi, spre dezamăgirea ei, chiar şi înainte ca aprecierea să fie completă, începuse să o intrige faptul că silueta aceasta semăna incredibil cu cea a bărbatului care îi adusese atâta nefericire cu patru ani în urmă. Atât de mult semăna, încât, realiză ea cu o tresărire, respiraţia începuse să-i devină mai rapidă şi inima-i bătea mai tare.

Aproape ajunsă în camera ei, Ravelle se simţi puţin mai liniştită; încă mai avea degetele încleştate pe baretele

sandalelor ce le ducea în mână. Era imposibil să fie el, nu-i aşa? se întreba ea tulburată, nevrând să creadă într-o asemenea coincidenţă. Destinul nu putea să fie atât de crud încât să-i aducă, pe ea şi pe tatăl Samarei, faţă în faţă. Nu acum, nu aici, în timp ce ea era împreună cu Matt şi nu avea unde să fugă!

Din umbra grădinii de lângă piscină apăru femeia care fusese la recepţie şi îi zâmbi vesel bărbatului, de cum îl văzu.

— Chantal este în apartamentul ei, dacă pe ea o cauţi, îi spuse ea.

— De fapt nu pe Chantal, ci pe Vance voiam să-l văd sau pe tine. Am venit să adun acele…

Ravelle nu mai auzi ultima parte din ce spunea el, din cauza presiunii sângelui care îi zvâcnea în tâmple. Doamne, Dumnezeule, deci era într-adevăr Steele! aproape suspină ea, cuprinsă de un fior ce îi strângea inima ca un cleşte. Niciodată n-ar fi putut uita acea faţă dură, dar fermecătoare, cu ochii reci, cenuşii şi acea gură bine conturată. Imagini în care el râdea spre ea, aşa cum râdea acuma cu femeia aceea de lângă el, îi apărură brusc în minte şi apăsându-şi mâna pe gură, Ravelle fugi către siguranţa din interiorul camerei ei. Picioarele îi tremurau puternic.

Ajunsă înăuntru, lăsă să-i cadă din mână sandalele şi se îndreptă direct spre poşeta unde avea un pachet de ţigări; îşi aprinse una în grabă şi trase un fum. Matthew nu era de acord cu fumatul, dar în acel moment era ultima persoană la care s-ar fi gândit înainte de a-şi scoate pălăria şi ochelarii. Se aruncă în pat şi gândurile îi deveniră un dans haotic de amintiri pe care nu ar fi vrut să le mai evoce vreodată. Acum, că porţile memoriei fuseseră deschise deja, nimic nu mai putea opri valurile amintirilor şi până la urmă sfârşi prin a le accepta.

Avea douăzeci de ani când ea, împreună cu o prietenă se hotărâseră să facă o călătorie în Japonia. La întoarcerea acasă îl cunoscuse pe Steele Cunningham şi pe tatăl lui. Pe vremea aceea ei călătoriseră cu avionul în Japonia în scopul

unor afaceri – aşa cum descoperise ea mai târziu, erau implicaţi în multe domenii – dar datorită, antipatiei bătrânului Cunningham pentru zborul cu avionul se hotărâseră să se întoarcă în Australia pe mare.

În cea de a treia zi a călătoriei Ravelle îşi dăduse seama că era pe cale să se îndrăgostească de tânărul de douăzeci şi nouă de ani din Queensland; era înalt, chipeş şi fericirea ei nu a mai avut limite când a observat că, în mod evident, sentimentele îi erau împărtăşite sincer. Singurul nemulţumit de situaţie era tatăl lui Steele – un om dur, neînduplecat – dar, protejată de dragostea fiului, Ravelle nu acordase nicio atenţie remarcilor pe care bătrânul le făcea în absenţa lui Steele: că nu era potrivită pentru el, ori că nu era destul de bună pentru familia lor. În ceea ce o privea pe ea, dacă bărbatul pe care îl iubea nu avea asemenea păreri, restul nu o mai interesa.

În ultima noapte petrecută la bord, gândul de a se despărţi de el pentru câteva săptămâni – care îi erau necesare pentru a-şi vedea familia la Wollongong, aflat la optzeci de kilometri de Sydney – o făcuse să vrea să-şi petreacă ultimele minute în compania lui. Atunci i le păruse cel mai natural lucru să se supună dorinţelor lui, care erau şi ale ei şi care îi aduseseră o experienţă a extazului dăruirii totale nemaiîntâlnită până în clipa aceea.

Dimineaţa devreme el a condusese până la cabina ei, după iniţierea senzuală în bucuriile pe care ţi le oferă o dragoste consumată. Dar nu ştia atunci că şoptindu-i cu ardoare „Te iubesc”, acestea aveau să fie ultimele cuvinte pe care i le mai adresa lui Steele.

Nu multă vreme după aceea, când vaporul intrase în port şi prietena ei se afla pe punte pentru a urmări debarcarea pasagerilor, Ravelle rămăsese în cabină ca să-şi strângă bagajele.

Bătaia în uşa la care ea se grăbise să deschidă, în speranţa că era Steele să-şi ia rămas bun, se dovedise a anunţa pe altcineva, total neaşteptat: era tatăl lui Steele.

Chiar şi acum, după patru ani, această amintire încă îi mai dădea fiori de gheaţă pentru că şi atunci îşi dăduse

seama că nu prevestea nimic bun acea vizită. Nimic bun datorită zâmbetului satisfăcut al bătrânului, datorită siguranţei cu care intrase în cabina ei, fără a-i cere permisiunea.

Cu o privire dispreţuitoare el trecuse în revistă condiţiile mult mai proaste de călătorie oferite de cabina ei, apoi scoase din buzunarul hainei lui superbe, impecabil croite, o hârtie împăturită.

— Fiul meu are probleme mult mai importante pentru moment, dar mi-a cerut să-ţi dau asta, spuse el pe cel mai condescendent ton posibil.

Luând hârtia cu silă din mâinile lui, Ravelle îşi dădu seama că era vorba de un cec completat pe numele ei, la care privise fără să înţeleagă.

— N-n… nu înţeleg, murmură ea, dând din cap.

Ochii lui reci, albaştri o măsuraseră plini de dispreţ.

— Asta înseamnă, îmi face plăcere să o spun, că la lumina clară a zilei, fiul meu e conştient de faptul că obligaţiile lui filiale înseamnă mai mult pentru el decât a noapte de distracţie la finalul unei călătorii de plăcere pe mare, dar se pare că totuşi ai şi tu dreptul la o compensaţie. Asta pentru ca, să zicem, te-a lăsat să crezi că doreşte mai mult de la tine decât o simplă aventură.

Apoi a privit hârtia cu înţeles:

— Foarte generoasă compensaţie, aş adăuga.

Ravelle reacţionase în singurul fel pe care îl cunoştea: refuzase.

— Mincinosule! îl acuzase ea, şocată. Steele vrea să se căsătorească cu mine! Aşa a spus azi-noapte, din nou! Sunt sigură că dumneata ai scris asta. Steele nu putea să facă o asemenea mârşăvie!

— O, nu, domnişoară Fenton, negase el cu multă siguranţă. Nu a fost nevoie de aşa ceva, te asigur. Fiul meu a fost mai mult decât de acord. Dar dacă vrei să verifici semnătura mea, îţi pot oferi unele acte personale, ca să te convingi, zise el băgând mâna în buzunarul hainei, că nu există nicio asemănare. În ceea ce priveşte comentariul dumitale, că Steele ar fi spus că intenţionează să te ia de

soţie, ei bine… şi se opri râzând cu sadism. Îmi pare rău să văd că cineva mai poate fi atât de naiv în zilele noastre ca să nu-şi închipuie că un bărbat e gata să promită orice, numai pentru a obţine satisfacerea nevoilor sale sexuale. Promisiuni pe care nu are nici cea mai mică intenţie de a le îndeplini… după consumarea faptului, concluzionase el ironic.

Chiar şi astăzi Ravelle îşi amintea cum se simţise în acele momente, când i se păruse că se prăbuşeşte totul în jurul ei.

— Tot nu vă cred! respinsese ea toate argumentele bătrânului, plină de curaj, totuşi deja cuprinsă de fiorii îndoielii pe care el reuşise să îi semene în inima ei atât de tânără. Viaţa era neîndurătoare.

După ce se mai gândise un timp, se convinsese că scrisul hotărât de pe cecul acela nu îi aparţinea bătrânului care o privise atât de dispreţuitor, ci era cu adevărat scrisul lui Steele. Văzuse o dată o scrisoare a acestuia din urmă, pe care el o expediase dintr-unul din porturile din timpul călătoriei şi fără nicio îndoială era vorba de acelaşi scris blestemat care îşi lăsase urma pe hârtia ce o avea acum în mână. În plus, aşa cum îşi reamintea cuprinsă de disperare şi mânie, cum ar fi putut afla bătrânul despre ceea ce se petrecuse între ea şi Steele cu o noapte în urmă, dacă nu i-ar fi spus chiar fiul său? Nu era genul de informaţie pe care cineva să o dea despre o femeie care ar fi urmat să-i devină soţie. Doar dacă ar fi fost doar o simplă cucerire feminină, atunci da, ar fi vorbit despre asta cu uşurinţă.

În momentul acela mândria şi ceea ce îi mai rămăsese din respectul faţă de sine însăşi fuseseră cele care îi dăduseră curajul să-l înfrunte pe tatăl iubitului ei.

— Steele nu este atât de ticălos! insistase ea, deşi acum nu fel de de convingător. Dacă voia să mă părăsească, mi-ar fi spus-o chiar el!

— Cred că supraapreciezi importanţa dumitale în viaţa fiului meu, domnişoară Fenton, urmase replica lui necruţătoare. Aşa cum am spus, el are mult mai multe preocupări demne de luat în seamă în dimineaţa asta. Şi,

privind prin hubloul deschis: cum ar fi, de exemplu, să-şi întâmpine logodnica…

— Logodnica? şoptise ea, palidă.

— Da, nu mă crezi? Atunci poate ar trebui să te duci să te convingi singură, nu? şi îi arătase hubloul.

Cu paşi nesiguri, Ravelle parcursese distanţa până acolo ca să poată privi spre chei. Până atunci nici măcar nu realizase faptul că nava acostase şi scările fuseseră coborâte. Scena pe care o întâlniră ochii ei şi care avea să-i rămână definitiv întipărită în memorie îi confirmă spusele bătrânului.

Steele tocmai ajunsese pe chei, văzu Ravelle, când o tânără brunetă, zveltă, se desprinse din mulţime şi îl îmbrăţişă. Ravelle era prea departe pentru a putea auzi ce îşi spuneau cei doi, dar nu era niciun dubiu în ceea ce putea să vadă: Steele îşi înclină capul pentru a săruta buzele oferite de tânăra brunetă. Sărutul lor dură destul de mult timp, până când Steele se desprinse de buzele roşii şi atât de îmbietoare ale logodnicei lui. Ravelle simţi că i se face rău şi ochii i se umplură de lacrimi sărate. Ceea ce văzuse o durea îngrozitor. În plus, observase pe cel de al treilea deget de la mâna stângă înmănuşată a femeii un inel cu un diamant de mărime apreciabilă.

— Ai văzut, nu aveam niciun motiv să te mint. Tatăl lui Steele răsucise cuţitul în rană, cu multă cruzime în glas. Eu sunt doar mesagerul fiului meu, îi îndeplinesc doar dorinţele. Cred că tu, şi ochii lui de un albastru deschis o priviră cu răceală, ei bine tu ai fost bine plătită, desigur, pentru serviciile tale, nu-i aşa? Şi se îndreptase către uşă.

— Cu excepţia unui singur lucru! îşi amintea Ravelle cum strigase atunci, pe jumătate plângând. Poţi să-i înapoiezi *asta* fiului dumitale cel cu două feţe, împreună cu urările mele de bine, domnule Cunningham! şi rupsese cecul, apoi îl strânsese în pumn şi îl aruncase la picioare bătrânului. Nu m-aş atinge niciodată de banii voştri murdari! Mi-ar aminti de la cine vin!

Cu o expresie care semănase mai mult a rânjet dispreţuitor decât a zâmbet, bătrânul Cunningham se

aplecase şi îl ridicase de jos, băgându-l în buzunar.

— S-ar putea să ai motive să regreţi acest gest prostesc, de moment, deşi sunt sigur că Steele nu va fi nemulţumit. El ştie care sunt avantajele unui cont sănătos în bancă, spre deosebire de tine! o ironizase el, în timp ce pleca.

După aceea, Ravelle se prăbuşise pe banchetă, suspinând, dar odată ce se întorsese prietena ei şi aceasta aflase de cele întâmplate, părăsiseră amândouă vaporul imediat, cu scopul de a uita cât mai repede totul.

*

Acum Ravelle oftă, mişcându-se agitată în pat, îşi îndreptă ţigara spre buze, dar apoi o stinse absentă. Gândurile din trecut nu o mai lăsau în pace.

Bineînţeles, pe vremea aceea nu ştiuse că era însărcinată – de această consecinţă dezastruoasă îşi dăduse seama mai târziu, când în sfârşit se născuse Samara. Şi, o dată pentru totdeauna, Steele dispăruse din viaţa ei. În sinea ei mai sperase şi se rugase ca să mai aibă ocazia să-l vadă. Singura problema era că fiica ei se făcea tot mai mare şi pe măsură ce i se accentuau trăsăturile, se dovedea din ce în ce mai greu pentru Ravelle să-l uite pe tatăl Samarei, pentru că aceasta era o adevărată combinaţie între cei doi părinţi. Moştenise părul blond al mamei şi nasul ei uşor în vânt, dar ochii de culoare cenuşie şi linia leneşă a buzelor atunci când zâmbea erau ale tatălui; atât de mult semăna cu el, încât, lacrimi involuntare apăreau în ochii mamei şi un fior dureros îi trecea prin inimă dacă nu se stăpânea cu grijă.

Apoi, cu doi ani în urmă, Ravelle îl cunoscuse pe Matthew, când reuşise să devină secretară a unui director al fabricii unde el lucra ca funcţionar comercial. Doi ani în care relaţia lor progresase treptat – el nefiind o fire prea expansivă, iar ei fiindu-i teamă să nu sufere din nou – şi cu toate că nu simţise o fericire atât de violentă, aşa cum fusese cu Steele, se mângâia cu ideea că măcar Matt nu o

rănise niciodată ca primul.

Nu îl iubea, dar pe atunci Matt nu prea părea a fi dornic de o pasiune arzătoare. Era timid, sau mai mult jenat de orice apropiere fizică şi trebuiseră mai mult de şase luni până când reuşise să-şi depăşească inhibiţia suficient ca să-i acorde Ravellei un cast şi unic sărut, lipsit de căldură. Nu că pe Ravelle ar fi deranjat-o lucrul ăsta. Cei mai mulţi bărbaţi pe care îi mai cunoscuse după naşterea Samarei ori îi spuseseră de la început că nu au de gând să-şi asume responsabilitatea unui copil, ori plecau de la premiza că ea, fiind văduvă, trebuie neapărat să fie şi una veselă. Nu, între ea şi Matt era mai degrabă un fel de camaraderie şi când el o ceruse de soţie cu câteva săptămâni în urmă, ea acceptase, cu aceeaşi lipsă de emoţie cu care el îi făcuse această propunere…

Singurele chestiuni care îi provocau îndoieli erau cele referitoare la fiica ei. La dorinţa părinţilor Ravellei, aceasta se născuse când ea se afla plecată la o mătuşă din Sydney, unde continuase să stea până când copilul împlinise trei luni. Astfel le dăduse timp suficient părinţilor să împrăştie zvonul că ea ar fi fost căsătorită pe timpul absenţei ei îndelungate. Atunci nu se gândise deloc dacă cineva ştia despre „greşeala ei de judecată” – aşa cum numea mama ei aventura cu Steele – dar din moment ce lor li se părea atât de important să nu se afle, nici ea nu avusese obiecţiuni.

Le permisese chiar să hotărască şi că se va numi doamna Fenton pe viitor, la fel ca femeile care îşi păstrează numele de fată şi după ce rămân văduve. Pentru ea nu conta în vreun fel sau altul, dar în ultima vreme se întrebase adesea, la fel ca în ziua aceasta, dacă n-ar fi trebuit să-i spună adevărul lui Matt; sau poate lucrurile trebuiau lăsate în voia lor. Era o hotărâre greu de luat, dar nu atât de gravă sau urgentă cum era problema legată de apariţia lui Steele pe insulă, îşi reaminti ea agitată.

Ridicându-se, Ravelle traversă camera intenţionând să-şi mai ia o ţigară, apoi se răzgândi şi începu să se plimbe prin cameră, trecându-şi nervoasă degetele prin părul ce-i

atingea umerii. Dacă şi Steele era în vacanţă, era inevitabil să se întâlnească la un moment dat şi gândul o făcu să tremure. Dacă numai faptul de a şti că el se afla aici o tulbura atât, oare ce ar fi fost dacă i-ar fi vorbit sau cum ar putea ea să-şi ascundă sentimentele faţă de Matthew? Sau poate că el nu o să-i vorbească, îşi zise ea plină de speranţe. La urma urmei, când avusese ocazia să o facă, Steele preferase să-l trimită pe tatăl său în loc.

Într-un fel, amintirile o ajutaseră să se calmeze puţin. Dacă cineva se va simţi jenat când se vor întâlni, acela trebuia să fie Steele şi nu ea, se gândi Ravelle. În fond el fusese cel care o înşelase. Ajungând la concluzia aceasta, suspină uşurată. Şi poate aici era salvarea ei. De ea depindea dacă să vorbească sau nu cu el şi dacă îl va trata cu toată indiferenţa – Dumnezeule, spera să fie în stare – atunci nu era sigur că el o va lăsa în pace?

CAPITOLUL II

Ca întotdeauna punctual, Matthew ajunse la Ravelle exact la 12,30 ca să meargă împreună la masă, iar ea, adoptând o atitudine care nu corespundea cu adevărata ei stare de spirit, îl însoţi în restaurantul spaţios cu vedere spre piscină şi plajă.

Pe o masă lungă, în mijlocul încăperii, se aflau aranjate o mulţime de platouri reci cu carne, salate şi fructe tropicale din care putură să aleagă ceea ce doreau. Cu farfuriile pline, se îndreptară apoi spre o masă mai mică aflată lângă un perete de sticlă. Se aşezară şi Ravelle observă că foarte puţină lume folosea încăperea pentru masă. Majoritatea oaspeţilor – cei mai tineri – îmbrăcaţi încă în costume de baie, luau masa afară, sub palmierii care umbreau grădina, în timp ce turiştii mai în vârstă sau mai conservatori, care se îmbrăcau pentru prânz, mâncau înăuntru.

— Doriţi ceva de băut, domnule? O chelneriţă tânără, zâmbitoare se opri lângă masă. Era îmbrăcată cu un

costum imprimat cu flori frumos colorate care completau de minune pielea ei aurie ca mierea.

— Nu, mulţumesc, refuză Matt, nu prea binevoitor şi fără măcar să privească în direcţia Ravellei. Făcu un gest spre cana aflată deja pe masă. Apa cu gheaţă e suficientă.

— Bine. Dacă vă răzgândiţi, chemaţi-mă. Eu sunt Jenny, le zise chelneriţa foarte amabilă, înainte de a se îndrepta spre masa de alături.

În spatele piscinei Ravelle zări barca pe care Steele o folosise pentru traversarea distanţei dintre cele două insule. Fluxul se deplasase între timp; ochii Ravellei erau irezistibil atraşi de mesele de afară, pe care începu să le cerceteze cu o privire discretă.

Nu dură mult până când îşi dădu seama de ceea ce căuta inconştient şi imediat îşi mută privirea înapoi în farfuria ei, pentru ca numai după câteva minute să şi-o îndrepte iarăşi spre celelalte mese. Steele stătea la o masă din margine, împreună cu alte trei persoane. Una din ele era recepţionera cu părul roşu, cea de-a doua era un bărbat înalt, bine făcut, cam în jur de treizeci de ani şi mai era o femeie micuţă, tânără, al cărei păr roşu-auriu şi o oarecare asemănare o făcură pe Ravelle să ghicească înrudirea ei cu recepţionera.

Din atitudinea lor se vedea lesne că se cunoşteau foarte bine unii cu alţii şi când femeia mai scundă se aplecă spre Steele zâmbind, Ravelle se gândi dacă nu cumva era Chantal, despre care îi auzise vorbind mai devreme. Orice ar fi spus, trebuie că era ceva amuzant, fiindcă ceilalţi trei izbucniră imediat în râs, aşa că avu ocazia să admire zâmbetul acela atât de seducător pe faţa lui Steele, ceea ce făcu să-i crească pulsul din nou Ravellei.

— Nu are niciun rost să te uiţi atâta afară, îi reaminti Matt de prezenţa lui, ca din întâmplare. Nu intenţionez să mănânc cu nisip în farfurie sau printre indivizii sălbatici pe jumătate dezbrăcaţi de acolo.

— Poftim? se uită la el confuză. Cuvintele lui îi umblau prin creier în dezordine. Atât de mult? O, nu, desigur. Nu avea dreptate Matt.

— Eram doar curioasă, atât, îl contrazise ea hotărâtă. Ştiu foarte bine că nu îţi plac petrecerile la iarbă verde sau picnicurile sau ceva asemănător, deşi nu prea cred să existe vreo posibilitate de a-ţi intra nisip în farfurie, cu briza asta atât de slabă. Şi nici nu i-aş numi sălbatici pe cei de afară. Sunt doar veseli, se distrează ca oamenii în vacanţă. Cred că vacanţa e potrivită pentru discuţii şi relaxare, nu?

— Mai exact, ce vrei să spui?

— Doar că exagerezi puţin, zise ea.

— Înţeleg. Buzele lui se strânseră arătând că se simte jignit. Deci ai vrea să te afli afară.

— Nu am spus asta!

Cu Steele acolo? Ce glumă!

— Dar asta ai vrut să se înţeleagă!

— Nu, nu-i adevărat, negă ea, zâmbind împăciuitoare. Sunt foarte mulţumită să mâncăm aici.

— Hmm, se lăsă el convins în final şi continuă cu alt subiect. Deci, ai găsit ceva în timp ce te-ai plimbat? Ceva interesant?

— Ei bine, am descoperit că peştii sunt parcă îmblânziţi. Am crezut că unul o să-şi facă cuib chiar pe piciorul meu, glumi ea, simţindu-se recunoscătoare pentru că el schimbase subiectul. În afară de asta, sunt sigură că au cai pe insulă, cai şi vite…

— O? vocea lui Matt se răci puţin în timp ce îi întindea un pahar cu apă rece. Parcă spuneai că nu te duci pe insula Hermitage!

— Nici nu m-am dus, îl privi ea, nici dacă aş fi vrut nu puteam, din cauza fluxului, dar am auzit zgomotul unei bărci. Însă nu am văzut nimic.

El lua o bucăţică de sfeclă şi o mestecă gândindu-se un moment.

— Ai cui or fi caii, ai staţiunii?

— N-am nicio idee. Ravelle îşi ridica umerii a ignoranţă. Are vreo importanţă?

— Nu, nu cred, se strâmbă el, dar după o privire care înconjură rapid camera, mormăi în barbă: Capitalişti nenorociţi – sau cam aşa ceva, după care îşi întoarse

atenţia din nou către mâncare.

Ravelle nu se deranjă să-i mai răspundă. Matt întotdeauna urâse ideea ca cineva să posede ceva ce el nu şi-ar fi putut permite niciodată şi din experienţa anterioară constatase că nu era bine să comenteze astfel de remarci pe care el le făcea uneori.

Aşa că spuse plină de speranţă:

— Fluxul e departe acum, ar trebui să se vadă bariera de corali.

Matt îşi ridică privirea ca să inspecteze plaja.

— Hmm, aşa este.

— Aa, presupun că n-ai vrea să aruncăm o privire mai târziu, nu? făcu ea încă o tentativă.

— Nu prea. În plus, m-am gândit că ai fost de acord să facem o partidă de tenis de masă în după-amiaza asta.

— Voiam să spun după asta, explică ea repede. S-ar putea să mai avem timp înainte să revină fluxul.

— Atunci, când e cel mai cald? găsi el încă o obiecţie.

— Probabil e mai răcoare dacă eşti cu picioarele în apă şi simţi mai bine briza acolo.

— În timp ce te arde soarele şi te apucă ameţeala! Nu, nici gând, nu merg! îi distruse el toate speranţele.

În mod normal, Ravelle ar fi acceptat hotărârea lui, dar cum ştia că nu avea să se mai întoarcă vreodată în staţiune, după ce ar fi fost căsătoriţi, nu voia să piardă nicio ocazie de a vedea tot ce se putea vedea.

— Dacă nu te superi, o să mă duc singură, bine? întrebă ea cu o voce sugrumată.

Pe moment Matt rămase cu gura căscată, apoi o închise cu un plescăit.

— Nu, dacă asta vrei să faci. Du-te şi distrează-te, nu te ocupa de mine.

Simţind că Matt era gata să cadă într-una din dispoziţiile lui rele, Ravelle suspină şi încerca să-l calmeze:

— Desigur că nu vreau să mă duc singură, Matt, dar te-am întrebat dacă vrei să vii şi ai refuzat.

— Nu-ţi face griji, scutură el din cap, jucându-şi în continuare rolul de partener neglijat. Cred că o să pot să

găsesc şi eu ceva să-mi omor timpul cât timp lipseşti tu, chiar dacă o să fie doar o carte. Oricum, zise el terminând de mâncat şi ştergându-şi buzele cu un şerveţel, apoi ridicându-se în picioare, dacă nu ai nimic împotrivă mă duc să văd dacă avem o masă liberă în sala de jocuri... înainte să mai descoperi altceva de făcut, fără mine!

Asta-i culmea! îşi spuse Ravelle, răsucindu-se pe scaun şi încercând să-şi calmeze furia în timp ce el se îndepărta. Deodată privirea i se opri asupra unui bărbat înalt, rezemat neglijent de barul de lângă uşă. O siluetă care începu să se îndrepte încet spre ea şi păru să o hipnotizeze acolo, în punctul în care se afla, ca un iepure speriat orbit de farurile unei maşini, ţintuit pe toc când ar fi trebuit să o ia la goană.

— Probleme domestice, Ravelle? răsună a voce ironică.

— Eu, eu... Se simţi de parcă ar fi fost sufocată de propriile ei emoţii în timp ce îl privea pe Steele aşezându-se comod pe scaunul de-abia eliberat de Matthew şi nefiind încă în stare să facă vreo mişcare, încercă să-l ignore avertizându-l cu voce tremurătoare: Eu nu, nu cred că poţi intra aici îmbrăcat astfel.

Steele dădu indiferent din umeri:

— Mă îndoiesc că se va plânge cineva.

Şi pentru a dovedi cele spuse de el, Jenny, tânăra chelneriţă trecu pe lângă el în drum spre bar fără nici un cuvânt de reproş, ci, dimpotrivă, îl întrebă foarte amabil:

— Să-ţi aduc ceva, Steele?

— Da, o bere, mulţumesc, Jenny, zâmbi el şi constată că Ravelle nu avea nimic de băut în faţă. Matt nici măcar nu-i ferise ceva. Tu ce doreşti, o întrebă el, o băutură, o cafea?

— N-nu, nimic pentru mine, mulţumesc. Dând din cap, descoperi că putea să se sprijine acum din nou pe picioarele care îi amorţiseră, aşa că se ridică brusc. Matthew probabil mă aşteaptă.

— Să aştepte! O mână bronzată trecu pe deasupra mesei şi o apucă de încheietură cu o forţă care făcu să

tremure paharele şi farfuriile de porţelan. La fel şi nervii încordaţi ai Ravellei. Nu asta fac soţii întotdeauna?

— Matt nu e soţul meu, ci logodnicul! îi mărturisi ea jenată, încercând să-şi elibereze mâna din strânsoarea lui.

— Doar porţi verighetă, îi reaminti el.

Ravelle uitase cât de mult spirit de observaţie avea Steele.

— Sunt văduvă, articulase ea, cu un hohot de râs isteric înăbuşit în gât la gândul că Steele ar fi putut afla că el era presupusul ei soţ mort.

Jenny sosi cu paharul lui cu bere, ceea ce îi dădu Ravellei ocazia să mai răsufle, dar înainte ca fata să plece, Steele mai avu o dorinţă:

— Adu şi un pahar de vin, te rog, Jenny!

— Alb sau roşu? Chelneriţa se uită pe rând la amândoi, dar cum Ravelle îşi clătina capul în semn de negaţie, răspunse el în locul ei:

— Mai bine roşu. Şi după ce fata plecă îi spuse Ravellei care era foarte palidă*:* arăţi de parcă ai avea nevoie de puţină culoare.

— Nu mă aşteptam să te văd, se scuză ea nervoasă şi stângace, apoi îşi îndepărtă puţin scaunul de masă când el, vrând să deschidă berea, îi lăsă liberă mâna.

Aruncând capacul în scrumiera nefolosită, Steele ridică spre ea cutia de bere, zicând:

— Pentru vremurile de altă dată! Apoi trase o înghiţitură adâncă. O mişcare de a ei aproape imperceptibilă îl făcu să o fixeze cu privirea, o privire rece şi dură aşa cum o spunea şi numele lui[1], apoi aţinti un deget spre ea.

— Şi nu te-aş sfătui să fugi de mine, căci consecinţele s-ar putea dovedi foarte umilitoare pentru tine!

Făcând semn că a înţeles, Ravelle se rezemă de scaun, ştiind prea bine că Steele avea în el mai multă voinţa chiar decât tatăl său, dacă ar fi dorit să şi-o arate. Ca răspuns adresat lui Jenny, care aduse vinul, Ravelle zâmbi uşor, cu paharul în mână pentru a-şi ascunde tremurul

1 Steel - oţel în l. engleză (n.t.)

degetelor. Dacă întâlnirea s-ar fi desfăşurat aşa cum dorise ea, nici nu ar fi vorbit cu el, dar din moment ce Steele venise în mod deliberat să îi vorbească, acum nu mai avea niciun control asupra situaţiei.

— Deci când a murit soţul tău?

Întrebarea, venind aşa pe neaşteptate, o găsi complet nepregătită. Răspunse:

— Acum trei ani şi jumătate.

— Nu erai măritată de prea mult timp, nu? Sprâncenele lui se ridicară întrebătoare.

— Ăă, eu, nu, nu eram, admise ea şi o roşeaţă îi coloră obrajii. Numai de câteva luni, de fapt.

Steele moi sorbi din paharul cu bere.

— Aţi avut copii?

— O fată.

— Seamănă cu tine?

Ravelle îşi coborî privirea imediat, simţind cum roşea mai puternic. Nu putea să-l mai privească când îi răspunse:

— Pe jumătate, râse ea nesigură.

O uşoară undă de amuzament apăru în ochii lui cenuşii şi-i ridică puţin colţul gurii.

— Felul în care continui să tremuri, draga mea, ar face pe oricine să creadă că te simţi vinovată de ceva, pronunţase el foarte rar.

— Ei bine, nu am de ce! negă ea vehement, categorică şi fără să dea niciun semn de slăbiciune.

Dumnezeule, dacă cineva pe lume ar fi trebuit să se simtă vinovat, acela era Steele!

— Numai că îmi dau seama că Matt mă aşteaptă, întrebându-se oare ce mă reţine. Spre neplăcerea ei, Steele păru să găsească ceva comic în cuvintele acestea.

— După felul în care te-a abandonat, mă mir că îţi mai pasă de asta, o ironiza el. În orice caz, nu ţi-ai băut vinul.

Până atunci nici măcar nu-l începuse!

— Nu beau. Lui Matt nu-i place băutura, îl informă ea prudentă.

Rânjetul sardonic de pe buzele lui îi dezvălui ce credea el despre părerile lui Matthew.

— Şi ceea ce nu-i place lui, tu nu faci niciodată, ca o fiinţă care nu are propria ei judecată, nu? Şi râse batjocoritor. Pe vremuri parcă gândeai cu propria ta minte, Ravelle.

Asta o duru pe Ravelle. Poate fiindcă Steele fusese aproape de adevăr, mai aproape decât i-ar fi plăcut ei să admită. Câteodată chiar îi permitea lui Matt să-şi impună convingerile proprii. Şi dacă şi-ar fi băut paharul cu vin poate aşa ar fi scăpat mai repede de prezenta lui Steele care o călca pe nervi.

— Bine, asta doar ca să-ţi dovedesc că gândesc cu mintea mea şi iau hotărârile singură, răspunse ea provocator şi duse paharul spre buze. Dar în eforturile ei de a-şi arăta independenţa, bău prea mult şi prea repede şi datorită abstinenţei dinainte combinată cu arşiţa zilei, în curând se simţi uşor ameţită…

Aparent satisfăcut de rezultat, Steele se rezemă indolent pe scaun.

— Logodnicul tău n-are nicio obiecţie în ceea ce-o priveşte pe fiica ta, nu? continuă el.

Ravelle vru să dea din cap că nu, dar simţindu-se ameţită, se opri…

— Nu, de fapt cred că o îndrăgeşte chiar foarte mult. În orice caz, se comportă ca şi cu orice alt copil, mărturisi ea, surprinsă de ea însăşi.

— Nu prea sună grozav, pentru un viitor tată vitreg. Steele nu păru deloc impresionat.

— Nu, nu am vrut să spun chiar aşa, protestă ea, încercând să-şi repare greşeala de a fi spus prea mult. Am vrut să spun doar că Matthew nu îşi arată prea uşor sentimentele.

— Nu părea să aibă aşa ceva adineauri, când te-a lăsat aici.

— Asta era altceva, se apără ea repede şi mai sorbi din vin. Era vorba de… şi făcu un gest vag… de altfel de sentimente.

— Cu alte cuvinte, e un bloc de gheaţă! rosti Steele dispreţuitor.

— Nu am spus asta!

— Nu ai spus? şi o privi cu insistenţă în ochi.

— Nu, nu am vrut să se înţeleagă aşa, evită ea întrebarea, stânjenită. O făcea să se simtă parcă neloială faţă de Matt, când de fapt, nu avea astfel de intenţii. Deşi nu văd ce te-ar putea interesa pe tine, sau de ce stau şi discut cu tine despre logodnicul meu.

— Probabil că nu mai vrei să stai aici, aşa că nu te mai deranjez cu subiectul ăsta, zise el luând încă o înghiţitură de bere, fiindcă dacă nu mă înşel eu, *Matthew,* şi îi rosti numele în bătaie de joc, tocmai e pe cale să-şi ceară drepturile…

— Matthew? repetă ea, tresărind şi se răsuci să privească spre uşă. Apoi se întoarse înapoi muşcându-şi buzele îngrijorată; Matt se îndrepta spre ei arătând de parcă ar fi vrut să omoare pe cineva.

— În caz că ai uitat, Ravelle, te aşteptam în sala de jocuri! izbucni el când ajunse lângă masă. Sau poate ai găsit ceva mai important de făcut! şi ochii lui arătau în direcţia lui Steele.

— Nu, sigur că nu, protestă ea în grabă. Şi îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepţi, dar…

— Da, acum văd ce rău îţi pare, o întrerupse el sarcastic. De-abia m-am întors cu spatele, că tu atât aşteptai, nu? Şi deodată văzu paharul din faţa ei. Şi ce e asta din paharul tău? Al băut? urlă el furios.

— Doar puţin vin, zise ea zâmbind uşor, dar, văzând expresia lui Steele, ridică paharul plină de curaj şi-l dădu peste cap. Gata, ai văzut acum nu mai e! îl înfruntă ea pe Matt.

Steele izbucni în râs, dar Matthew nu era într-o dispoziţie prea veselă, aşa că o apucă de braţ şi încercă să o ridice în picioare.

— Eşti beată! zise el dezgustat.

— Nu, nu sunt, apucă ea să mai spună în timp ce Matt o trase în picioare. Ravelle era gata să se prăbuşească dacă n-ar fi fost susţinută.

— Nici nu mai poţi să te ţii pe picioare, o acuză Matt

pe nedrept.

Brusc, Steele se ridică şi silueta lui musculoasă se întoarse către Matt, privindu-l cu o ochii plini de ură.

— Cred că ar trebui să fii mai atent tinere! îl avertiză cu glas aspru. Din cauza ta era să cadă Ravelle, nu din cauza vinului pe care l-a comandat şi ca să ştii pe viitor, oricine îndrăzneşte aici pe insulă să se poarte urât cu femeile, e trimis înapoi pe uscat!

— Chiar aşa? Ochii căprui ai lui Matthew priviră împrejur. După părerea mea, nu ar trebui să le dea voie tipilor dezgustători ca tine să intre în sala restaurantului, pentru ca să nu se mai amestece acolo unde nu e treaba lor! De fapt, cine eşti dumneata, ca să-mi spui mie ce să fac? Eşti şeful locului, sau paznicul, sau ce?

— În ceea ce te priveşte, pot spune că aş prefera să fiu cel de-al doilea, replică Steele, caustic.

— A, da? O să mai vedem noi! Unde este afurisitul de director? Văzând-o pe Jenny în spatele barului, Matt o strigă: Ei, tu, cheamă-l pe director aici, vreau să-i vorbesc imediat.

Recunoscătoare că ceilalţi turişti plecaseră, Ravelle încercă să restabilească situaţia.

— Pentru Dumnezeu, Matt, faci atâta scandal pentru nimic! exclamă ea. Te rog, hai se plecăm.

Ignorând-o complet, el zbieră către fată:

— Acum! Ea, surprinsă, privi ezitând către cei doi, apoi plecă să facă ceea ce îi spusese Matt.

În liniştea ce urmă după aceea, Ravelle se uită jignită, pe rând, către cei doi bărbaţi. Steele era mult mai calm. De fapt, cum stătea liniştit cu braţele pe piept, părea chiar amuzat de situaţie, observă ea uimită. De cealaltă parte Matthew, cu faţa exprimând furie turbată, avea o expresie foarte fioroasă. Oftând, îl apucă de braţ.

— Matt, te asigur că Steele nu e nici paznic, nici altceva! murmură ea blând. De fapt, el este…

— Puţin îmi pasă mie cine e! i-o reteză el violent. Deşi am observat că nu ţi-a luat prea mult timp ca să te tutuieşti cu el!

— Asta pentru că nu e prima dată că stăm de vorbă amândoi.

— Atunci ai uitat să-mi povesteşti despre ceea ce s-a întâmplat în timpul plimbării tale de astăzi, nu? insinuă el obraznic.

Ravelle nu mai avu timp să-i explice fiindcă Jenny se întorcea deja împreună cu bărbatul care îi ţinuse companie la masă lui Steele, însoţit de recepţionara cu părul roşu. Femeie purta aceeaşi fustă lungă de bumbac şi bluză pe gât cu care o văzuseră mai devreme, dar din punctul de vedere al lui Matt, nici pantalonii scurţi şi tricoul pe care le purta bărbatul nu erau mai satisfăcătoare decât ţinuta lejeră a lui Steele.

— Aruncându-i o privire scurtă şi întrebătoare, lui Steele, directorul zâmbi foarte amabil şi se prezentă:

— Numele meu e Cunningham – Vance Cunningham, sunteţi domnul Inglis, nu? Cred că că aţi cunoscut-o deja pe soţia mea, Erin. Noi conducem staţiunea aici în Hideaway şi înţeleg că aţi dori să-mi vorbiţi într-o problemă, nu? ridică el din sprâncene, întrebător.

Auzindu-i numele, un clopoţel începu să sune în capul Ravellei, dar cum Matt nu ştia absolut nimic, continuă fără nicio reţinere:

— Într-adevăr, v-am chemat, domnule! confirmă el foarte grav. Aş vrea să ştiu cum conduceţi dumneavoastră staţiunea dacă un asemenea individ şi arătă spre Steele, îşi permite să intre aici pe jumătate dezbrăcat, contrar tuturor manierelor şi fără ruşine, îi dă să bea logodnicei mele, împotriva voinţei mele, apoi îmi spune mie cum să mă comport şi mă ameninţă că mă dă afară de pe insulă dacă nu mă supun ordinelor lui!

Ochii albaştri ai lui Steele priveau extrem de reci. Directorul îşi ceru scuze:

— Îmi pare rău dacă; în fine, dacă aţi fost jignit, demnule Inglis. Noi de obicei le cerem oaspeţilor să se îmbrace mai decent când intră în restaurant. Totuşi, dacă veţi sta în continuare la noi, poate o să vă daţi seama că aici stilul e mai relaxat, aş spune, mai lejer. Tocmai în asta

constă farmecul locului. Cel puţin, aşa ne spun vizitatorii noştri, încheie el.

Aparent prea blând pentru Matt, pentru că imediat acesta reîncepu:

— Asta e tot ca aveţi de spus? Măcar aţi putea să-l daţi afară de aici! Şi ce ziceţi de ameninţările şi comportarea lui suspectă? Sau el are voie, din nu ştiu ce motive, să vă jignească oaspeţii după cum îi place?

— Matthew, te rog, ajunge! încerca Ravelle, disperată, să-l calmeze.

— Lasă-mă pe mine! interveni Steele, după ce urmărise totul cu o privire diabolică. Îşi încrucişă mai bine braţele pe pieptul puternic şi i se adresă bărbatului mai tânăr cu o voce plină de aversiune. O să-ţi spun eu vreo două, cocoşule înfumurat! În primul rând, eu vin doar foarte rar aici, dar dacă am chef intru îmbrăcat cum vreau eu, nu trebuie să-ţi cer ţie scuze pentru asta. În al doilea rând, în ceea ce mă priveşte, a fost hotărârea Ravellei să bea un pahar de vin şi asta e treaba ei, nu a ta! Şi în al treilea, zise făcând o pauză semnificativă, cred şi eu că o să te ameninţ ori de câte ori, am poftă, dacă o să consider că am motive. Oamenilor le place ceea ce am făcut noi din insula asta şi dacă vrei, am să-ţi spun ce îmi dă dreptul să fac ce vreau aici, continuă el sarcastic, muşcător, neaşteptând un răspuns. Ei bine, din întâmplare, familia Cunningham, al cărei membru sunt, deţine Morning Retreat: e proprietatea noastră şi avem noi grijă de fraierii ca tine!

— Asta pentru că nu toţi se înclină în faţa aerelor tale de individ arogant! îl înfruntă Matt, fără să cedeze. Dar dacă vrei să mă ameninţi, n-ai decât, Cunningham! Numai că te avertizez, stai la distanţă de logodnica mea, altfel o să ai necazuri. Am fost clar?

Dregându-şi vocea, Vance făcu, un pas înainte.

— Staţi puţin, cred că vă enervaţi prea tare. Ce-ar fi să mergem cu toţii să luăm ceva de băut sau poate o cafea? adăugă el repede, plin de tact. Ne-ar face mare plăcere să vă invităm, pe dumneavoastră şi logodnica dumneavoastră să vă bucuraţi de vacanţă împreună cu noi,

domnule Inglis, şi poate, din moment ce aşa nu se poate discuta, dacă am încerca să punem problema într-un mod raţional, am descoperi o soluţie acceptabilă. Am putea rezolva cererile dumneavoastră.

Ravelle expiră uşurată, binecuvântându-l pe Vance pentru diplomaţia lui. Dacă ceva putea să-l calmeze pe Matt şi să-l facă mai receptiv, atunci sigur aceasta era metoda. Ideea de a fi tratat în mod mai special faţă de alţii întotdeauna reuşea să-l mulţumească.

Oricum, privindu-l pe sub genele ei lungi pe Steele, ca să vadă cum reacţiona acesta la propunere, îi demonstra că el zâmbea ironic către fratele său mai tânăr şi nu pentru prima oară, se întrebă de ce într-un timp atât de scurt, el arătase faţă de logodnicul ei repulsie şi într-un mod atât de intens. Să admitem că în după-amiaza aceasta Matt nu apăruse într-o lumină prea favorabilă, dar atunci de ce să-şi bată Steele capul cu această problemă? Sau era vorba de conştiinţă vinovată, ştiind că se purtase atât de rău cu ea? Gândul acesta a făcu să se apropie mai mult de Matt. Cel puţin el niciodată nu o făcuse să sufere atât de mult ca Steele!

Între timp, Matt începuse să se liniştească, mai întâi datorită sugestiei lui Vance, apoi graţie lui Erin care îi zâmbea împăciuitoare şi adăugase:

— Da, noi dorim să fim în relaţii bune cu toţi vizitatorii şi e păcat să vă stricaţi vacanţa astfel. După expresia feţei lui era clar că îl dăduse gata cu cuvintele ei şi reuşise să-l convingă. Poate, pentru început, dumneavoastră şi logodnica aţi dori să ne fiţi oaspeţi la cină în seara asta?

— Hmm, da, cred că am putea accepta... pentru început, zise Matt condescendent. Nu se lăsă câştigat prea uşor. Cu condiţia, desigur, să luăm masa în interiorul restaurantului. Nu-mi place deloc să fiu supus capriciilor naturii în timp ce mănânc.

— Da, desigur, dacă aşa preferaţi, acceptă Vance amabil, începând să-l conducă spre camerele lor private din spatele recepţiei. Deşi fără aer condiţionat, ni se pare că afară e mai răcoare decât înăuntru; în timpul serii e foarte

cald.

— Poate, acceptă Matt, evident deranjat. Totuşi mă îndoiesc că asta m-ar convinge să iau masa acolo afară şi mai ales dacă nu se aplică nici o regulă privind ţinuta.

— Vai, cred că o să vi se pară totul altfel seara, începu Vance, apoi i se adresă încet lui Steele, care se afla mai în urmă cu Erin: Poate că Inglis ar prefera să i se aducă masa în cameră. În felul acesta n-ar mai trebui să suporte pe nimeni. Voia să spună şi că, în felul acesta, nimeni n-ar mai fi trebuit să-l suporte pe Matt. Aluzia fu clară.

— Nu, bineînţeles că n-ar vrea! De data asta Ravelle îl întrerupsese brusc, în parte pentru a-l împiedica pe Matt să spună ceva şi în parte pentru sine. Cum logodnicul ei sigur dorea să ia masa împreună cu ea, nu avea chef să se trezească închisă într-o cameră, izolată de toţi. Sufrageria este perfectă, chiar dacă se face puţin mai cald.

— Ar fi chiar foarte plăcut dacă am fi doar noi doi, zise Matt, privind către ea şi neobservând expresia furioasă a lui Steele ori ignorând-o în dorinţa lui de a fi tratat în mod special.

— Nu cred că e posibil, se strâmbă ea fără să se gândească. Apoi, observând privirea fixă aţintită asupra ei, îşi dădu seama de lipsa ei de tact şi imediat încercă să o îndrepte, zâmbind pe jumătate, în timp ce explica: adică nu am zis că nu ar fi plăcut, dar m-aş simţi izolată de, de…

— De ce? întrebă Matt cu o voce de gheaţă.

Tocmai când ea vru să spună că de tot ce se întâmplă în jurul lui, se gândi că nici asta nu ar fi fost bine, se mulţumi să răspundă:

— Nu contează. Tu hotărăşti.

Vance deschise uşile de sticlă largi, care dădeau într-o încăpere mare, prevăzută confortabil cu multe canapele cu perne, mese şi fotolii din trestie lăcuită, decorată cu flori aşezate în ghivece.

— Hm, cred că o să accept oferta de a ni se aduce masa în cameră, îi spuse Matt lui Vance după ce se aşezară şi Erin plecă să pregătească ceştile de cafea. Îi aruncă lui Steele, care stătea acum întâmplător pe un scaun opus, o

privire cruntă. Măcar în felul ăsta o să fiu sigur că nimeni nu o încurajează pe Ravelle să bea când eu mă întorc cu spatele.

Degetele Ravellei se strânseră nervos în timp ce aştepta replica dispreţuitoare a lui Steele, care întârzie să se audă. Spre mirarea ei, Steele dădu indiferent din umeri şi zise doar:

— Un pahar de vin, de dragul vremurilor de altă dată, şi sublinie asta, nu poate să aducă pe nimeni pe calea beţiei.

— Dar, totuşi, e un început periculos, insistă Matt privindu-l cu suspiciune. Dar ce vrei să spui cu „de dragul vremurilor de altă dată?”

— Numai că eu şi logodnica dumitale suntem vechi prieteni, doar atât, zise Steele, cu o notă evocatoare în glas, spre avantajul lui.

— A, da? Matt se uită supărat la Ravelle, ca şi când ea n-ar fi avut dreptul să cunoască nicio persoană de sex masculin în afara lui, viitorul soţ, apoi se întoarse spre interlocutorul său. Şi cât de vechi prieteni sunteţi? întrebă politicos.

— Cam de patru ani, zise Steele destul de evaziv. Eu şi Ravelle ne-am cunoscut în timpul unei călătorii pe mare. Sau nu ţi-a povestit de călătoria ei în Japonia?

— Ba da, i-am povestit totul… adică tot ce merita să-i spun, menţionă Ravelle răutăcioasă, ridicându-se în picioare şi avu plăcerea să constate că săgeata ei îşi atinsese ţinta, după mânia din ochii lui Steele.

Nu ştia de ce dorea acum, în felul acesta, să-i trezească bănuielile lui Matt, făcând aluzie, oricât de discret, la aventura lor. Zâmbi cu prefăcătorie:

— Acum vă rog să mă scuzaţi, mă duc să văd ce e cu cafeaua.

CAPITOLUL III

Camera era mai mult o chicinetă, decât o bucătărie; acolo o găsi pe Erin. După o surpriză iniţială fiindcă era aşa mică bucătăria, în comparaţie cu mărimea sufrageriei spaţioase, îşi spuse că probabil nu era nevoie de mai mult pentru cei doi, din moment ce, aşa cum văzuse la prânz, gazdele lor luau masa împreună cu ceilalţi turişti.

Erin aranja ceştile pe o tavă când intră Ravelle şi se oferi să o ajute.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Foarte drăguţ din partea ta, deşi nu e prea mult de făcut, îi zâmbi femeia cu părul roşu. Dar îmi face plăcere puţină companie. Îşi înclină capul spre cealaltă încăpere şi strânse din buze. Cum merge acolo?

— Parcă am patina pe gheaţă subţire, făcu Ravelle o grimasă. Şi îmi pare rău că Matthew face atâta gălăgie pentru un lucru atât de trivial. Mă simt foarte vinovată că v-am deranjat, pe dumneata şi soţul dumitale; dacă nu aş fi vorbit cu Steele – cu toate că el nu prea îi dăduse de ales – toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Nu face nimic, răspunse Erin amabilă. Când ai de-a face cu atâta public, cum avem noi, e inevitabil să nu poţi să mulţumeşti pe toată lumea. Aşa că, dădu ea din umeri, decât să avem un turist nemulţumit, mai bine ne înclinăm după cum bate vântul. Asta îi face pe vizitatorii noştri fericiţi, iar nouă ne face mai puţine necazuri. În afară de asta, se pare că logodnicul dumitale are într-adevăr motive să se plângă. O mulţime de turişti n-au nici măcar atât, crede-mă. Din fericire aceştia sunt o minoritate. În general, lumea vine aici să se simtă bine, să se relaxeze, nu să-şi creeze singuri probleme.

— Până acum câteva ore aşa am crezut şi despre noi, oftă Ravelle.

— Da, desigur, aşa se întâmplă uneori, cred, râse Erin şi adăugă o cutie cu zahăr pe tavă. Deşi, trebuie să recunosc, am fost foarte surprinsă de comportarea lui Steele. Nu îl caracterizează aşa ceva, şi mai ales când e vorba de persoane pe care nu le cunoaşte. Două cute îl apărură între sprâncene şi privirea îi deveni curioasă. Sau

poate nu e prima oară când vă întâlniţi!

Ravelle lăsă ochii în jos spre masă.

— Da, de fapt, noi ne-am mai întâlnit o dată, cu câţiva ani în urmă, zise ea stânjenită. Nu că asta ar explica atitudinea lui faţă de Matt, cu toate că atunci nu ne-am despărţit în termeni foarte prieteneşti.

— A, da? Erin ridică din sprâncenele ei roşcovane. Nu credeam asta; cumnatul meu să nu fie în relaţii foarte bune cu orice membră a sexului opus! Numai dacă – dacă… şi se opri, colţurile gurii ridicându-i-se într-un zâmbet. Nu cumva, din întâmplare, l-ai cunoscut pe Steele în timpul unei călătorii cu vaporul în Japonia?

Din moment ce Steele considerase normal să-i informeze pe Matt şi pe Vance despre acest lucru, nu avea niciun motiv să-l ţină secret faţă de Erin, aşa că încuviinţă cu un „Da”. Apoi nu se putu abţine să nu întrebe imediat, curioasă: Dar cum ai ghicit?

— Am dedus-o. Femeia începu să râdă. Când Steele s-a înapoiat din călătoria aceea era în cea mai proastă dispoziţie în care l-am văzut eu vreodată. Săptămâni întregi, chiar luni de zile, nu a scos niciun cuvânt. Deci, când dumneata ai zis că voi doi nu aţi avut o despărţire prea amicală, am făcut legătura dintre cele două fapte şi iată…

— Iată că nu a ieşit nimic, încheie Ravelle hotărâtă.

— Vrei să spui ca nu dumneata ai fost cauza proastei lui dispoziţii?

Vocea îi sună dezamăgită.

— Exact aşa! Răspunsul emfatic al Ravellei cuprinse şi o notă incontrolabilă de amărăciune. Cum ar fi putut să fie altfel? Doar ea refuzase oferta lui, o sumă foarte mare, şi asta în mod sigur nu îi provocase lui Steele o proastă dispoziţie, ci una bună! Numai dacă, desigur, se gândi ea, refuzul ei îi luase lui Steele posibilitatea de a-şi salva conştiinţa pătată! Doar de asta îi oferise bani, nu? Chiar şi aşa, era greu să creadă că el fusese deprimat o perioadă atât de lungă după aceea. Nu, precis că era alt motiv la mijloc.

— În orice caz, continuă ea cu voce tare, nu avea o logodnică pe vremea aceea? Am înţeles că avea. Sau obişnuia să uite acest mic detaliu?

— Ascultă, nu am vrut să sugerez că s-ar fi petrecut ceva între voi doi, se grăbi Erin să o asigure. Doar mă gândeam că poate ştiai ceva care ne-ar fi ajutat să descoperim, adică să descopăr, se corectă ea, cauza care l-a afectat atât de mult. Era foarte ciudat! Deodată fruntea i se lumină într-un zâmbet. Pentru a doua oară spun asta despre Steele în câteva minute. Eşti absolut sigură că nu ştii nimic despre asta?

— Perfect sigură, replică Ravelle impasibilă. Poate a avut o ceartă cu logodnica lui.

— Nu ştiu nimic despre Kathleen, dar ştiu că a avut scandal cu tatăl lui când a anulat logodnă, asta pot să ţi-a spun! Taică-său a jurat că o să-l dezmoştenească şi numai Dumnezeu ştie cu ce l-a mai amenințat atunci pentru a-l obliga să se căsătorească. Mai bine şi-ar fi păstrat energia pentru altceva şi ar fi adoptat altă tactică. Poţi să-i ceri lui Steele să facă ceva, dar să încerci să-l forţezi să o facă e o greşeală fatală, pentru că de fiecare dată te loveşti de un zid din cărămidă.

— Deşi tatăl lui a cedat până la urmă, din moment ce acum Steele conduce compania familiei!

— Pe naiba a cedat! Bătrânul nu cunoştea sensul acestui cuvânt! De fapt nu încetez să mă mir – şi sunt foarte recunoscătoare pentru asta – că niciunul dintre cei cinci copii nu seamănă cu el. Mai degrabă cu bunicul – un tip teribil care locuieşte şi acum la Longreach şi care a reuşit de minune să le mărească averea, diversificând afacerile cu oi şi vaci. Nu datorită iertării tatălui se află Steele la conducerea companiei, spuse cu hotărâre Erin, întorcându-se la ideea de început. Asta s-a întâmplat din alte cauze: mai întâi că restul familiei s-a opus pedepsirii lui Steele, ceea ce i-a îngreunat acţiunile bătrânului, în timp ce la al doilea eveniment nu a mai supravieţuit: un accident de avion.

— A murit? tresări Ravelle, încercând să se

obişnuiască mai repede cu această veste. Nu prea îl simpatiza pe bătrân, totuşi era şocată la gândul că murise atât de curând. Poate era bolnav de nervi, continuă ea cu o voce înceată, niciodată nu i-a plăcut să zboare, nu?

Deodată Erin o privi ciudat, apoi începu să zâmbească.

— Pentru o clipă m-am gândit că poate l-ai cunoscut şi tu. Dar nu cred că ai avut ocazia în călătoria aceea pe vapor, nu-i aşa?

— Hm!

Ochii verzi ai Erinei o priviră cu înţelegere:

— Ai avut şi tu parte de răutatea bătrânului, nu, Ravelle? Dădu din cap către ea: Nu te superi că îţi spun pe nume, nu? Poţi să faci şi tu acelaşi lucru, dacă vrei.

— Mulţumesc, şi nu, nu mă supăr deloc. Cât priveşte... Ravelle zâmbi.

— Hai, Erin, de ce durează atât cafeaua? le întrerupse vocea lui Steele, aflat în pragul uşii.

— Imediat, e aproape gata. Cumnata lui scoase filtrul din priză şi turnă cafeaua fierbinte într-un vas pe care îl aşează pe tavă. Ce-i graba asta?

— Dacă vrem să păstrăm măcar o parte din staţiune în mâinile noastre, hai mai repede! zise el sarcastic. Întorcându-se spre Ravelle, îi explică: Logodnicul tău ştie să profite de o ocazie, nu? Deja l-a întrebat pe Vance de două excursii la pescuit pe gratis şi un tur pe Hermitage însoţit de un ghid. Acum vrea şi lecţii de călărie! continuă dispreţuitor: Ştiam eu, de la început că nu o să-mi placă broscoiul ăsta răsfăţat şi până acum n-a făcut decât să-mi confirme părerea!

Uimită cum era de faptul că Matt exploata la maximum împrejurările, Ravelle nu putea să nu răspundă la o asemenea provocare. Îşi ridică bărbia agresivă:

— Atunci aş spune că sunteţi chit! N-am nicio îndoială că nici Matt nu e impresionat de aerele tale nemaipomenite, Steele Cunningham! replică ea tăios, trecând pe lângă el înainte de a părăsi încăperea.

— Ei bine, acum ştim cine a câştigat partida, nu? Matt

îşi freca mâinile plin de satisfacţie, în timp ce el şi Ravelle părăseau casa gazdelor lor după câteva minute extrem de penibile, cel puţin pentru ea. Matt reuşise să stoarcă de la Vance şi ultimul strop de amabilitate de care era în stare acesta din urmă. Asta o să-l înveţe minte pe nenorocitul ăla de prieten al tău, să ne lase în pace altă dată!

— Nu e prietenul meu! îl contrazise ea. De fapt cred că tot ceea ce s-a întâmplat n-o să aibă vreun efect asupra lui Steele! Nu el s-a purtat amabil cu tine, ci fratele lui! Asta se întâmplase până când Vance hotărâse că era de ajuns şi începuse să arate foarte clar că şi ospitalitatea lui avea limite, ceea ce, spre disperarea Ravellei, Matt nu voia să priceapă.

— În orice caz, eu n-aş fi chiar aşa sigură de succes, dacă aş fi în locul tău! Avantajele sunt câştigate de ambele părţi, să ştii. Sunt sigură că dacă nu le-ar fi servit intereselor lor, nu ar fi fost atât de amabili cum au fost cu tine.

— Crezi că ar fi trebuit să le cer mai mult?

— Oare crezi că era posibil? nu se putu abţine Ravelle. La un moment dat crezuse că Matt o să le ceară să-şi petreacă vacanţa pe gratis.

— Pe cuvântul meu ca da, replică el. Şi în fond, de ce nu? Doar pot să-şi permită. Trebuie să fie foarte bogaţi dacă deţin un asemenea loc şi ce ne-au dat nouă sunt nişte fleacuri în comparaţie cu ce câştigă ei de pe urma proprietăţilor de aici!

— Dar nu este vorba de asta! Vorbind cinstit, nu cred că avem dreptul la ceva, indiferent dacă ei îşi pot permite sau nu!

— Cum, şi să plecăm aşa, fără nimic, după ce ticălosul ăla pe jumătate dezbrăcat ne-a ameninţat atât!

— O, Matt! zise ea dezarmată. Dacă nu ţi-ai fi pierdut controlul din cauză că am băut şi eu un pahar de vin, Steele nu ţi-ar fi zis nimic!

— Dacă mi-am pierdut sau nu controlul nu avea nicio legătură cu el! Nu avea dreptul să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala! strigă el furios. Stătea acolo de parcă era la

plajă! Nu trebuia să i se permită aşa ceva.

— Dar, Matt, aici e o staţiune pentru făcut plajă! Iar restaurantul nu era doar pentru noi, cu toate că în afară de noi doi, mai era o singură pereche înăuntru:

Ochii lui albaştri o priviră cu duşmănie.

— Deci acum îi iei apărarea, nu?

— Nici vorbă! zise ea. Dacă vrei să ştii, nici nu voiam să-i vorbesc când l-am văzut acolo! Ultima oară când l-am întâlnit mi-a fost de ajuns, mulţumesc!

Matt o privi de parcă nu era sigur de ceea ce spusese ea.

— Totuşi ai stat şi ai băut cu el în mod deliberat, în timp ce eu te aşteptam! o acuză el, încurcat.

Între timp ajunseseră aproape de plajă, printre copaci, dar de această dată Ravelle nici nu observă frumuseţea panoramei ce i se oferea. Spuse, râzând amar:

— Nu am avut încotro, te asigur. Nu ar fi acceptat un refuz.

— Atunci de ce îi iei apărarea?

Ea oftă şi îşi întoarse privirea spre mare. Cum putea să-i spună că nu îi lua apărarea lui Steele, ci de fapt voia să dezaprobe comportarea lui Matt? Dintre cei doi, cu toate că îi părea rău să recunoască, Matt avea o comportare mult mai proastă, dar nu putea să i-o spună în faţă. Aşa că evită să-i dea un răspuns direct.

— Nu mi-am dat seama şi în definitiv, nu am avut intenţia asta! Dar de ce trebuie să mai vorbim despre el? În ceea ce mă priveşte, el nu e decât un tip oarecare, ca toţi ceilalţi şi nu am niciun chef să mai vorbesc cu el.

Matt o privi cu atenţie.

— Chiar aşa, vorbeşti serios?

— Sigur că da! exclamă ea, surprinsă. Apoi, cu un zâmbet înţelegător pe buze: Nu era nevoie să-l îndepărtezi pe Steele. Aş putea să petrec toată ziua în compania lui fără să fiu impresionată deloc de bărbăţia pe care o afişează atât!

Doar îi căzuse victimă o dată, aşa că acum nu putea să se mai întâmple aşa ceva.

— Frumuseţea se află în interior şi asta contează pentru mine, nu ambalajul atractiv de la suprafaţă. Tu ai stat alături de Sam şi de mine atâta timp! Doar nu crezi că pot să te părăsesc pentru primul bărbat chipeş care îmi iese în cale? Şi mai ales unul ca Steele Cunningham!

Pentru prima oară de când plecaseră în dimineaţa aceea, Matt păru să se relaxeze, zâmbindu-i liniştit, parcă eliberat de orice tensiune.

— Îmi pare rău, Ravelle, nu era nevoie să te justifici. Ştiu că nici măcar nu te-ai uitat la alt bărbat de când suntem împreună, zise el dând din umeri. Ştiind că nu îl pot egala, presupun că în subconştient am fost îngrijorat că ai putea întâlni aici vreun specimen de mascul atrăgător, bronzat şi când te-am văzut vorbind aşa intim tocmai cu unul de genul ăsta, ei bine, mă tem că mi-am pierdut cumpătul. Nu că aş regreta concesiile obţinute de la Cunningham, asta nu, zise el repede. Aşa cum am spus, e doar o picătură într-un ocean, pe care o meritǎm din partea lor, dar am remuşcări pentru faptul că nu am avut încredere în tine. Îmi dau seama că nu ai, că nu ai avut niciodată o fire neserioasă şi am greşit când te-am suspectat degeaba.

Ravelle îl ascultă, simţindu-se cam stânjenită şi în sinea ei puţin vinovată. Dumnezeule, oare de ce nu îi spusese adevărul despre fiica ei? După acea declaraţie de încredere în corectitudinea ei şi acum că îl întâlnise pe adevăratul tată al Samarei şi nu îl putuse suporta de la prima vedere, nu, acum nu mai putea să-i spună nimic. Şi dacă ar fi aflat, din întâmplare, cumva… Vai, nici nu putea măcar să se gândească la asta! Nu, tot ce putea face acum era să-l mintă în continuare, aşa cum îi ceruseră părinţii ei şi ea acceptase, fără să ia în considerare consecinţele.

— Oricum nu sunt sigură de ceea ce vrei se spui cu faptul că nu îl poţi egala, hotărî ea să abordeze subiectul. Doar pentru că nu eşti la fel de înalt – era doar cu cinci centimetri mai înalt decât ea, care avea 1,65 metri – sau aşa bine făcut ca cineva care are 1,88 metri şi muşchii bine dezvoltaţi, aproxima ea dimensiunile lui Steele, asta nu

înseamnă că tu eşti puţin important. Iar în ceea ce priveşte bronzul, ei bine – şi privi către soarele puternic – asta nu e prea greu să obţii aici.

— Pentru cei care au o piele mai închisă de felul lor, ca tine, zise el.

— Şi pentru tine, dacă faci plajă treptat. Ochii ei îi zâmbiră încurajator. Zece sau cincisprezece minute pe zi în prima săptămână, şi în curând ai să fii la fel de bronzat ca toată lumea.

— Nu cred, din moment ce întotdeauna n-am avut altă culoare decât alb sau roşu aprins. O să stau acoperit la plajă, refuză el orice propunere.

— Şi nici măcar n-ai să vii în apă cu mine? insistă ea.

— Nici gând! Refuzul lui veni cu promptitudine. Cu toate aplecările pe care va trebui să le fac ca să văd coralii, o să mă ardă soarele pe spatele picioarelor, sunt sigur. Am mai păţit-o o dată, aşa că nu am de gând să mai suport aşa ceva!

Dezamăgită că nu putea să-l convingă, Ravelle oftă şi renunţă la acest subiect. El era atât de convins că o să-l ardă soarele încât orice ar fi spus ea era inutil. Nu s-ar fi răzgândit.

— Păi atunci ce o să facem după-amiază? întrebă ea.

— O să jucăm tenis de masă, desigur! Matt părea uimit de faptul că îl întrebase. Doar asta am plănuit, nu?

— Da, uitasem. Sau sperase că a uitat el? se întrebă ea în timp ce se întorceau spre clădirile principale.

— Sigur că acum s-ar putea să nu mai găsim o masă liberă, zise el cu ciudă.

— Nu cred, zise ea. Cine altul în afară de Matt ar sta înăuntru într-o zi atât de frumoasă? După cum se vede, toată lumea face baie sau aşteaptă să se mai retragă fluxul ca să poată explora coralii.

— Adică asta ai vrea şi tu să faci, nu?

— Nu, minţi ea ca să nu se certe din nou cu el. Mai sunt şi alte zile.

— Hm, o să-i vezi când Vance mă va duce, la pescuit aşa cum mi-a promis, zise Matt mărinimos.

— Mulţumesc! Ravelle nu se putu abţine să nu îi răspundă pe un ton nervos. Apoi observă: Acele favoruri pe care le-ai obţinut, sau poate că mă înşel, sunt doar pentru tine singur, nu-i aşa?

— Nu, poţi să vii şi tu la turul insulei şi la lecţiile de călărie, dar nu cred că pescuitul este o activitate potrivită pentru o femeie. Ştii că nu îţi plăcea să tragi cârligul afară când prindeai câte ceva, nu? Ultima remarcă o făcu pe un ton protector.

Ar fi vrut şi ea să meargă, să vadă cum e, dar iată că el nu se gândise la asta.

— Deci acum nu mai ai aversiune pentru mersul cu barca, da? zise ea, ironic.

Matt avu măcar decenţa să pară încurcat.

— Nu, adică sigur că mi se părea o ocazie prea bună ca să o ratez, din moment ce pot face câteva excursii pe gratis. Nu mă costă absolut nimic.

— Înţeleg. Părul ei blond îi alunecă pe umeri în timp ce se gândea mai departe. Dacă ar fi trebuit să plăteşti, te-ai mai fi dus?

— Cred că nu, răspunse el scurt, apoi continuă cu voce aspră: Dar ce legătură are? Dacă ţi se oferă ceva gratis, de ce să plăteşti?

— De ce, într-adevăr? Ravelle îşi strânse buzele.

— Foarte bine, fiindcă nu mă simt deloc vinovat, spuse el repede. Intrând în clădire, adaugă supărat: Şi acum, propun să schimbăm subiectul, eşti de acord?

— Dacă vrei tu, zise ea neutru, din moment ce atmosfera dintre ei părea să se liniştească şi nu avea chef să o strice iarăşi.

Odată intraţi în sala de jocuri – goală, aşa cum anticipase ea – începură partida şi Matt îşi recapătă imediat buna dispoziţie. Cu atât mai mult cu cât reuşi să o învingă pe Ravelle la zero. Totuşi, după şase reprize câştigate de el, îşi dădu seama de situaţie aşa că, în momentul când ea se pregătea să servească, îşi aruncă paleta pe masă şi spuse cu reproş:

— Ştiu că nu prea aveai chef să joci, Ravelle, dar

măcar puteai să faci un mic efort ca să-mi faci o plăcere, nu de altceva!

— Dar m-am străduit cât am putut! răspunse ea indignată. Nu e vina mea că tu joci mai bine. Niciodată nu te-am bătut, oricum, aşa că ce îmi reproşezi acum?

— Pentru că ştiu că poţi juca şi mai bine, asta! Dacă te-ai concentra mal mult ai reuşi!

— Dar mă concentrez, izbucni ea. Mai mult nu sunt în stare astăzi!

Cu spatele la uşă, Matt nu văzu că tocmai intra o altă pereche în sală, dar Ravelle îl observă şi se înroşi toată, pentru că Steele şi însoţitoarea lui – cealaltă roşcată de la piscină – îl auziră pe logodnicul ei cum îi reproşa sarcastic:

— Măcar ai putea să încerci să joci puţin mai bine, nu?

Steele trecu pe lângă masa lor cu mişcări lente, îmbrăcat cu un tricou verde închis şi zâmbi batjocoritor:

— Vai de mine, iar ai probleme, Ravelle? Niciodată nu e mulţumit tipul, aşa-i? o ironiza el.

Fata de lângă el zâmbi şi ea, cu o expresie care spunea că niciodată nu avusese probleme de genul ăsta şi Ravelle strânse din dinţi furioasă. Cum îndrăznea, după tot ce îi făcuse, să o mai şi ridiculizeze în faţa soţiei sau logodnicei, sau poate prietenei? Dacă cineva ar fi trebuit să se simtă umilit, acela era el!

De la celălalt capăt al mesei, Matt spuse pe neaşteptate, aprobator:

— A spus şi el odată ceva cu care sunt de acord. De când am venit, atitudinea ta a fost foarte egoistă, Ravelle. Vrei ca eu să fac totul pentru tine, dar prima dotă când îmi doresc şi eu ceva, tu nu te deranjezi să arăţi măcar puţin interes.

Ea era egoistă! Ravelle suspină cu ciudă. Până atunci el respinsese orice sugestie venită din partea ei. Dar văzându-i pe cei doi acolo, se abţinu să mai răspundă şi îşi păstră remarcile pentru sine. Nu avea de gând să se plângă în faţa lui Steele, pentru amuzamentul lui.

— Îmi pare rău, murmură ea încet, bombănind. Vrei să mai jucăm o partidă?

— Depinde! Şi când ea se arătă mirată, Matt îi explică răutăcios: Dacă ai de gând să te mişti ca până acum...

Râsul sonor al lui Steele se auzi, făcând-o pe Ravelle să-şi aducă aminte, împotriva voinţei ei, de veselia de altă dată, în alte împrejurări şi în alte locuri.

Respiraţia i se precipită în timp ce încerca din răsputeri să se stăpânească. Pentru moment, Matt era absent. Nu se putea concentra la cuvintele lui; imagini din trecut o copleşiseră şi nu-i dădeau pace.

Bineînţeles că Matt observă starea ei dar o atribui unor cauze complet diferite şi, pentru a-i atrage atenţia, bătu hotărât cu paleta în masă.

— Dacă asta numeşti tu a manifesta interes, înseamnă că îmi pierd timpul cu tine, strigă el exasperat

— Poftim? tresari Ravelle, tulburată, încercând să-şi revină, Ah, da, îmi cer scuze, zise distrată. Eu, eu sigur că o să mă străduiesc mai mult. Serveşti tu, sau e rândul meu?

— Sigur că e rândul tău, nu vezi că mingea e la tine? zise el.

Spre uşurarea ei, de dată asta reuşi să joace mai bine, dar, din nefericire, Steele şi prietena lui – probabil găsind ceea ce căutau – se opriră lângă masă şi rămaseră să-l privească.

Din momentul acela Ravelle începu să joace din ce în ce mai prost şi când Steele spuse compătimitor „îmi pare rău, te-am enervat?” după ce Matt reuşise să câştige iarăşi, se întrebă dacă nu cumva chiar plănuise acest lucru înainte.

— Precis că ai enervat-o, pentru că se descurca destul de bine înainte să vii dumneata, zise Matt pe un ton răstit.

Fata cu părul roşu spuse amabilă:

— Vai de mine, şi noi care doar voiam să facem cunoştinţă. Doar vom lua masa împreună diseară, nu? Eu sunt Chantal Gregory, sora Erinei.

Matt se apropie repede:

— Matthew Inglis, replică el şi aceasta este logodnica mea, Ravelle Fenton.

— Îmi pare bine, se adresă Ravelle fetei, în timp ce

mintea îi era preocupată de noua informaţie pe care o primise. Aşadar, aceasta tânără femeie bine făcută, cu pielea albă ca laptele şi ochii verzi, în mod evident nu era soţia lui Steele, nici noua logodnică. Deci asta înseamnă că... era o prietenă? Sau poate doar cineva din familie? Simţindu-se jenată de faptul că încerca să analizeze relaţia dintre cei doi, îşi ridică faţa şi se pomeni uitându-se la o şuviţă de păr de pe fruntea lui Steele.

— Fenton? repetă el întrebător. Parcă spune-ai că ai fost căsătorită?

— Am fost, confirmă Ravelle nervoasă. Numai că m-am hotărât să-mi păstrez numele şi să adopt doar apelativul de „Doamnă”.

— Şi asta nu l-a deranjat pe soţul dumitale? se miră Chantal.

— Nu, el era, ăă, foarte înţelegător!

Ochii cenuşii ca de metal ai lui Steele o priviră de sub sprâncenele ridicate cu sarcasm.

— Şi nu intenţionezi să devii doamna Inglis? întrebă el.

Ravelle ezită, mişcându-se agitată sub privirea lui ca de oţel.

— Nu m-am gândit încă...

— Ba da, bineînţeles! Interveni Matt cu hotărâre. Soţia mea nu se va numi decât Inglis!

Steele nu comentă, ci îi aruncă o privire provocatoare, parcă ar fi vrut să-i spună că mingea se afla acum în terenul ei, ceea ce o făcu să se bâlbâie când răspunse:

— D-d-dacă aşa vrea Matt, de-desigur!

— Asta da, schimbare rapidă! îşi bătu el joc de ea.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, şopti Ravelle.

— Ei bine, ai renunţat atât de uşor acum, încât mă întreb de ce te-ai încăpăţânat atât înainte.

— Erau alte împrejurări atunci, reuşi ea să şoptească tremurător; ar fi vrut ca Steele să plece. Dacă punea prea multe întrebări, exista posibilitatea ca el sau Matt să devină bănuitori. Şi dacă nu te superi, aş prefera să nu mai vorbesc despre prima mea căsătorie. Mă întristează,

adăugă ea, apărându-se.

— O, da, sunt sigur de asta, aprobă Steele dar pe un ton atât de cinic încât o făcu să tremure. Luând-o pe Chantal de braţ, i se adresă lui Matt atunci, ne vedem la cină, da?

— Sigur, aprobă Matt.

Stând lângă el, Ravelle îi urmări cum plecau, muşcându-şi buza de jos cu furie. Mai bine ar fi luat masa în singurătatea camerei lui Matt, decât aşa, în prezenţa lui Steele! Nu era o situaţie pe care să o fi prevăzut şi în mod sigur nu era pregătită pentru aşa ceva!

CAPITOLUL IV

După un duş răcoritor, Ravelle se fardă puţin, pregătindu-se pentru masă. Puţină culoare pe pleoape, apoi rimel aplicat pe genele deja lungi şi întoarse şi în final, o nuanţă de roşu coral pe buzele ei arcuite. Îşi prinse părul blond, ondulat, într-un coc franţuzesc care îi plăcea lui Matt şi apoi îşi puse în urechi cerceii minusculi, de aur, pe care îi primise în dar de la părinţii ei, cu ocazia zilei de naştere. Rochia pe care o alesese era de culoarea caisei, cu puţin verde, dintr-un material supraelastic care îi scotea în evidenţă talia subţire. În picioare îşi puse o pereche de sandale verzi asortate, legate pe gleznă.

Aruncă o privire la ceasul mic care îi înconjura încheietura: încă mai era destul timp până să vină Matt, aşa că îşi aprinse o ţigară plimbându-se prin cameră. Ieşi pe terasă şi se rezemă de unul din stâlpi, privind gânditoare spre clădirile din faţă care acum străluceau, pline de lumini colorate, în întuneric. Era într-adevăr nervoasă la gândul că va lua masa cu Steele şi speriată de ce ar fi putut afla Matt, dacă atitudinea lui Steele va fi aceeaşi ca mai devreme, în mod deliberat sau nu. Oare de ce să se fi hotărât el să apară din nou în viaţa ei, în loc s-o ignore, aşa cum făcuse ea? Nu avea nici o idee, dar pentru a suta oară îşi dori ca el

să nu fi făcut asta. Îi adusese în minte prea multe lucruri dureroase pe care ar fi vrut să le uite, şi îşi dădea seama că i-ar fi putut distruge relaţia cu Matt printr-un singur cuvânt. Asta o făcea să-şi iasă din sărite.

La celălalt capăt al piscinei se vedeau deja primii oaspeţi care se adunau la apetitive şi sunetul vocilor vesele discutând despre cum se distraseră în timpul zilei o făcu pe Ravelle să ofteze. Aşa îşi imaginase şi ea fiecare seară cu Matt, relaxaţi şi fără griji, nu aşteptând în fiecare clipă un dezastru inevitabil care o ţinea încordată ca un arc.

După un timp, grupul se împrăştie. Perechile sau familiile se îndreptară către mesele acoperite din curte, iar câţiva intrară înăuntru. Aşteptându-l dintr-o clipă într-alta pe Matt, Ravelle intră, stinse ţigara şi se aşeză pe un scaun. După vreo zece minute, el nu apăruse încă şi începu să fie îngrijorată. Oare ce îl reţinea, fiindcă de obicei Matt era foarte punctual, aşa că se hotărî să se ducă la el.

Aproape ajunsese când se întâlni chiar cu el, mergând liniştit pe cărare, ca şi când ar fi avut tot timpul la dispoziţie. Îl privi perplexă.

— Probabil că ceasul tău nu merge bine, deduse ea îngrijorată. Am întârziat un sfert de oră, ştii.

Zâmbetul lui semăna a rânjet…

— Da, ştiu că am întârziat.

Ravelle nu mai ştia ce să creadă.

— Vrei să spui că special ai întârziat? întreabă neîncrezătoare.

— Desigur, spuse el liniştit. Altfel nu aş fi întârziat.

— Dar, de ce? Ea nu înţelegea nimic.

— De ce nu? replică el. Măcar aşa să le arătăm că nu suntem la cheremul lor.

Asta era o grosolănie, o impoliteţe pe care Ravelle nu voia s-o comenteze acum; totuşi, exclamă exasperată:

— Dar pentru Dumnezeu, Matt, era doar o invitaţie şi dacă eşti aşa dornic să-ţi arăţi independenţa, de ce ai mai acceptat-o?

— Pentru că mi se cuvenea, bineînţeles!

Ravelle simţi că nu mai suportă, aşa că renunţă să

mai discute cu el. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o ceartă cu logodnicul ei înainte să dea ochii cu familia Cunningham. Era destul de nervoasă şi fără aşa ceva!

— Am crezut că o să fii mai amabil cu ei, când te-am văzut vorbind cu Steele în sala de jocuri, zise ea în loc de alte comentarii.

— Da, sigur, mi s-a părut mai politicos, admise el. Deşi cred că a fost o pură întâmplare. Nu vreau să le arăt că am uitat incidentul doar pentru că ne-am vorbit frumos acum.

— Vai, nu, sigur că nu, spuse ea sec. Cum ar fi putut să uite când el nu pierdea nicio ocazie să le reamintească?

— Mă bucur că eşti de acord cu mine. Matt era foarte satisfăcut. E bine să fim uniţi în faţa acestor oameni, aşa o să înţeleagă că vorbim serios.

Vorbea de parca s-ar fi referit la o luptă între ei, dar cum Ravelle îi împărtăşea sentimentele – deşi din cu totul alte motive – îi acceptă bucuroasă propunerea. Îl luă de braţ şi intrară în restaurant cu capul sus.

Gazdele lor stăteau la o masă mare, rotundă, de lângă uşă. Aproape că stăteau afară, uşile de sticlă fiind larg deschise. Steele şi fratele lui, îmbrăcaţi la fel, în pantaloni impecabili şi cămăşi de mătase, se ridicară în picioare şi Vance îi ţinu scaunul Ravellei, unul din cele două libere aflate între el şi Chantal.

— Mulţumesc şi vă rog să ne scuzaţi întârzierea, spuse ea aşezându-se.

— Nu face nimic, răspunse Erin, privindu-l prietenos pe Matt în timp ce bărbaţii luau şi el loc. Acum bine că aţi venit; eram aşa ocupaţi să vorbim, că nu am comandat încă băuturile.

— Da, spuneţi-mi ce aţi dori, spuse Vance, avem suc de fructe, băuturi răcoritoare său, dacă vreţi, vin fără alcool?

Matthew scutură din cap încăpăţânat, arătând spre cana metalică din centrul mesei, aşa cum făcuse la prânz.

— Nu e nimic mai bun decât apa. Noi asta bem, mulţumesc.

— Ravelle? insistă Vance, chiar dacă logodnicul ei părea să fi vorbit pentru amândoi.

— Nu, apă e foarte bine, mulţumesc, zâmbi ea jenată. De fapt ar fi avut poftă să guste vinul acela fără alcool, dar Matt precis ar fi considerat-o drept o jignire şi ar fi reacţionat în consecinţă, iar asta nu voia să se întâmple, aşa că renunţă.

Din direcţia opusă ochii lui Steele o priviră batjocoritor, în timp ce el scoase un pachet de ţigări, îl desfăcu şi îl întinse spre ea:

— Totuşi, de fumat, poţi să fumezi, nu? zise el ironic.

Ravelle refuză cu o mişcare din cap.

— Foarte rar, răspunse ea încet, hotărâtă să nu se lase intimidată de ochii aceia cenuşii, vicleni.

— Şi niciodată când e cu mine, zise Matt tăios.

— A, înţeleg, zâmbi Steele provocator. Atunci îmi cer scuze că am ispitit-o din nou pe Ravelle pe calea cea rea. Nu vreau să vă mai certaţi azi din cauza mea.

Ravelle îi trimise o privire furioasă cu ochii ei căprui, dar Matt, crezând că era o victorie pentru ei, datorită presupuselor scuze ale lui Steele, acceptă regretele prefăcute ale acestuia cu satisfacţie.

— Desigur, nu aveai de unde să ştii, zise el generos, Cred că Ravelle s-a schimbat foarte mult faţă de cum ai cunoscut-o tu.

— Aşa se pare, recunoscu Steele cu un ton sec, cercetând-o pe Ravelle cu privirea. Se vede că influenţa ta e considerabilă.

Expresia lui Matthew exprima o mulţumire stupidă. Ravelle se înfurie. Cum îndrăzneau să discute despre ea de parcă ar fi fost absentă? Cât despre logodnicul ei... Oare nu-şi dădea seama că Steele îşi bătea joc de el? Sau era atât de naiv încât să ia laudele în serios? presupuse ea.

Din fericire, Erin intui situaţia penibilă, aşa că interveni în discuţie:

— Îmi pare rău, nu cred că v-am prezentat-o pe sora mea Chantal.

— De fapt m-am prezentat eu singură azi după-

amiază, când ei jucau tenis, deşi mă tem că eu şi Steele am cam deranjat-o pe Ravelle cu privirile noastre, povesti Chantal, râzând obraznic. O privi amuzată pe Ravelle. Ai jucat mai bine după ce am plecat noi?

— Nu cine ştie ce, sună răspunsul.

Fata cu părul roşu îşi îndreptă atenţia spre Matt.

— Atunci poate vrei să joci cu mine data viitoare, sugeră ea insinuant. Sunt foarte bună la asemenea sporturi, nu-i aşa, Steele?

— Da, chiar eşti, confirmă el distrat, dar cu o expresie atât de evocatoare încât o făcu pe Ravelle să se întrebe la ce anume sporturi se referea!

Între timp, Matt acceptă cu multă bucurie:

— Da, bineînţeles. Fiind aşa deschis la piele... ca şi tine, zise apreciativ, de obicei prefer să stau în interior. Când vrei să facem o partidă? zise încântat.

— În orice caz nu mâine, interveni Vance. Dacă nu cumva te-ai răzgândit în privinţa pescuitului!

— Nu, în niciun caz. Matt făcu toate eforturile pentru a-l convinge, temându-se să nu piardă nimic din ceea ce obţinuse. De ce, ai aranjat ceva?

— O excursie la Tern Cay. Durează o zi întreagă, dar merită. O să mergem vreo douăsprezece persoane.

— Aşa de mulţi! Matt păru dezamăgit că nu era el singurul pasager.

— Ai prefera să aştepţi altă zi când vor fi mai puţini?

Aproape că puteai auzi rotiţele creierului învârtindu-se în capul lui Matt în timp ce cântărea posibilitatea de a pierde totul dacă asemenea ocazie nu s-ar fi ivit.

— Nu, nu, vin mâine! se hotărî repede. La ce oră plecăm?

— Imediat după micul dejun.

— Nu trebuie să aduc nimic, nu? deveni el bănuitor, făcând-o pe Ravelle să se simtă prost din cauză meschinăriei tui.

— Nu, nici mâncare, nici scule pentru pescuit, dacă la asta te referi. Toate le asiguram gratuit, îi linişti Vance, amabil. Dacă vrei să-ţi iei unele lucruri personale, desigur...

— Fiindcă a venit vorba de mâncare, interveni Erin din nou schimbând subiectul, uite că vine Beverley să ne ia comanda şi Ravelle cu Matthew nici nu au văzut meniul, zise ea în timp ce una din chelneriţe se apropia de masă cu creionul şi carneţelul în mână.

Luând meniul cu coperţi albastre cu auriu, Ravelle alese imediat, fără să se gândească prea mult, nevrând să abuzeze de generozitatea gazdelor. La rândul lui, Matt nu manifestă reticenţe şi îşi alese o grămadă de feluri, făcând-o pe Ravelle să roşească, ruşinată de cantitatea imensă pe care trebui să o noteze chelneriţa. În acest timp se gândi, pentru binele lui Matt, că nu avea să regrete excursia pe mare de a doua zi.

— Poate fixăm pentru poimâine, atunci? reveni Chantal la subiectul lor iniţial după ce Beverley se îndepărtă cu comanda.

— De ce nu mâine seară? zise Matt entuziasmat.

Dacă excursia pentru pescuit o să-l afecteze la fel de mult precum călătoria precedentă pe mare, Ravelle se îndoia că Matt va fi în stare să joace tenis a doua zi, dar el părea să ignore acest lucru, după cum observă ea.

Oricum, Chantal refuză imediat:

— Vai, nu seara, te rog. Seara e discotecă, explică ea arătând spre orchestra din curte care tocmai interpreta o melodie lentă. Şi mie îmi place să dansez. Ţie nu?

El dădu din umeri, indiferent*:*

— Ba da, cu condiţia să nu fie prea frenetic

— Atunci, pentru tine în mod special, o să-i rugăm să interpreteze nişte piese mai tente, de acord? îi zâmbi Chantal.

Crezând că mai obţinuse o victorie, Matt se înveseli imediat, dar Ravelle nu-şi dădu seama dacă fata vorbea serios sau nu şi dacă da, era foarte greu să ghicească de ce îşi dădea ea atâta osteneală să intre în graţiile lui Matt. Doar logodnicul ei nu era deloc genul care da gata femeile la prima vedere şi cum fata nu părea să ducă lipsă de cuceriri şi nici de bani, judecând după rochia albă de mătase pe care o purta, se părea că ăsta era obiceiul ei, să

agaţe orice bărbat de pe insulă. Dar de ce era totuşi atât de preocupată de Matt, care nu numai că era logodit dar se şi dovedise un partener deloc amuzant?

Ideea că ar putea să o facă în scopul de a-l scuti pe Cunningham-i de prezenţa lui îi veni în minte, dar o înlătură rapid. Din moment ce Vance se arătase atât de amabil, Ravelle se îndoia că ar mai fi făcut-o şi a doua oară, indiferent de situaţie. De fapt, singurul răspuns logic era că Chantal era genul de femeie căreia îl plăcea să cucerească toţi bărbaţii, indiferent cine ar fi fost, pentru a-şi verifica puterea de seducţie, adăugându-şi astfel încă un admirator în colecţie.

Pe de o parte, gândul acesta o mai linişti pe Ravelle. Experienţa anterioară o asigură că Matt nu era tipul de bărbat care se lasă cucerit de un simplu flirt, chiar dacă îi făcea plăcere atâta atenţie din partea unei femei. Ceea ce o îngrijora cu adevărat era că, pe măsură ce trecea timpul, de altfel foarte greu din cauza numeroaselor feluri comandate de Matt, preocuparea lui pentru sora Erinei era din ce în ce mai vizibilă, lăsând-o pe Ravelle pradă lui Steele.

Un lucru extrem de deranjant, mai ales că atitudinea lui se schimbase, dintr-una foarte ostilă faţă de Matt, într-alta îndreptată împotriva ei! Cauza acestei schimbări nu o cunoştea şi în plus, toate capacităţile ei erau acuma angajate într-un singur scop: acela de a scăpa de prezenţa lui periculoasă cât mai repede posibil. Un singur cuvânt despre ultima lor noapte împreună pe vapor şi... se cutremură gândindu-se care ar fi fost reacţia lui Matt

— Deci, când vă căsătoriţi? reîncepu Steele atacul.

— Încă nu am fixat data, spuse Ravelle nesigur. Matt nu spuse nimic, fiind prea ocupat să vorbească cu Chantal. Observându-l, Ravelle continuă prudentă: Ne-am gândit că ar fi mai bine să adunăm mai întâi bani pentru o casă.

— Cu inflaţia asta, e ca şi cum un câine s-ar învârti în jurul cozii, nu-i aşa?

Amuzamentul din vocea lui o călca pe nervi pe Ravelle. Strânse din pumni şi spuse:

— Foarte probabil! Dar, din nefericire, nu toţi ne-am născut în puf! Unii din noi trebuie să ne descurcăm singuri!

— Păi atunci ar fi trebuit să o fi făcut până acum! replică el atât de sălbatic încât ea rămase cu gura căscată.

— N-nu prea înţeleg ce vrei să spui, murmură ea.

— Primul tău soţ, o lămuri el pe un ton mai blând, dar nu mai puţin ironic. Sigur ai moştenit averea lui. Plus banii care ţi s-au dat sub formă de asigurare, compensaţie sau beneficii sociale după moartea lui.

În mod ciudat, Ravelle avea sentimentul că nu la asta se referea el, dar cum nu era sigură, nu avu de ales şi acceptă explicaţia oferita de el.

— Ăă, nu a avut avere sau – sau asigurare, răspunse ea. Nici nu am putut cere vreo compensaţie, fiindcă nu era înscris nicăieri. Cât despre ajutoare sociale, am primit o alocaţie pentru Samara, dar având o slujbă, nu mai am dreptul la altceva.

— Samara? repetă el foarte atent. Aşa o cheamă?

Ea aprobă în tăcere.

— Vai, dragă, ce nenorocire să rămâi văduvă şi cu un copil, atât de tânără! o compătimi Erin, sinceră. Am crezut că viitoarea căsătorie cu Matt e prima, şi uite că deja eşti mamă! Dar ce noroc să ai o fetiţă! Eu şi Vance avem doi băieţi gemeni, mărturisi ea zâmbind, dar tare ne-ar fi plăcut să avem şi o fiică! Din păcate, în familia asta nu există fete. Râse veselă. Până acum, mama lui Vance are şase nepoţi, dar nici o nepoată! Rezemându-şi coatele pe masă îşi sprijini bărbia în mâini, întrebând interesată: Şi câţi ani are fetiţa ta?

— Trei ani, zâmbi Ravelle stânjenită.

— Şi trei luni! Matt reintră brusc în conversaţie în cel mai prost moment posibil. Era extrem de jovial: ziua ei este pe 28 mai, şi ar fi supărată dacă am uita aceste trei luni.

— Da, sigur, am spus cu aproximaţie, se scuză ea, nefiind capabilă să-şi controleze roşeaţa care îi invada obrajii. Steele o privea cu ochii cenuşii pe jumătate închişi, aşa că se uită disperată spre Erin, căutând o scăpare: Şi băieţii tăi ce vârsta au?

— Aproape zece ani, răspunse mama lor, mândră. Cred că o să-l cunoaşteţi în curând. Seara copiii i-au masa mai devreme, pentru ca părinţii să poată cina după ce i-au trimis la culcare. Cei mai mulţi preferă aşa, şi noi la fel, decât să-i ţinem pe cei mici până târziu. În plus, putem şi noi părinţii să ne distrăm liniştiţi toată seara, fără probleme.

— E bine aşa, aprobă Ravelle. Şi băieţii locuiesc tot timpul pe insulă? Cred că le place grozav.

— Da, din păcate prea mult! mărturisi Erin râzând. Fac şcoală prin corespondenţă, ceea ce îi plictiseşte repede, cu atâtea tentaţii împrejur! şi arătă spre plajă şi spre lagună. Trebuie să-i supraveghez foarte atent când îşi fac lecţiile, altfel dispar imediat ce m-am întors cu spatele! Aşa că dacă o să vezi doi băieţi pe afară, împreună, arătând ca două jumătăţi de nucă, înainte de 11 dimineaţa, poţi să le spui din partea mea să intre imediat în casă, că ştiu ei ce-i aşteaptă!

Simţind că nu mai era niciun pericol, Ravelle începu să râdă şi ea cu Erin.

— În definitiv, e timpul lor, nu?

— Mai mult sau mai puţin, până după-amiază, când mai au de învăţat vreo două ore. Când am venit aici am încercat să aplicăm un program de şcoală normal, dar curând am descoperit că nu era deloc practic. Pe la prânz îşi pierdeau orice interes, aşa că acum începem la ora opt, când e mai răcoare şi oricum se trezesc, apoi la prânz au o pauză în loc să-i obligăm să se concentreze cinci, şase ore încontinuu.

Într-un loc cum era Morning Retreat, Ravelle îşi putea uşor imagina asemenea probleme.

— Sunt absolut identici? întrebă ea ca să mai spună ceva.

— Da, absolut, răspunse Vance. Deşi, pe măsură ce cresc, au început să apară mici diferenţe, slavă Domnului!

Ravelle zâmbi foarte amuzată:

— Cu alte cuvinte, e imposibil să-i deosebeşti?

— Pentru străini, da, dar nu şi pentru noi! spuse Erin cu uşurare în glas. Aşa cum a spus Vance, au început să se

vadă anumite diferenţe şi, cum sunt foarte neastâmpăraţi, îi putem deosebi după cicatrici. Craig are una pe genunchi, de când a căzut printre corali, iar Dion are un semn pe mâna stângă unde a fost muşcat de un cal…

— Sper că nu de unul folosit la lecţiile de călărie, zise Matt îngrijorat.

— Vai de mine, nu, se grăbi Vance să-l liniştească, schimbând o privire semnificativă cu fratele său. Asta s-a întâmplat acum câţiva ani, când vizitam proprietatea bunicului. Nu, o să vedeţi cât de docili sunt caii de pe Hermitage. Sunt aleşi special.

— Ei, asta nu e rău, încuviinţă Matt. Numai să îi cunoşti bine!

Chantal chicoti foarte amuzată:

— Poţi să stai liniştit, Matt, îl asigură ea. Steele, s-a ocupat toată viaţa de animale, şi nimeni nu se pricepe mai bine ca el la cai.

— Deci tu îi alegi? Matt îi aruncă o privire neîncrezătoare peste masă…

— Ha, ha! Ce crezi, că nu sunt destul de priceput?

— Habar n-am, zise Matt ţeapăn, fără a se grăbi să tragă o concluzie pripită. Dar din moment ce locuieşti aici, nu m-am gândit…

— A, dar eu nu locuiesc aici, îl întrerupse Steele. Eu doar am venit în vizită două săptămâni, ca să verific cum merge programul de crescut vite pe care l-am iniţiat aici. Staţiunea am preluat-o la propunerea lui Vance, pentru că Erin avea ceva experienţă în domeniul turismului, dar în primul rând noi suntem crescători de vite. Ochii i se îndreptară spre figura nedumerită a fratelui lui. Sau poate şi asta a omis Ravelle să-ţi povestească?

Ravelle tocmai îşi dăduse seama că Erin şi sora ei făceau parte din cunoscuta familie Gregory, care deţinea hoteluri în toate oraşele importante de pe coasta de est. Remarca aceea cu „experienţă în domeniul turismului” fusese aluzia anului, îşi zise ea răutăcioasă. Totuşi nu era pregătită pentru cuvintele atât de aluzive, rostite de Steele, al căror dublu înţeles nu îl scăpă. La auzul lor, încremeni de

groază că Steele ar fi putut să mai adauge ceva, pentru edificarea logodnicului ei!

— Pentru Dumnezeu, Ravelle, eşti albă ca varul! Nu te simţi bine?

Era vocea îngrijorată a lui Erin care îi întrerupse şirul gândurilor, dar ea era preocupată de expresia impenetrabilă a lui Steele şi începu să-şi apese mâinile pe frunte:

— Îmi pare rău, cred că din cauza căldurii… inventă ea o scuză repede, dacă nu vă supăraţi, m-aş duce să iau puţin aer curat.

Ridicându-se în picioare, Matt i se alătură:

— Vin cu tine, se oferi el, brusc amabil. De obicei nu îl interesa când alţii nu se simţeau bine.

— Pot să-ţi educ ceva? întrebă Vance, ridicându-se şi el.

— Nu, nu, nu vă deranjaţi! refuză ea repede. Sunt sigură că o să-mi treacă afară. Şi departe de fratele tău îngrozitor, adăugă ea în gând, supărată.

Ceilalţi din restaurant, terminându-şi masa între timp, se mutaseră afară în curte şi acum dansau în ritmul orchestrei. Ocolindu-i, Ravelle se aşeză la o masă mai îndepărtată de lângă piscină.

Pentru câteva minute stătu liniştită, savurând briza răcoroasă care îi mângâia pielea încălzită. Se bucură că Steele nu mai era lângă ea, să o necăjească.

Apoi Matt, fără să vrea, sparse atmosfera calmă:

— Ştii, începu el gânditor, îmi aminteşte ce cineva.

— Cine? se interesă ea.

— Steele Cunningham, îi confirmă el temerile. Matt îşi încreţi fruntea, încercând să se gândească: Dar nu pot în ruptul capului să-mi dau seama de cine îmi aminteşte!

Ravelle ştia prea bine despre cine era vorba – Samara – şi simţi cum o cuprinde panica la gândul că ar fi ajuns şi el la această concluzie!

— Poate de unul din oamenii de la fabrică? încercă ea să-l îndrepte într-o direcţie greşită, dar vocea îi tremura încă.

Din fericire asta avu darul să-i atragă atenţia lui Matt, căci se aplecă spre ea îngrijorat:

— Eşti sigură că te simţi mai bine? Nu prea pare aşa. Poate eşti bolnavă, ai făcut insolaţie. Mă duc să văd dacă Erin poate să-ţi pregătească o pungă cu gheaţă, propuse el.

— Nu, nu am făcut nicio insolaţie! negă ea, exasperată, fără să-i tremure glasul. Dar într-adevăr se simţea epuizată, atât de mult o obosise duelul verbal cu Steele. Nu am stat prea mult la soare azi, dar mă sufocam din cauza căldurii din sufragerie, asta-i tot.

— Totuşi, am să-ţi aduc o pungă cu gheaţă, insistă el. Mama întotdeauna spune că trebuie să te tratezi încă de la primele simptome de boală. Şi uite ce miracole a reuşit să facă din constituţia delicată a familiei noastre!

Miracole! Ravelle aproape că izbucni de furie. Singurul lucru pe care îl reuşise mama lui era că îi transformase pe toţi în nişte ipohondri maniaci care cădeau la pat imediat ce simţeau cea mai mică înţepătură!

— Numai că eu nu am nicio boală! protestă ea, dar se trezi vorbind singură. Logodnicul ei deja plecase spre restaurant. Matthew! îl strigă ea mai tare, dar nu primi niciun răspuns.

Cu un oftat, se rezemă înapoi de scaun şi închise ochii, dorindu-şi să nu se mai gândească la remarcile răutăcioase ale lui Steele. În felul ăsta, la sfârşitul vacanţei va fi bolnavă de nervi sau mai rău! Va trebui să adopte o poziţie mai puţin defensivă faţă de el şi totul se va rezolva.

Sunetul unor paşi apropiindu-se o făcu să deschidă ochii. Era silueta înaltă a lui Vance, care veni să se aşeze lângă ea.

— Matt ne-a spus că ai făcut insolaţie, zise el mirat. Erin îţi pregăteşte o pungă cu gheaţă acum.

Ravelle privi spre cer.

— Nu, nu am nimic, şi îmi pare rău că o deranjează pe Erin degeaba, i-am spus că nu am nevoie de gheaţă. Şi îmi cer scuze că de când am venit, vă facem numai necazuri.

Buzele lui Vance făcură o strâmbătură.

— În privinţa asta ceva îmi spune că nu numai voi aţi

produs necazuri.

— Vrei să spui... Steele? ea nu încercă să se prefacă. Ştia la cine se referea ea.

— Da, exact, Steele, confirmă el. Sigur, ai putea să-mi spui că nu e treaba mea, dacă vrei. Totuşi, am dreptate când spun că fratele meu a făcut ceva care te-a supărat în restaurant adineaori? Nu căldura era de vină, aşa e?

— Eu, ăă... şi privi fix spre centrul mesei. A fost chiar aşa evident? întrebă prost dispusă.

— Nu pentru logodnicul tău, zâmbi el. Nici Erin sau Chantal nu cred că şi-au dat seama. Dar Steele da, fără îndoială. Cred că asta a fost intenţia lui, să te enerveze, iar în ceea ce mă priveşte, nu mă mir; totuşi, de când aţi venit, întreaga atitudine a lui Steele a fost neobişnuită.

— Şi ai vrea să afli care e motivul, anticipă Ravelle. Nu că l-ar fi condamnat pentru asta, şi ea ar fi făcut la fel dacă ar fi avut o staţiune şi ar fi apărut probleme de genul ăsta.

Acum era rândul lui să dea din umeri:

— N-aş refuza o explicaţie, dacă mi s-ar oferi.

Confuzia era evidentă când îşi ridică ochii şi îl privi pe Vance.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu am nicio explicaţie de dat, pentru că pur şi simplu, nu ştiu?

— Nu vorbeşti serios!

— E incredibil, nu? zise ea, muşcându-şi buzele pentru a nu se vedea cum tremurau.

— Vrei să spui că într-adevăr nu ai nicio idee? De ce ar reacţiona el în felul ăsta!

Fără să vorbească, Ravelle scutură din cap. După părerea ei lucrurile stăteau exact invers!

Cu fruntea încordata, Vance scoase un pachet de ţigări din buzunarul cămăşii, îşi aprinse una şi începu să fumeze absent. Apoi, văzând expresia de pe faţa ei, zâmbi, în semn de scuză şi îi oferi pachetul.

— Câteodată ai nevoie de aşa ceva, declară el.

— Da, aşa e, aprobă ea, luând o ţigară şi-i mulţumi pentru foc. Din nenorocire nu e o soluţie pentru problema

mea…

Vance rămase tăcut pentru un timp, dar când începu din nou să vorbească, vocea îi suna nesigură.

— Încă o dată, poţi să mă trimiţi la dracu’ dacă mă amestec unde nu mă priveşte, totuşi am impresia, după remarcile lui Steele, ca… Se opri, jenat, apoi zâmbi şi continuă: Nu cumva el ştie ceva care nu ai vrea să ajungă la urechile lui Matt?

Ea încuviinţă din cap, stânjenită, simţind cum i se înroşesc obrajii.

— Şi te şantajează acum cu ceea ce ştie? Vocea lui Vance era neîncrezătoare.

— N-nu chiar, respinse ea presupunerea, încruntându-se. Cei care folosesc şantajul vor ceva în schimb, nu? Iar Steele arăta foarte clar că nu dorea nimic de la ea. Nu mi-a spus nimic până acum, de fapt. Dar pentru o clipă m-am temut că avea de gând, în mod intenţionat, să spună ceva care i-ar fi stârnit bănuielile lui Matt…

— Totuşi, mai susţii încă faptul că n-ar exista nicio legătură între acest incident şi atitudinea lui faţă de tine?

Ravelle trase un fum, gânditoare.

— Nu văd cum ar putea fi. Oricum e în avantajul lui, nu al meu. Un zâmbet îl flutură pe buze în timp ce oftă încet. Cred că va trebui să-l întrebi pe fratele tău dacă vrei o explicaţie. Se pare că numai el cunoaşte răspunsul.

— Dar de ce nu l-ai întreba chiar tu?

— Nu o să-i dau satisfacţia asta! În orice caz, se pare că pe el îl distrează grozav treaba asta, aşa că oricum nu mi-ar spune!

— Hm, în cazul ăsta cred că ai dreptate, admise el. Totuşi, mă intrigă foarte mult. Nu-i stă în fire lui Steele să se comporte în felul ăsta. În mod normal, este una din cele mai directe persoane pe care le cunosc. Dacă îl preocupă ceva, îţi spune imediat, nu te ţine în suspans ca să se joace el de-a pisica şi şoarecele, doar ca să se amuze.

Atunci poate că vrea doar să se răzbune, se gândi Ravelle cu amărăciune. Nu îi uşurase sarcina lui Steele când îi refuzase cecul, aşa că acum nici el nu avea de gând

să-i facă viaţa prea uşoară. Dar asta nu putea să i-o spună lui Vance, aşa că întrebările lui rămaseră fără răspuns. Plină de speranţă, se gândi că, odată încheiată seara, nu va mai trebui să suporte compania lui Steele şi astfel el nu va mai avea ocazia să o necăjească în continuare.

CAPITOLUL V

Totuşi, seara nu se încheiase încă, şi, când Matt se înapoie cu Erin, erau însoţiţi de Steele împreună cu Chantal, spre dezamăgirea Ravellei. Se părea că plecarea ei din restaurant nu o scutise de necazuri, totul de abia acum începea.

— Uite punga cu gheaţă, îi spuse Erin zâmbind. Cum te mai simţi?

Ravelle acceptă punga recunoscătoare.

— Mult mai bine, mulţumesc, îmi pare rău că v-am deranjat. Sunt sigură că nu am insolaţie, îi asigură ea, aruncându-i lui Matt o privire furioasă.

— Da, nici eu nu am crezut că ai avea, o aprobă Erin aşezându-se pe scaunul eliberat de soţul ei, care se duse să mai aducă altele. Totuşi era foarte cald înăuntru şi m-am gândit că nu ţi-ar strica nişte gheaţă. Niciun deranj!

Întinzând mâna peste masă, Chantal luă punga imediat ce Ravelle o lăsă jos.

— Dacă nu-ţi mai trebuie, o iau eu, declară ea, punându-şi punga pe frunte. Un zâmbet de plăcere îi apăru pe faţă. Vai, ce minunat! Exact ce îmi trebuia acum, să mă remonteze pentru o repriză de dans. Am auzit cumva că m-ai invitat? îi zâmbi ea bărbatului cu ochi cenuşii care stătea alături.

Steele o privi indulgent şi Ravelle se simţi dezorientată, fără să ştie de ce. Era geloasă?

— Dacă vrei tu, micuţo! răspunse el amabil.

Ridicându-se în picioare, îi luă punga cu gheaţă şi o puse pe masă. Plăcerea e a mea.

Cu un zâmbet de satisfacţie, Chantal se ridică imediat.

— N-am să uit să le cer câteva piese mai lente pentru tine, Matt, aşa că pregăteşte-te, îl îndemnă ea strengăreşte în timp ce se îndreptau spre ringul de dans.

— Dar tu, Ravelle? N-ai vrea să dansezi? o întrebă Vance din politeţe.

— Nu chiar acum, mulţumesc, refuză ea, dând din cap. Apoi, prefăcându-se puţin. Cred că ar fi recomandabil pentru mine şi Matt să aşteptăm piesele acelea mai lente. Duceţi-vă voi, tu cu Erin!

— Eşti sigură că nu te superi? se interesă Erin, punând aceeaşi întrebare pe care voia să i-o adreseze şi soţul ei.

— Nu, e în regulă, răspunse Matt de data aceasta. Cred că Ravelle nu ar trebui să danseze deloc în seara asta. Poate că nu are insolaţie, admise el în silă, dar nu arăta deloc bine când am ieşit afară. De fapt, cred că ar trebui să spună „Noapte bună!” şi să se ducă în camera ei, să se odihnească. E mal bine aşa!

Erin şi Vance se aşezară din nou şi Ravelle de-abia reuşi să-l convingă că nu va pleca. Cu greu se hotărâră să meargă să danseze.

— Pentru Dumnezeu, Matt, vorbeşti de parcă aş fi foarte grav bolnavă! se întoarse către el, iritată, imediat ce gazdele lor se îndepărtară şi nu îi puteau auzi. Am avut doar o ameţeală de o clipă, şi nimic mai mult! Acum mă simt foarte bine!

— Păi tu singură ai spus că vrei să aştepţi până o să cânte orchestra piese mai lente, ceea ce înseamnă că nu ţi-ai revenit încă! zise el triumfător.

— Numai pentru că nu voiam ca Erin şi Vance să creadă că vrem să ne ţină companie, se răsti ea furioasă. Şi, dacă Chantal îi convinge să cânte genul de muzică pe care o preferi tu, chiar aşa de rău să vreau să dansez cu logodnicul meu?

Expresia lui Matt deveni mai blândă.

— Sigur că nu, aprobă el bucuros. Cu condiţia să te simţi bine!

— Ei, cred că sunt în stare să fac câteva ture fără să leşin! zâmbi ea veselă.

O afirmaţie pe care, câteva minute mai târziu, o regreta. Într-adevăr, la cererea lui Chantal, ritmul muzicii deveni mai lent şi Matt consimţi să se alăture celorlalţi pe ring. Dar de-abia apucară să facă câţiva paşi, că se treziră cu Steele şi Chantal lângă ei, iar ea zise:

— Schimbăm partenerii! propuse roşcata veselă, spre groaza Ravellei, şi se aruncă în braţele lui Matt cu o mişcare senzuală, înainte ca cealaltă să aibă timp pentru a obiecta. E dreptul meu să îmi acorzi măcar un dans, Matt, ca răsplată pentru eforturile mele pentru tine! pretinse ea, privindu-l galeş.

— E-eforturi pentru mine? se bâlbâi Matt, roşu la faţă. Nu era obişnuit ca femeile atât de atrăgătoare să-i acorde vreo atenţie, nici ca ele să se lipească de el atât de strâns încât să le simtă toate formele.

— Eforturi pentru a schimba ritmul, explică ea. Doar nu vrei să-mi refuzi un dans, nu? Cred că Ravelle nu o să se supere. Şi îi aruncă o privire insolentă peste umăr Ravellei care stătea aproape cu gura căscată de uimire şi indignare. Sau te superi!

— De fapt, eu, nu…

— Vezi, ţi-am spus eu că nu o să se supere, o întrerupse Chantal. Aşa că hai, nu mai sta aşa ţeapăn! şi îl trase spre ea hotărâtă.

Opunând o slabă rezistenţă, Matt îi adresă Ravellei un zâmbet, scuzându-se:

— M-mă întorc imediat, zise el prosteşte.

Ravelle îl aruncă o privire furioasă, apoi se răsuci spre bărbatul care stătea liniştit lângă ea.

— Cred că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru… pentru această mică înscenare, nu? zise foarte nervoasă.

Ochii lui cenuşii o măsurară cu răceală.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar, nu, asta a fost

opera lui Chantal. Strâmbă din buze cu răutate. Îţi supraapreciezi farmecele, draga mea, dacă îţi închisul că ardeam de dorinţa de a dansa cu tine şi am făcut o înscenare pentru asta, cum o numeşti tu!!

Obrajii ei se făcură roşii ca focul, auzindu-i cuvintele. Totuşi făcu un efort să-l privească în ochi şi îi răspunse cu aceiaşi sarcasm:

— Atunci nu te deranjează dacă plec. Fiindcă nici eu nu am chef să dansez cu tine, Steele Cunningham! se răsti ea.

— Dar totuşi o s-o faci, măcar pentru a salva aparenţele! O mână hotărâtă o prinse de încheietură, strângând-o mai să-i rupă oasele, în timp ce o îmbrăţişa cu forţa.

— Tu şi logodnicul tău aţi creat numai necazuri de când aţi pus piciorul pe această insulă!

— *Noi* am creat necazuri! izbucni ea nevrând să creadă ce auzea. Îl respinse cu mâinile, încercând să scape din îmbrăţişarea lui forţată. Nu crezi că ar fi mai corect să spui că tu eşti cel care a creat problema?

Steele îşi lăsă capul pe spate şi râse sardonic.

— Uite cine vorbeşte de corectitudine! o ironiză el. După ce, evident, ai reuşit să-l păcăleşti şi pe bietul Matthew!

— Nu-i mai spune „bietul Matthew”, ştiu ca puţin îţi pasă ţie de el! Şi ce s-a petrecut înainte de a-l cunoaşte nu e treaba lui! zise ea cu o voce nesigură.

Luându-i mâna dreaptă în mâna lui, Steele o trase mai aproape, lipind-o de corpul lui puternic şi începu să se mişte încet în ritmul muzicii, obligând-o să ţină pasul cu el.

— Mai ales că Matt e un caracter atât de puritan, nu?

— N-are a face! Şi nici nu puritan! zise Ravelle, aspru. Mâna lui se afla pe spatele el gol, iar coapsele lui musculoase erau lipite de ale ei, ceea ce îi dădeau un sentiment ciudat, care îi tulbura complet gândurile.

— Nu? ridică el dintr-o sprânceană, ironic. Atunci cum se numeşte un tip care nu te lasă să bei sau să fumezi, chiar cu moderaţie, şi nici măcar nu se culcă cu tine?

— Cum? N-am spus aşa ceva! negă ea, revoltată.

— Adică aţi făcut dragoste?

— Nu! dădu ea din cap, mânioasă, încercând inutil să scape din braţele lui. Dar asta nu înseamnă…

— Ce prost! Într-un sens, era un compliment, dar Ravelle nu îl privea astfel. Poate ar trebui să-l spui că nu ştie ce pierde. Crezi că asta ar determina o reacţie mai pasionată din partea lui?

— Încetează, încetează! strigă ea, plângând. Faptul că Steele îşi bătea joc de sentimentele ei în asemenea hal era mai mult decât putea suporta. Nu ai niciun drept să vorbeşti aşa! Ce-ţi pasă ţie ce îi spun eu lui Matt, sau ce reacţii ar avea el?

— Deocamdată să zicem că îmi pare rău pentru el fiindcă are încredere într-o persoană care nu merită.

— Ţie? Îţi pare rău pentru el? repetă ea dispreţuitoare. Mă îndoiesc că ţi-a părut vreodată rău pentru cineva, în afară de propria-ţi persoană!

— Spre deosebire de soţul tău, atât de înţelegător?

Schimbarea bruscă a subiectului o luă prin surprindere pe Ravelle. Terenul era extrem de periculos şi nu-şi putea permite nici cea mai mică greşeală.

— Spune-mi, continuă el curios, când l-ai cunoscut pe individ?

— Cu câteva luni înainte de călătoria în Japonia, replică ea imediat.

— Totuşi, din câte îmi amintesc, nu era vorba de nicio căsătorie, când te-am cunoscut.

Ea dădu din umeri cu prefăcută nonşalanţă, fără să-i dea satisfacţia de a-i spune că din cauza lui suferise atât de mult.

— Nu mi s-a părut ceva important la momentul respectiv.

Ochii lui se îngustară imediat.

— Şi după aceea ai devenit o mireasă ca în poveşti, o fecioară în alb, zise el cu accent sarcastic.

— Da, cam aşa ceva, aprobă ea nesigură, înroşindu-se din nou la faţă, ca rezultat al aluziei lui directe. Privi spre

ceilalţi dansatori. Oare de ce nu mai apărea Matt? Sigur terminase dansul cu Chantal până acum!

— Şi asta după ce ai sărit din patul meu într-al lui, presupun?

— Nu! Replica ei sună plină de ură, în timp ce se ruga să vină mai repede Matt. Şi nici nu te priveşte pe tine, în orice caz! Aşa că, dacă îmi dai voie, aş schimba subiectul! După cum ţi-am mai spus după-amiază, nu-mi place să vorbesc despre perioada aceea din viaţa mea, încheie ea cu mult calm.

— Mda, sunt sigur că nu-ţi place... după cum ţi-am mai spus aici după-amiază, mârâi el, cu ochii reci ca de gheaţă. Şi mai cu seamă când ai şi o fată care, în mod evident, a fost concepută înainte de căsătorie!

Dacă până atunci faţa ei fusese puţin roşie, acum simţi că îi dispare orice urmă de culoare, iar inima i se opri în loc.

— De ce spui asta? reuşi să rostească încet, încercând să-şi revină.

Capul lui Steele se înclină nemilos.

— Am talent pentru calcule! o lămuri ei cu sarcasm. Ca orice crescător de animale, ştiu că perioada de gestaţie la vaci şi oameni e aproape identică, deci, ştiind data naşterii, e foarte simplu să calculezi ziua când a fost conceput copilul, cu o eroare de numai două zile!

Steele devenea foarte periculos, aşa că ea încercă să-l evite.

— Da, bine, e foarte interesant ce-mi spui, dar nu văd ce legătură are asta cu mine!

— Data de naştere a fiicei tale – cum a fost amabil să ne spună logodnicul tău – face ca ziua concepţiei să coincidă exact cu ultima noastră noapte pe „Capricornia”, Ravelle! elucidă el misterul.

Dacă nu ar fi ţinut-o atât de strâns în braţe, Ravelle sigur ar fi leşinat; picioarele îi tremurau atât de tare încât nu ar fi putut să o susţină. În ciuda tremuratului, se hotărî să-şi încerce ultima şansă:

— Doar nu crezi că Sam e copilul tău? râse ea cu o

notă falsă în glas. E, e absolut ridicol! Ea s-a născut prematur, mai devreme cu o lună.

— Mincinoasă afurisită ce eşti! explodă el, sălbatic. Chiar vrei să te cred, când nu numai că vorbeşti ca un om vinovat, dar şi arăţi vinovată?!

— Nu mă interesează ca crezi tu! Samara nu e a ta! strigă ea isterică. Dumnezeule, oare unde era Matt?

— În cazul ăsta sper că nu ai nimic împotrivă dacă o să verific registrele civile unde e înregistrată naşterea ei şi presupusa ta căsătorie, bine? zise el printre dinţi.

Prea agitată pentru a continua dansul, Ravelle începu să se lupte cu el, cuprinsă de panică:

— Dă-mi drumul, te urăsc! Viaţa mea nu are nicio legătură cu tine! Sam este a mea, nu a ta! hohotea ea de plâns, incoerentă.

Conştient de privirile curioase îndreptate spre ei, Steele o trase către întunericul de sub copacii care mărgineau curtea şi apoi urmară cărarea care ducea spre plaja pustie.

Odată ajunşi, o eliberă, iar Ravelle, profitând de ocazie, o luă la fugă. Dar, din cauza tocurilor înalte nu prea putu să avanseze prin nisip. De-abia făcuse câţiva paşi, că Steele o ajunse din urmă şi o prinse întorcând-o cu faţa spre el.

— Nu pleci nicăieri până când nu-ţi dau eu voie! scrâşni el din dinţi, în timp ce mâinile lui îi stricau coafură aranjată cu grijă. Acum, să verific registrele alea sau nu? Crede-mă, e foarte uşor; compania are un avocat în Sydney care poate să-mi transmită informaţia în câteva ore.

Ravelle închise ochii disperata; buzele îi tremurau. Nu era cinstit să se termine totul în favoarea lui.

— Ei bine? insistă el nerăbdător.

Ea renunţă, învinsă:

— Bine, bine, e adevărat!

— Ce e adevărat, Ravelle? şi o scutură violent. Vreau să te aud pe tine cum o spui!

Ea îşi mişcă într-o parte capul, cu neîncredere.

— Dumnezeule, eşti un ticălos plin de cruzime! Nu e

destul că am recunoscut?

— Nu, nu e destul! Vreau să spui tu, cu gura ta, ca să fiu sigur! Deci, a cui fiică e?

— A ta... Sam e fiica ta, mărturisi ea, privindu-l cu ochii căprui înlăcrimaţi. Acum pot să plec?

Steele râse sacadat.

— Nici gând! N-am terminat cu tine încă!

— N-nu înţeleg.

— O să pleci când o să termin!

Vehemenţa din vocea lui era suficientă pentru a o face pe Ravelle să tremure înspăimântată.

— Te rog, Steele, nu mai am ce să-ţi spun, şopti ea.

— Într-adevăr, aprobă el cu răceală. În schimb, am eu câteva lucruri de spus!

— Despre ce?

— Toate la timpul lor. De ce să ne grăbim cu veştile rele? o ironiză el.

Frica puse stăpânire pe Ravelle. I se întunecă privirea şi înghiţi cu greutate.

— Ce veşti rele? articulă ea.

Acum îngrijorarea o ţinea foarte aproape de Steele, ca un magnet, şi nu mai era nevoie să o ţină el cu forţa, aşa că îi dădu drumul cu o mişcare bruscă. Dar îi ignoră întrebarea, plin de cruzime.

— Nici nu ai fost măritată, nu, Ravelle?

— Nu, oftă ea. Pe moment nici nu se întrebă cum de ajunsese el să deducă faptul. Poate că era doar rezultatul primei descoperiri. Nici nu îi mai păsa. Singurul lucru pe care îl dorea era să afle răspunsul la întrebarea care o chinuia. Ce veşti rele, Steele?

— Nu ghiceşti? spuse el poruncitor.

— N-nu.

— O vreau pe fiica mea! o informă el cu hotărâre, lăsând ironia la o parte.

— Nu! Acum nu mai era nimic ezitant în vocea ei. Era un strigăt de protest, de disperare. E a mea! Nu poţi să faci asta!

— Pe dracu nu pot! urlă el. Doar pentru a nu-l lăsa pe

un individ ca Matthew Inglis să-mi crească fiica şi tot am să ţi-o iau! E un motiv suficient, nu? Aş putea să te omor numai pentru asta, Ravelle!

Ea nu păru să-l audă.

— O, te rog, Steele, nu o face ca să te răzbuni! îl imploră ea plângând. Nu se îndoia că el avea la dispoziţie toate mijloacele legale pentru a i-o lua pe Samara şi nimic nu l-ar fi putut împiedica! Avea aceeaşi răutate şi cruzime ca şi tatăl lui!

— N-aş numi răzbunare faptul că vreau ca fiica mea să se bucure de toate avantajele pe care i le pot oferi eu! spuse el aspru.

— Dar un copil nu are nevoie doar de condiţii materiale, strigă ea. Mai are nevoie şi de dragoste, de grijă şi − şi să-i fie cineva alături. Te rog, Steele, nu e decât un copilaş. Are nevoie de mama ei!

— Dar, judecând după încercările tale de a păstra secretul, nu are nevoie şi de tată!

O scânteie de ură se aprinse în sufletul ei:

— Nu aveam de unde să ştiu dacă ţie îţi pasă sau nu de copilul nostru!

— Atunci ar fi trebuit să te deranjezi măcar să mă întrebi! replică el caustic… Şi fiindcă tot a venit vorba, nu sunt mai puţin capabil de a-i oferi fetiţei tot atâta dragoste şi îngrijire ca şi tine, crede-mă. Iar în ce priveşte faptul de a „avea pe cineva alături”, o să vezi că îmi pot îndeplini obligaţiile mai bine decât tine!

— Da, luând o cu tine în sala de şedinţe sau târând-o prin toată ţara, unde ai tu afaceri? îl provocă ea.

El zâmbi necruţător:

— Ba deloc. Din fericire, când e nevoie pot să mă ocup de treburile mele fără să plec de acasă. Poţi spune şi tu acelaşi lucru?

Ravelle nici nu mai încercă.

— Părinţii mei au grijă de ea! mai spuse ea disperată…

— Şi mama mea poate să facă asta perfect!

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nimic din tot

ce spusese nu îl impresionase pe Steele. Îngrozită, mai riscă o ultimă încercare.

— N-am să stau deoparte să te las să mi-o iei, Steele, îl avertiză ea cu voce coborâtă. Să ştii că am să o duc într-un loc unde nu ai s-o găseşti niciodată!

— Aşa crezi? Un muşchi îi tresări pe faţă şi ochii îi sclipiră duşmănoşi. Oricum, mulţumesc că m-ai prevenit. O apucă de bărbie cu o mână puternică. Totuşi, ca să mă asigur că nu o să dai curs micii tale ameninţări, s-ar putea să aranjez ca Samara să fie adusă la mine înainte să te întorci tu acasă!

— Val, Steele, nu poţi face aşa ceva! strigă ea împietrită la gândul că putea să-şi pună în practică aceste ameninţări.

Steele făcu câţiva paşi pe cărare.

— Încearcă-mă! îi spuse peste umăr.

— Steele, nu! se agăţă de braţul lui, cu disperare. Nu poţi fi atât de crud încât să o smulgi din casa ei fără milă! S-ar speria de moarte dacă ar fi luată aşa de brutal, iar eu, eu...

— Da?

— Eu aş fi distrusă fără ea!

— Atunci îţi sugerez să te măriţi mai repede cu Matt şi să o înlocuieşti imediat cu vreo câteva progenituri de-ale lui! se răsti el nemilos şi continuă să meargă mai departe.

Teama şi disperarea o făcură pe Ravelle să se prăbuşească în nisip, nemaiputând să se ţină pe picioare. Căzu în genunchi şi izbucni în hohote de plâns, care acum nu mai puteau fi reţinute, luându-şi capul în mâini.

Să o înlocuiască pe Samara, spusese el. Oare nu ştia că asta era imposibil sau poate nu-i pasa deloc? Niciun copil nu poate fi un substitut pentru altul şi în niciun caz pentru fiica ei iubită care era o parte din fiinţa ei şi din… el! Plânsul Ravellei se înteţi; corpul ei era scuturat de convulsii. Crezuse că sentimentele ei pentru Steele muriseră cu mult timp în urmă, dar iată că acum îşi dădea seama că ele erau doar adormite în adâncul sufletului ei, aşteptând doar o ocazie de a ieşi la iveală cu mai multă forţă ca înainte. Nu

părea să conteze pentru ea faptul că era pe cale să comită din nou aceeaşi greşeală. Nu îşi putea controla sentimentele faţă de el. Era ceva mai puternic decât voinţa el.

Sufocându-se de atâta plâns îşi ridica faţa încet şi îl văzu pe Steele stând lângă ea; mâna lui îi aranja părul în dezordine:

— Gata, nu mai plânge!

Simţi cum o trec florii.

— A-alt s-succes de-al tău? sughiţă ea plângând. Tre-trebuie să fii foarte mândru… Prea nervoasă, izbucni într-un paroxism de lacrimi, plânsul împiedicând-o să mai continue.

— Nu, nu sunt deloc mândru de ceea ce ţi-am făcut, negă el, anticipând ce voia ea să spună. Dar nu poţi ascunde asemenea lucruri de un bărbat şi apoi să te aştepţi ca el să nu aibă nicio reacţie la aflarea adevărului.

Ravelle nu era în stare să răspundă şi când simţi mâinile lui care o trăgeau spre el nu opuse nicio rezistenţă şi îşi sprijini capul de pieptul lui, plângând în voie, în timp ce el o strângea cu putere în braţe.

— Gata, murmură el blând câteva minute mai târziu când ea încetase aproape să mai plângă şi ridicându-i faţa, începu să îi şteargă lacrimile cu o batistă pe care o scoase din buzunar. După ce termina, îl urmări cu o privire sumbră cum îşi punea batista udă la locul ei.

— Steele… începu ea nesigură, privindu-i pieptul puternic, ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun despre Sam, dar… acum ochii îi priviră pe ai lui, imploratori, te rog nu o lua de lângă mine. O iubesc atât de mult! şi suspină îndurerată…

El o mângâie pe obrazul încă umed.

— Ştiu, draga mea, dar îmi pare rău, nu pot să mă mai răzgândesc, spuse plin de regret. Şi eu vreau să-mi cunosc fiica, şi, cum am spus înainte, refuz categoric să-i permit lui Inglis să exercite vreo influenţă asupra ei.

— Dar, dacă Matt nu ar mai avea niciun amestec, n-ai putea să te mai gândeşti? întrebă ea ezitând…

— Ce vrei să spui?

Ea respiră adânc, apoi spuse repede:

— Vreau să spun, dacă nu m-aş mai căsători cu el.

— Ca să o păstrezi pe Samara, ai renunţa la căsătorie?

— Da! Hotărârea ei era definitivă. Era doar o singură persoană care însemna pentru ea tot atât de mult ca fiica ei, iar aceasta era chiar bărbatul din faţa ei!

El refuză impasibil:

— Tot nu cred...

— O, te rog, nu respinge ideea cu totul, îl întrerupse ea neliniştită, căutând febril un motiv logic care l-ar fi putut determina să se răzgândească. Ai putea să vii să o vezi de câte ori ai vrea, eu n-am să te împiedic şi – cum tu ai propriul tău avion – ar fi mult mai uşor pentru tine să vii la Wollongong decât ar fi pentru mine... Vocea începu să-i tremure. Chiar dacă ar fi reuşit să continue, nu ştia dacă el avea chef să o mai asculte. Lacrimile o copleşiră din nou. Mi-e atât teamă că nu am s-o mai văd niciodată dacă o iei tu!

— Sigur că o s-o mai vezi! o asigură el, mângâind-o pe păr. Numai că... de data asta mâna ei îi opri cuvintele pe buze. Ravelle se grăbi să-i acopere gura cu degetele ca să nu mai audă cuvintele acelea care îi provocau atâta durere.

— Te rog! îi cerşi ea milă din priviri.

Fie că era din cauza efectului hipnotic al ochilor lui cenuşii care o priveau încă, fie pentru că îi atinsese buzele puternice, Ravelle nu ştia de ce deodată simţi un curent prin tot corpul, care o făcu să rămână împietrită. În clipa aceea atmosfera parcă scânteia, atât era de tensionată, între ei doi. Apoi, cu un sunet înfundat, Steele o trase brusc spre el şi buzele lui puseră stăpânire pe ale ei, înfometate.

Răspunsul Ravellei a fost instantaneu – simţea o dorinţă arzătoare de a se topi în braţele lui. Tot corpul îi ardea, iar simţurile ei nu mai puteau fi controlate. Buzele ei se depărtară, invitându-l parca pe Steele să exploreze mai departe, în timp ce degetele ei alunecară sub cămaşa de mătase, mângâindu-i spatele musculos.

Deodată, ca o mişcare rapidă, Steele o îmbrânci la distanţă.

— Du-te dracului, Ravelle! îi strigă înfuriat. Întotdeauna ai ştiut să-mi întinzi o cursă, dar acum n-o să-ţi meargă!

Acuzaţia lui o izbi cu brutalitate. Jignită de asemenea cuvinte, simţi din nou lacrimi în ochi.

— Nu ţi-am cerut să mă săruţi, şopti ea slab.

Spre surprinderea ei, el începu să râdă, amuzat.

— Nu, ai dreptate, recunoscu el, dar nici nu te-ai opus!

Ravelle îl privi disperată.

— Acum ai găsit alt motiv să o iei pe Samara, nu? deduse ea nenorocită. Atitudinea lui nu părea deloc favorabilă.

— Nu cred că am spus asta, spuse el ridicându-se în picioare.

— Dar tot mai vrei să mi-o iei, nu?

— După cum spui tu, aşa se pare.

După cum a spus ea? Speranţa îi renăscu în inimă în timp ce îl privea.

— Vrei să spui că te mai gândeşti?

El ridică din umeri nehotărât. Expresia ei se transformă în reproş:

— Steele! insistă ea îngrijorată…

El se întoarse cu spatele, frecându-şi ceafa cu mâna în timp ce privea în sus la cer.

— Bine, bine, poţi s-o păstrezi! spuse el în sfârşit. Dar urmă repede: Numai cu o condiţie – să rupi logodna cu Inglis până pleci de aici!

La această schimbare totală, Ravelle se simţi uşurată dar înainte de a accepta, încercă se mai spună ceva*:*

— Bine, dar…

— Accepţi sau? Vocea lui sună ca un ultimatum. Ceva în purtarea lui o făcu să rămână perplexă.

— Nu ai încredere în mine? îl întrebă curioasă.

Expresia cinică de pe faţa lui era un răspuns suficient, dar el zise sardonic:

— Ai ghicit!

— Dar nu de asta am…

— Am spus: accepţi sau nu, Ravelle?

— Da, sigur că accept, răspunse ea repede. Tonul lui ameninţător nu admitea întârziere. Şi sunt foarte recunoscătoare că ţi-ai schimbat hotărârea. Numai că, în privinţa lui Matt...

— Sincer să fiu, poate să-l ia naiba pe Matt! i-o reteză el brusc.

— Da, sigur, dar pentru mine contează. Ştii, în felul lui a fost bun cu Samara şi cu mine în aceşti doi ani şi n-aş putea să-i rănesc sentimentele.

— Se pare că sentimentele tale nu există, dată fiind graba cu care ai acceptat să-l părăseşti! o ironiza el.

Obrajii ei se înroşiră puţin.

— Ba o să-mi lipsească un pic compania lui. Totuşi Samara e mai importantă pentru mine. Întotdeauna.

— Întotdeauna? ridică el din sprâncene.

— Da, întotdeauna! accentuă ea puţin nervoasă. Nu l-ar fi lăsat niciodată să-i răpească fetiţa. Şi doar pentru că am acceptat condiţiile tale, Steele, asta nu îţi dă dreptul să-ţi baţi joc de relaţia mea cu Matthew. Asta nu e treaba ta!

— Cu excepţia momentului când îi vei pune capăt, nu uita, zâmbi el ameninţător.

— Exact asta doream să discutăm, profită ea repede de ocazie. Nu vezi că dacă rup logodna acum cât încă suntem. aici, e posibil ca Matt să devină bănuitor în privinţa motivului meu?

— Şi? Asta e problema ta, dragă, nu a mea!

— Atâta timp cât Samara nu e implicată! replică ea.

Asta puse capăt amuzamentului aparent al lui Steele.

— Continuă, te rog, o îndemnă el.

— Ei bine, deja a remarcat că tu îi aminteşti de cineva, dar încă nu şi-a dat seama de cine, din fericire. Se mişcă agitată sub privirea lui scrutătoare, apoi lăsă ochii în jos. Sam seamănă cu tine în multe privinţe.

Steele înregistră informaţia cu calm.

— Şi?

— Şi, dacă ajunge să afle că tu eşti tatăl ei, o să-şi dea seama că e nelegitimă!

— Cu alte cuvinte eşti îngrijorată pentru pielea ta, din cauză că l-ai minţit atâta vreme în legătură cu falsa ta căsătorie! o condamnă el cu dispreţ.

— Nu! Ravelle dădu din cap cu putere. Eu pot să-mi port singură de grijă, dar Sam nu va putea să înţeleagă şi mă tem că Matt ar putea, într-a clipă de mânie, când va afla adevărul…

— Să-i spună cine ştie ce, nu?

— Da, cam aşa ceva, aprobă ea.

— Bine, atunci, înainte ca el să plece de aici, eu am să-i vorbesc şi am să-i explic inutilitatea unei astfel de acţiuni, da? propuse el cu hotărâre. În orice caz, vom discuta atunci când Samara îşi va schimba numele din Fenton în Cunningham…

Imediat Ravelle uită problemele legate de Matt şi exclamă, uimită:

— Să-şi schimbe numele! Ai înnebunit? E ca şi cum Matt s-ar apuca s-o spună în gura mare tuturor! De ce să facem asta?

— Fiindcă eu nu sunt aşa de înţelegător ca fostul tău soţ! îşi bătu el joc de ea. Fiica mea o să poarte numele meu, nu al altcuiva, mai ales că eu am s-o întreţin de acum înainte!

Fără să vrea, Ravelle îşi aminti de momentul când el îi oferise bani şi ura ei ieşi la suprafaţă:

— A, da, chiar aşa? ţipă ea. Ei bine, să-ţi spun şi eu ceva, Steele Cunningham! Poate că nu mi-a fost prea uşor, dar am reuşit să-mi cresc fiica foarte bine până acum, mulţumesc foarte mult, şi nu am nevoie ele mila ta ca să o întreţin!

— Mila? Pentru o clipă el păru să se gândească la trecut, privind-o încruntat. Asta e ridicol, ştii foarte bine! Mai mult, indiferent de părerea ta, vei accepta ca eu să o întreţin, Ravelle! Să fie clar!

— Înţeleg, murmură ea revoltată. În schimbul custodiei propriei fiice trebuie să renunţ la toate celelalte drepturi asupra ei, aşa e?

Steele îşi încrucişă braţele, apoi, cu capul împins

înainte ameninţător, totuşi zâmbind încă, spuse:

— Dragă, nu-mi da motive să regret că mi-am schimbat hotărârea, ori s-ar putea să nu mai ai niciun drept, într-adevăr, o sfătui el. Mai bine ţi-ai folosi energia pentru a rupe logodna cu Inglis cu cât mai puţin scandal posibil, da?

Ravelle îl privi neputincioasă. Acum că el ştia că e tatăl Samarei, oricând putea să o şantajeze cu asta, se gândi ea. Iar în privinţa lui Matt…

— Asta e mai uşor de zis decât de făcut. Matt nu e genul care să accepte uşor un refuz, mă tem.

El zâmbi sarcastic.

— Grija ta pentru sentimentele lui mă mişcă profund, dar trebuie să-i spui înainte să plecaţi, altfel…!

— Bine, de acord, răspunse ea. Dar lasă-mă să o fac când vreau eu şi cum cred eu că e mai bine, fără să te amesteci, da?

— E logodnicul tău, spuse el indiferent şi dacă nu o să-i mai vorbesc vreodată, puţin îmi pasă!

Şi de ce i-ar păsa? se întrebă ea cu tristeţe. Până acum totul se aranjase în favoarea lui, aşa cum îşi dorea ei.

CAPITOLUL VI

A doua zi dimineaţă, Ravelle a fost trezită de o bătaie în uşă care anunţa sosirea tăvii cu micul dejun. Matt plecase deja de o oră la pescuit, aşa cum fusese aranjat, iar ea, deşi normal ar fi preferat să mănânce în restaurant, era acum recunoscătoare să poată rămâne aici. Fără îndoială că deja Steele binevoise să le spună lui Vance şi Erinei, şi probabil Chantalei, despre cele întâmplate în legătură cu Samara, iar acum ea se simţea jenată să apară în faţa lor, neştiind cum vor reacţiona ei la aflarea veştilor.

Aşadar mâncă în linişte, fără grabă, se spălă şi apoi îmbrăcă un costum de baie bikini, care se asorta cu pielea ei bronzată, aurie ca mierea, şi se pregăti să meargă la plajă. Bineînţeles costumul bikini nu era deloc potrivit, după

părerea lui Matt. Mult mai bun era un costum întreg, care să acopere cât mai mult; probabil, se gândea Ravelle cu ciudă, i-ar fi plăcut unul oare să înceapă de la gât şi să ajungă până la genunchi! Spre nemulţumirea lui, stilul de a se îmbrăca era o chestiune în care Ravelle nu-i permisese să se amestece. Totuşi, azi se bucură că datorită absenţei lui, măcar câteva ore era scutită să mai audă vreo observaţie!

Bineînţeles, îşi aminti ea cu un oftat, foarte curând Matt nu va mai avea prilejul să se mai amestece deloc, şi, în timp ce se îndrepta spre nisipul îmbietor, printre palmieri, gândurile îi reveneau la această problemă obsedantă. Oare cum putea să rupă logodna cu el, într-un mod delicat, totuşi hotărât, ca să nu îi jignească sentimentele? Şi mai ales, fără să-i spună adevăratul motiv?

Aşezându-şi prosopul la o distanţă mai mare de ceilalţi turişti care deja se bucurau de soarele strălucitor, Ravelle se întinse la plajă, privind absentă spre colinele verzi de pe Hermitage.

După cum îi spusese lui Steele cu o seară în urmă, ştia că logodnicul ei nu va accepta atât de uşor situaţia şi nu va pleca demn. Reacţia lui, era sigură de asta, va fi foarte violentă: se va înfuria, apoi va deveni foarte suspicios şi va pune multe întrebări – de ce şi cum? − încercând mai ales să afle motivul care o determina pe Ravelle să rupă logodna în timpul vacanţei! Îşi muşcă buzele îngrijorată. Ce simplu ar fi fost dacă Steele nu i-ar fi cerut s-o facă atâta timp cât erau încă în staţiune!

În situaţia de faţă, indiferent ce motive i-ar fi dat lui Matt, el nu ar fi fost satisfăcut – cu excepţia celui adevărat, desigur şi de fapt, satisfăcut nu era tocmai cuvântul potrivit pentru a-i descrie reacţia la aflarea adevărului! Cum nu voia să-i spună aşa ceva, rămase să se gândească la cel mai bun mod de a-l convinge că nimic, sau mai bine zis, nimeni de pe insulă nu era vinovat de hotărârea ei!

Ravelle nu mai ştia de cât timp stătea aşa, căutând diverse scuze rezonabile, pe care le-ar fi putut oferi lui

Matt, dar probabil că trecuse destul de multă vreme, când atenţia i-a fost atrasă de sosirea a doi băieţi, apărând din tufişuri. Erau absolut identici, aşa că nu era greu să-şi dea seama ai cui copii erau, cu toate că, dacă nu ar fi ştiut, ar fi crezut că au doisprezece ani, mai degrabă decât zece. Erau amândoi foarte dezvoltaţi.

Erau gata să dea peste ea, dar reuşiră să o evite la timp; aveau părul negru, buclat şi ochii mari, albaştri, care o priveau pe Ravelle cu un amestec de veselie şi mirare.

— Iertaţi-ne, spuse unul încet, v-am speriat?

— Nu, doar m-aţi luat prin surprindere, atâta tot, le zâmbi ea. Nu mă aşteptam să apară cineva din tufişuri!

Cel care vorbise privi spre fratele său şi zâmbi:

— Nici noi nu ştiam că e cineva aici. Cei mai mulţi stau acolo jos. Şi arătă spre partea mai populată de plajă, în faţa căsuţelor.

— Iar voi preferaţi să exploraţi ceva mai departe? zâmbi ea.

— Noi ştim toate locurile, cele mai bune, de pe ambele insule! spuse celălalt, mândru. Noi locuim aici tot timpul, ştiţi.

Ravelle aprobă din cap.

— Ştiu, şi numele voastre sunt Dion şi Craig.

— De unde ştiţi? întrebă el mirat.

— Probabil că i-a spus cineva, prostule! spuse fratele lui pe un ton de superioritate. Nu-i aşa? o întrebă pe Ravelle.

— Da, de fapt mama voastră mi-a spus, confirmă ea, privindu-i amuzată. Şi mi-a spus că va fi greu să vă deosebesc unul de altul, şi văd că a avut dreptate, aşa că va trebui să-mi spuneţi voi!

— Asta e foarte simplu. Eu sunt Dion.

— Nu, nu e el. Eu sunt, îl contrazise celălalt prompt, cu o privire jucăuşă.

Era evident că jocul acesta le făcea plăcere şi, fără cele povestite de Erin, Ravelle bănui că ar fi fost greu să-i convingă să-şi spună fiecare adevărata identitate. Dar, cum nu avea chef de glume, începu să le studieze corpurile

bronzate, căutând cicatricile de care ştia de la mama băieţilor.

— Înţeleg, se prefăcu ea că le acceptă jocul. Atunci veniţi şi staţi aici lângă mine; am să ţin mâinile pe capetele voastre şi am să văd ce semnale îmi transmit vibraţiile voastre personale, bine?

Nici nu apucă să-şi termine cuvintele, că cei doi se şi aşezară în genunchi pe nisip, în faţa ei.

— Chiar poţi să faci asta! întrebă primul, cel pe care deja îl identificase ca fiind Dion, foarte curios.

— Pot să încerc, spuse ea cu o figură serioasă, în timp ce îşi punea câte o mână pe capetele băieţilor.

— Simţi ceva, da? repetă Craig, plin de entuziasm pentru experiment.

— Da, cred că am prins ceva. Da, e o literă, litera C. Tu eşti Craig! spuse cu siguranţă. Apoi se întoarse spre băiatul din dreapta. Şi tu eşti Dion!

— Dar cum ai făcut? spuseră ei la unison.

— Simplu, zise ea cu nonşalanţă, apoi mărturisi râzând: Mi-am dat seama după cicatrici, şi îl atinse pe Dion, tu ai una pe mână, iar tu, şi făcu acelaşi gest spre Craig, pe genunchi.

Timp de câteva secunde o priviră încurcaţi, dar, imediat ce îşi dădură seama că fusese o glumă, izbucniră în hohote de râs copilăreşti

— Ai ştiut de la început, o acuză Dion, chicotind.

— Nu chiar, zâmbi ea, cel puţin nu înainte de a cerceta cu atenţie cicatricile.

— Nu credeam că mama ţi-a povestit despre asta, spuse Craig, mai îndrăzneţ.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Ravelle cu prefăcută severitate.

Fără a se grăbi, Dion se aşeză pe burtă, proptindu-se pe coate, apoi întrebă foarte curios:

— Eşti prietenă cu mama?

— Nu chiar, negă ea. Am cunoscut-o ieri, de fapt, şi am discutat despre copiii noştri în timpul cinei; cu ocazia asta mi-a povestit despre felul în care vă deosebeşte unul

de altul.

— Aha! Dădu din cap, apoi se interesă: Câţi copii ai?

— Numai unul. O fetiţă, dar e prea mică şi nu am putut s-o aduc pe insulă.

Încă o dată, copilul dădu din cap, dar de această dată privi spre plajă.

— Eşti singură aici?

— Da, azi sunt singură, spuse ea. Matthew – bărbatul cu care am venit – a plecat în excursie la pescuit.

— Cu tata şi alţii, la Tern Cay, zise Craig atotştiutor.

— Aşa e.

— Tu n-ai vrut să te duci? Dion era cel cu întrebările.

Ravelle dădu din umeri cu tristeţe, Dacă îşi amintea bine, Matt nici nu se deranjase s-o întrebe.

— Nu, m-am gândit că ar fi mai bine să cercetez puţin împrejurimile.

— Dacă vrei, putem să-ţi arătam noi câteva locuri pe Hermitage, se oferi Craig generos. Trebuie să mergem să culegem nişte mango pentru mama, înainte de prânz.

— Mmmm, e şi mai frumos când vine fluxul. Nu e prea multă lume pe acolo, adăugă fratele lui, convingător.

Cum ea aparent făcea parte dintre aceia care deranjau liniştea pe insulă, în viziunea băieţilor, Ravelle înţelese că cei doi îi făceau o onoare cu propunerea asta, aşa că acceptă invitaţia cu plăcere. În plus, se gândi ea, ei probabil cunoşteau ambele insule mei bine ca oricine, şi din câte ştia ea, era foarte posibil să se despartă de Matt înainte de turul acela al insulei aranjat de el cu Vance, şi deci să nu mai aibă această ocazie.

Se întoarse în cameră ca să se îmbrace cu o fustă peste costumul de baie şi, după ce se încălţă cu nişte sandale cu toc jos, se alătură însoţitorilor ei pe plajă, când ei deja împingeau o barcă din fibre de sticlă în apă. Din fericire, din punctul ei de vedere, gemenii se pricepeau mult mai bine ca ea la mânuirea bărcilor, şi, după ce Dion trase de cordonul starterului, mica ambarcaţiune porni alunecând uşor pe apă.

Sub ei se zărea o intensă viaţă marina, apa fiind

foarte limpede. Craig îi arătă diversele specii de peşti în timp ce mergeau spre insulă, până când Ravelle auzi cu părere de râu zgomotul făcut de fundul bărcii pe nisip. Dion ancoră barca şi coborâră pe mal.

De aci, Hermitage părea chiar mai mare decât de la distanţă. Cercetând dealurile din faţă, Ravelle se gândi cu groază că va trebui să urce până în vârf pe jos. Spre uşurarea ei află curând că nu era nevoie de aşa ceva, pentru că în partea dreaptă a drumului se aflau vreo şase maşinuţe. Băieţii îi indicară una din ele, fiind la fel de pricepuţi în conducerea micilor vehicule pe cât erau în manevrarea bărcilor. Curând ajunseră fără niciun efort pe culmea dealului.

— Dumnezeule! Exclamaţia veni de pe buzele Ravellei, în timp ce ajunseră pe un platou întins, acoperit cu iarbă, de unde se putea vedea panorama întregii insule. Nu mă gândeam că aici, sus, se află un asemenea loc minunat. Deşi ştia că insula era mai mare decât Hideaway, nu îşi dăduse seama cât de întinsă era într-adevăr. Şi ce peisaj! E extraordinar! continuă ea entuziasmată, admirând pajiştea verde care se învecina cu marea de cobalt unde valurile înspumate se spărgeau de bariera recifului.

Cum fusese sugestia lor să îi arate insula, Dion şi Craig priveau cu mândrie, ca şi cum ei personal creaseră peisajul din faţa lor, nerăbdători să-i indice toate locurile mai interesante pe care le oferea aceasta.

— Acolo jos e Mariner Bay. Dion întinse mâna arătându-i un golf mic făcut de promontoriu. E una din cele mai bune plaje de la Morning Retreat.

— Şi la fel e reciful, adăugă Craig. Nu e chiar atât de mare ca cel ce înconjoară Hideaway, dar coralul e grozav.

— Iar acolo sunt pietrele săltăreţe, arătă Dion spre porţiunea de uscat din faţa lor.

— Pietrele săltăreţe? se miră Ravelle.

— Da, spuse el plin de importanţă. Le arunci în aer şi ele sar, exact ca o minge.

— Dar numai când cad pe pietre de acelaşi fel, explică Craig. Altfel nu sar, dacă e vorba de alte pietre.

— Eşti sigur că nu se ciocnesc doar unele de altele când le arunci?

— Nu, nu! amândoi într-un glas, erau de acord că nu.

— Tata spune că e ceva în legătură cu energia şi că sunt un fe-fen-nu-ştiu-cum natural.

— Fenomen? sugeră ea.

— Chiar aşa, zâmbi Dion recunoscător. O să te ducem acolo să le vezi când ajungem la casă.

— Adică acoperişul care se vede printre copaci?

— Da, acolo locuiesc domnul şi doamna Baldwin. El e directorul aici, o informă el. Jim, Dong şi Barey cultivă fructe şi legume pentru restaurant şi au grijă de animale.

— De fapt e o adevărată comunitate, zise Ravelle cu un zâmbet care îi îngheţă pe buze când văzu doi oameni călare îndreptându-se spre ei, gata să le oprească micul vehicul.

Ravelle îşi dădu imediat seama despre cine era vorba când îl privi pe călăreţul mai înalt şi acum se mustra singură pentru faptul că uitase – din cauza problemelor ei de mai înainte – că, din moment ce Steele se ocupa de animale la Morning Retreat, era foarte probabil ca el să-şi petreacă majoritatea timpului pe Hermitage. Iar prezenţa lui nu era tocmai ceea ce-şi dorea ea în clipa aceea!

Deşi descoperirea că Samara era copilul lui o eliberase de problema păstrării secretului, acum o altă chestiune o înspăimânta, după sărutul tulburător din noaptea trecută. Şi anume că el ar fi putut afla că sentimentele ei nu erau atât de indiferente cum ar fi vrut ea să creadă.

Gemenii, desigur, nu aveau astfel de probleme şi începură să strige şi să facă semne imediat ce îl văzură pe călăreţ. Cel mai în vârstă, omul care îl însoţea, le răspunse la salut, apoi îşi continuă drumul mai departe spre casă. Între timp, Steele îşi opri calul de culoare cafenie şi cu o mână pe coapsă, aşteptă ca vehiculul să ajungă lângă el.

— Salut, unchiule Steele, zâmbi Craig oprind maşinuţa. Am venit să culegem nişte mango pentru mama, aşa că am invitat-o şi pe… pe… Oprindu-se încurcat, o privi

pe Ravelle acuzându-se: îmi pare rău, tu ştii numele noastre, dar noi nu te-am întrebat cum te cheamă.

Bărbatul, stând nepăsător în şa lângă ei, spuse cam în bătaie de joc:

— E domnişoara Fenton.

— Dar puteţi să-mi spuneţi Ravelle, se adresă ea băieţilor.

Ei acceptară imediat cu prietenie, iar Craig continuă:

— Aşa că am invitat-o pe Ravelle să vină cu noi să vadă Hermitage-ul…

— Înţeleg. Ochii gri argintii se întâlniră cu cei căprui ca de ciocolată. Atunci, dacă ăsta e turul insulei însoţit de ghid *personal,* măcar să-l facem cum trebuie!

— Asta înseamnă că vii cu not? întrebă Dion plin de speranţă.

Steele se rezemă în şa, făcând-o să scârţâie, iar calul făcu doi paşi lateral.

— Cred că da, zâmbi el sec. Fals, după opinia Ravellei…

— Nu! protestă Ravelle, fără să-şi dea seama. Nu numai că nu avea chef de compania lui, dar nici nu prea apreciase aluzia lui cu privire la turul cu ghid personal! Adică vreau să spun, nu vreau să te deranjez de la lucru şi sunt sigură că Dion şi Craig sunt perfect capabili să-mi arate ceea ce e de văzut!

— Dar nu cred că au timp până la prânz.

Ravelle găsi imediat o scuză:

— Bine, atunci trebuie să renunţăm, zise ea resemnată. O să vin altă dată să văd ce nu au avut ei timp să-mi arate în dimineaţa asta.

— Nu, am o idee mai bună, spuse Craig brusc. Ce-ar fi să ne întoarcem eu şi Dion să-i ducem fructele mamei şi să o rugăm să ne împacheteze nişte mâncare pentru picnic? Pe urmă ne întoarcem aici şi mergem să mâncăm la Mariner Bay. Zâmbi către Ravelle: E foarte frumos acolo!

— Da, sunt sigură! zâmbi ea cu blândeţe. Dar nu prea cred că trebuie să o deranjăm pe mama voastră pentru mine, când pot să vin şi altă dată aici.

— O, dar mama nu o să se supere deloc, interveni Dion cu hotărâre. O să pună în coş mâncarea pe care oricum o servea în sufragerie. În plus, şi ochii lui albaştri o priviră irezistibil, tata întotdeauna ne spune că personalul se află aici ca să-i servească pe turişti şi să le facă vacanţa cât mai plăcută. Dacă au pregătit mâncarea pentru toţi cei care au plecat la pescuit, de ce nu ar face asta şi pentru tine? Un zâmbet amuzat începuse să apară pe buzele lui Steele în timpul acestui dialog şi observându-l, Ravelle se bâlbâi când încercă să refuze:

— Păi asta era altceva, zise încercând să-l ignore pe Steele. Adică nu e cazul…

— Te rog, spune da! o implora şi Craig.

— O să fie grozav, o asigură Dion. Până acum am fost numai împreună cu alţi copii, niciodată cu un adult.

— Nici acum nu o să fie un adult, dacă merge şi unchiul vostru, se grăbi ea să spună.

— Ei sunt ghizii. Steele părea că e încântat să-i nimicească toate argumentele. Eu doar merg să fac o plimbare. Ridică din sprâncene răutăcios. Sau ai prefera să nu vin?

Bineînţeles că ar prefera! Iar el o ştia foarte bine, îşi zise ea. Dar cum copiii o priveau fără să înţeleagă – nu aveau de unde să ştie motivul pentru care refuza ea compania lui Steele cu atâta încăpăţânare şi cum nu voia să-i dea satisfacţie, îl privi cu calm, de fapt numai de suprafaţă.

— Ba deloc, negă ea, însoţindu-şi cuvintele cu un râs amuzat. E acelaşi lucru pentru mine chiar dacă vii sau nu. Cu toate că nu avea nicio idee de ce dorea el să vină cu ei.

— Atunci e în regulă, nu? Ca şi cum ea ar fi acceptat, Steele se adresă gemenilor: Băieţi, voi puteţi să o lăsaţi pe Ravelle cu mine şi să vă duceţi la Barney să culegeţi ce vă trebuie, iar noi o să ne uităm la grajduri până vă întoarceţi.

Cu strigăte de bucurie, Craig şi Dion aşteptară răbdători ca pasagera lor să coboare, ceea ce ea şi făcu în silă, şi apoi dispărură imediat într-un nor de praf.

Ravelle făcu câţiva paşi, privind maşinuţa care se

îndepărta în viteză; mâinile ei se mişcau inconştient, frecându-se de fustă. Apoi îşi îndreptă privirea spre bărbatul de alături. Era prima dată când îl vedea îmbrăcat în costumul tipic de fermier, cu pălărie cu boruri largi şi pentru moment asta îi distrase atenţia, cu atât mai mult cu cât părea că se simte în largul lui în şa – asta fiind ceva nou pentru ea – şi pentru că îi stătea foarte bine aşa. Îşi scutură capul repede pentru a scăpa de atracţia virilă exercitată asupra ei şi îşi mută gândurile în altă parte.

— Parcă ai zis că gemenii sunt ghizii mei, îi reaminti ea puţin ironică. Poate ar trebui să-i aştept înainte de a vizita grajdurile.

El îşi arătă dinţii albi strălucitori.

— Nu prea cred că vor să-ţi arate grajdurile; nu sunt prea strălucitoare. În orice caz, tot trebuie să facem ceva ca să treacă timpul, iar ăsta e un mijloc la fel de bun ca oricare altul. Ochii lui cenuşii o măsurau cu insistenţă. Sau te-ai gândit la ceva mai interesant?

Ravelle se înroşi, dorindu-şi să fi fost îmbrăcată cu ceva mai puţin decoltat, dar nu se lasă intimidată.

— Nu, nu, grajdurile sunt foarte bune, răspunse ea pe un ton cât mai neutru. Părea cea mai bună atitudine în împrejurările de faţă.

— Unde sunt? Acolo? Şi arătă în direcţia în care dispăruseră băieţii.

Steele aprobă absent, în aparenţă netulburat de replica ei calmă, lipsită de pasiune, ceea ce o făcu pe Ravelle să se gândească cu tristeţe dacă era gata să cedeze farmecului lui masculin, la fel ca acum patru ani.

— Vrei să mergi pe jos sau călare?

Întrebarea lui o surprinsese, găsind-o nepregătită. Pe moment uită de gândurile care o preocupau.

— Ştii foarte bine că habar n-am să călăresc, aşa că am să merg pe jos, replică ea, severă.

Colţurile buzelor lui Steele se ridicară într-un zâmbet.

— Nu ai nevoie să ştii, ca să poţi sta în spate şi să te ţii, declară el sentenţios.

Să se ţină de *el,* presupuse ea.

— Nu, nu, am să merg pe jos, refuză ea propunerea cu o strâmbătură răutăcioasă şi porni pe cărare în jos.

Sunetul înăbuşit pe care îl auzi în spate îi confirmă că Steele venea din urmă, dar nu se aştepta să-l vadă lângă ea câteva clipe mai târziu, trăgându-şi calul de căpăstru. Îşi reveni însă imediat din surpriza iniţială şi continuă să privească fix înainte.

— Nu e nevoie să mergi şi tu pe jos doar fiindcă eu nu ştiu să călăresc, declară ea pe un ton aspru. Apropierea lui o tulburase. În definitiv, te pricepi foarte bine la călărie!

Cu o mişcare neglijentă din umeri, Steele nu pricepu sau nu voia să priceapă aluzia. În loc de asta, o întrebă:

— Cum se face că, dintre toţi oamenii din staţiune, gemenii te-au ales tocmai pe tine de prietenă?

O anumită nuanţă – bănuitoare – în vocea lui o făcu să-l privească indignată.

— El bine, nu pentru că am căutat eu un ghid personal, dacă asta crezi! replică ea. I-am cunoscut absolut din întâmplare, pe plajă şi am stat puţin de vorbă cu ei, doar atât. Iar ei s-au oferit să-mi arate insula Hermitage şi strânse din buze nervoasă, pentru că… în fine, cred că li s-a părut că mă simţeam singură.

— Din moment ce Matthew a aranjat excursia la pescuit doar pentru el singur, o atinse Steele.

— El… nu consideră pescuitul ca fiind potrivit pentru femei. Cel puţin, nu pentru mine, încercă ea să-i explice, încurcată, apoi imediat îndreptă conversaţia spre altă direcţie, mai puţin personală: Ce loc splendid, oftă ea, în timp ce drumul îl purta către copacii umbroşi. Îl aveţi de mult timp!

— De aproape trei ani, răspunse el. Era în paragină, dar Erin şi Vance s-au gândit că oferea multe posibilităţi, aşa că l-am cumpărat. Încet, încet l-am aranjat aşa cum voiau ei, şi până anul viitor cred că vor putea oferi locuri de cazare pentru toate vârstele.

— Şi numele, Morning Retreat, zise ea, voi i l-aţi dat?

— Nu, aşa se numea şi înainte, clătină el din cap, Nu e chiar numele original, totuşi.

— Da? îl privi ea curioasă.

— Da, iniţial se numea Mourning[2] – cu *u* – Retreat, dar când insulele au fost transformate în staţiune turistică cineva se pare că nu l-a considerat potrivit şi a hotărât să elimine acea literă *u,* povesti el.

Ravelle înţelese de ce.

— Numele ăsta sugerează că ar exista o legendă a locului, zâmbi ea.

— Cred că da, e posibil, admise el. Apoi, cu voce mai aspră: Un individ a vrut să se despartă de restul lumii în secolul trecut, când l-a părăsit soţia pentru altul şi a venit aici să jelească timp de douăzeci de ani pierderea ei. Râse scurt, batjocoritor. Cred că bărbaţii nu vor învăţa niciodată că femeile sunt credincioase numai cât timp le convine, apoi…

— Pe când bărbaţii sunt modele de fidelitate, nu? îl ironiză ea imediat. Având în vedere purtarea lui din trecut, nu era în măsură să critice pe alţii.

— Nu eu sunt pe punctul de a-mi părăsi logodnicul, dragă. Nedreptatea răspunsului o enervă pe Ravelle.

— Doar din cauza ta a fac! strigă ea. În plus, din câte am auzit, n-ai avut remuşcări după ce ai scăpat de logodnica ta, când ai avut tu chef!

— Cu excepţia faptului că am fost de comun acord! spuse el cu satisfacţie.

— Adică ea a acceptat banii pe care i-ai oferit?

Imediat ce această acuzaţie indirectă îi ieşi de pe buze, Ravelle îşi dori să nu o fi spus. Nu că ar fi regretat – în definitiv Steele o merita din plin – dar n-ar fi vrut să-şi mai amintească un trecut atât de dureros. Cu ajutorul părinţilor reuşise să depăşească suferinţa provocată de abandonul lui, dar acum, faţă în faţă cu Steele, nu-şi mai putea ascunde durerea din trecut.

Între timp, expresia lui Steele deveni din ce în ce mai dură.

— Din fericire, n-a fost nevoie de nicio ofertă. Kathleen era cu totul alt gen decât tine! spuse el pe un ton

2 Mourning înseamnă în limba engleză doliu(n.tr.)

muşcător.

Pentru o fracţiune de secundă, Ravelle îl privi mută, apoi lacrimile îi inundară ochii şi buza de jos începu să-i tremure, în timp ce-şi întorcea capul în partea cealaltă, spre copacii de pe drum.

— Da, eu cred că uneori poţi să ai noroc, nu? încercă ea să râdă, dar nu reuşi, într-un efort de a nu lăsa să se vadă cât de jignită era de vorbele lui. Şi... şi ca să vezi că e aşa, continuă cu aceeaşi voce nesigură la auzul maşinii care se întorcea cu cei doi băieţi... Cred că o să-ţi pară bine să afli că eu m-am răzgândit. Nu mai vin pe Hermitage azi. Cred că o să mă întorc înapoi cu băieţii. Dar Craig şi Dion nu înţeleseră gestul ei cu mâna, crezând că îi îndemna să se grăbească, pentru că nu se opriră, strigând „Ne întoarcem repede” şi dispărură într-un nor de praf.

Lacrimi de furie şi tristeţe îi curgeau pe obraji şi cu faţa încă întoarsă, Ravelle începu să meargă în intenţia de a-i urma pe cei doi.

— Acum unde naiba vrei să te duci? strigă Steele, cu voce nerăbdătoare.

— Ţi-am spus, în... staţiune, se bâlbâi ea în grabă, îndepărtându-se de el. O să aştept pe plajă până când se retrage fluxul şi o să merg pe jos.

— Nu te mai purta aşa copilăreşte! Înainte să-şi dea seama, Steele veni lângă ea şi o apucă de braţ cu mâini puternice, întorcând-o cu faţa spre el, ţinând-o strâns.

— La dracu’, să nu-mi spui că plângi iarăşi!se răsti el, cu iritare în glas, văzând urmele lăsate de lacrimi pe faţa Ravellei, care nu lăsau nicio îndoială.

— Bineînţeles că nu! protestă ea, ducându-şi mâna la ochi. Mi-a intrat praf în ochi, asta-i tot!

— În amândoi?

— Da!

— Şi de ce îţi tremura vocea?

Ravelle îi înfruntă privirea cercetătoare. Nu se minţea decât pe ea însăşi. Recunoscu învinsă:

— Da, aşa e, plângeam! Dar asta şi voiai, nu? Ca să te răzbuni pe mine, fiindcă am avut curajul să...

— Să spui o prostie pe care mai bine nu o spuneai. Steele îşi plimbă degetele pe obrazul ei. Dacă nu-ţi place tirul, draga mea, nu trebuie să începi războiul.

Şi mai ales contra unui trăgător de calibrul lui, se gândi ea cu necaz. Dacă avea sau nu dreptate, nu avea nicio importanţă pentru el. Avea o atitudine mereu implacabilă care întotdeauna îi oferea avantajul.

— De fapt, începu el din nou, ironic, cum avem o fiică pe care intenţionez să o văd în curând pentru prima dată, poate ar fi mai rezonabil – măcar de dragul ei – să ne obişnuim să lăsăm disputele la o parte. Dacă nu îndrăgostiţi, măcar să părem în relaţii cordiale în prezenţa ei. Niciun copil nu suportă să-şi vadă părinţii certându-se, mai ales unul care până acum n-a avut tată.

Conştientă de atingerea degetelor lui, Ravelle înghiţi cu greutate înainte de a recunoaşte cu un zâmbet:

— Cred că ai dreptate; nu avea de ales. Efectele conflictului dintre ei asupra Samarei o îngrijorau şi pe ea. O să fie şi aşa destul de greu să-i explicăm. Ar fi mult mai simplu dacă ar putea să rămână Samara Fenton, să ştii.

— Şi să mă prezinţi drept un banal vizitator? Nu, asta în niciun caz! se opuse el cu hotărâre. A sosit momentul ca ea să afle nu numai că are un tată, dar şi să ştie că are dreptul – printre altele – la un nume.

Ravelle făcu o grimasă.

— La vârsta ei, mă îndoiesc că o interesează aşa ceva!

— Poate pe ea nu o interesează, dar pe mine da! veni prompt răspunsul. Şi cum presupun, din conversaţia de aseară, că eu sunt înregistrat ca tatăl ei, nu văd de ce crezi că va fi aşa dificil să-l explici schimbarea de nume.

— Pentru că ea ştie că tatăl ei e mort! Falsul meu soţ, ai uitat? strigă ea.

— Îmi pare rău, spuse el prefăcut, referitor la cele auzite. Dar dacă pe certificatul de naştere se află numele meu, atunci poate îmi explici această discrepanţă între numele meu şi cel al fostului presupus soţ? Ochii lui sclipiră răutăcioşi. Sau nu cumva, din coincidenţă, îl chema tot

Cunningham?

— Ăă, ă, adică, asta părea lucrul cei mai logic în împrejurările acelea, spuse ea stânjenită, mişcându-se de pe un picior pe altul sub privirea lui intensă. N-am putut să las locul gol în registrul unde era trecut numele tatălui şi nici să inventez unul pe loc, era ceva important, aşa că…

— L-ai pus numai aşa, de formă, ca să fie registrul în ordine, nu?

Nu era nimic în vocea sau expresia lui care să-i ofere vreun indiciu despre ceea ce gândea el. Ravelle începu să-şi muşte buzele nervoasă.

— Îmi pare foarte rău, dar atunci părea cea mai potrivită soluţie şi − şi… clipi furioasă, simţind cum iar i se umezesc ochii… am fost sigură că n-am să te mai văd niciodată.

— Da, bine… Steele se opri, privind-o cu atenţie, apoi clătină neîncrezător din cap, cu un zâmbet amar apărut pe buze, în timp ce-i atinse uşor genele umede cu vârful degetelor… alte lacrimi? întrebă ca s-o necăjească. Poate povestea ta a creat anumite probleme, dar se pot rezolva, te asigur.

Din fericire, el credea că ăsta era motivul pentru care Ravelle îşi pierduse controlul, iar ea se bucură că el gândea astfel, aşa că dădu din umeri indiferentă.

— Da, bine.

Cu un zâmbet încurajator care imediat o făcu să tresară de emoţie, Steele îşi aşeză braţul pe umerii ei, ca din întâmplare şi apucând calul de frâu cu celălalt braţ, o porni din nou pe cărare.

— În orice caz, să nu te aştepţi la miracole din partea lui Inglis, presupuse el în timp ce mergeau.

Două cute adânci îl apărură Ravellei între sprâncene:

— Ce vrei să spui?

— Să nu te aştepţi ca el să considere o simplă coincidenţă faptul că eu şi soţul tău avem acelaşi nume! replică el foarte amuzat. Adică, oare câţi indivizi pe nume Steele Cunningham crezi că poate întâlni o persoană în numai patru ani?

— O, dar niciodată nu ţi-am menţionat numele. Ar fi fost prea deosebit, mărturisi ea. Când nu mai puteam evita să-i spun fostului meu soţ pe nume, spuneam că îl cheamă Pat. Ştii, de la cel de al doilea nume al tău, Patterson. În plus, nu cred că Matt ştie cum îl chema pe fostul soţ, altfel sunt sigură că până acum ar fi făcut legătura. Ochii îi sclipeau elocvent.

Expresia lui Steele deveni foarte mirată.

— Probabil e o glumă! râse el neîncrezător

— Ce glumă?

— Că nu ştie numele soţului tău! Acum era rândul lui să o contrazică, deşi în siguranţa lui stăruia o notă de suspiciune. Doar nu vrei să-mi spui că niciodată nu a fost suficient de interesat ca să afle mai multe despre persoana pe care dorea să o ia de soţie?

— Eu, ei bine, am plecat la Sydney ca să nasc copilul şi am spus că acolo locuise soţul meu. Matt nu cunoaşte pe nimeni acolo, deci cred că nu a fost curios să întrebe cine era. Nu i-ar fi spus nimic numele.

— Dar nu ai fost dezamăgită de indiferenţa lui?

— Dezamăgită? repetă ea sarcastic. Am fost fericită! Doar circumstanţele căsătoriei mele n-ar fi suportat o investigaţie mai serioasă!

— Chiar şi aşa, credeam că a fost şi el măcar curios în legătură cu viaţa ta dinainte. Şi zâmbi pe neaşteptate, luând-o pe Ravelle prin surprindere. Totuşi, a fost destul de curios ieri când a aflat că nu era prima noastră întâlnire.

— Asta a fost altceva, se apără ea cu respiraţia tăiată. Zâmbetul acela al lui întotdeauna avusese puterea să-l accelereze pulsul. Doar tu intenţionat l-ai lăsat să creadă că a fost ceva între noi!

— Şi ce, nu a fost? ridică el o sprânceană.

Cu Samara ca rezultat, nu putea desigur să nege, dar asta nu o opri să-i arunce o privire semnificativă:

— Totuşi nu era nevoie să-i spui, nu? Apoi, oftând: Deşi presupun că nu mai e mult şi o să ştie toată lumea. Ce au zis Erin şi Vance când le-ai spus că ai o fiică?

Steele expiră adânc, încreţindu-şi ochii în timp ce

privea în deportare.

— Nu le-am spus, îi mărturisi cu o voce grea.

— Înţeleg, spuse ea, prudentă.

— Adică?

— O, nimic.

— Ravelle! Mâna cu care o ţinea de umeri o apucă acum de ceafă, forţând-o să-l privească. *Adică*? repetă el.

Ea dădu din umeri cu nepăsare.

— Adică îţi înţeleg poziţia. A fost o întrebare stupidă.

— De ce?

— E normal, nu, să nu vrei să le spui! zâmbi ea cu tristeţe. Adică tu nu ai vrea ca familia ta să afle că ai un copil nelegitim, dar să mai ştie că o persoană ca *mine* e mama lui!

O strânse cu putere de ceafă.

— Atunci, în cazul ăsta, poate îmi explici de ce insist atât ca acest copil nelegitim să-mi poarte numele şi de ce am vrut să o iau cu mine acasă, dacă nu vreau ca familia mea să ştie despre ea. Sau credeai că aveam de gând să le spun că am găsit-o într-o grădină de varză?

Pentru moment ea uitase intenţiile lui anterioare, dar chiar şi acum că îi amintise el, tot era supărată.

— Atunci de ce nu le-ai spus? întrebă bănuitoare.

— Pentru că m-am gândit că ar fi mai uşor pentru tine, de aia!

— O! Simţindu-se ruşinată că îl judecase greşit şi în acelaşi timp încântată că hotărârea lui fusese luată din grijă pentru ea, Ravelle îl privi stânjenită pe sub genele ei lungi.

— Atunci mulţumesc, murmură timid. Aş prefera să nu ştie nimeni până când – până nu am să rup logodna cu Matt!

— Încă nu i-ai spus nimic, nu? zise el cu voce aspră.

— Încă nu am avut ocazia. Aseară nu am fost în stare şi azi-dimineaţă nu l-am văzut. De fapt, asta făceam când m-am întâlnit cu băieţii. Căutam cea mai bună modalitate de a-i spune.

— La ce rezultat ai ajuns?

— Nimic satisfăcător, mă tem, mărturisi ea tristă.

Eliberând-o din strânsoare, Steele îşi lăsă braţul să alunece în jos; expresia lui era de exasperare.

— Nu m-aş fi gândit că îţi trebuie atâta timp! De ce nu îi spui pur şi simplu că totul s-a terminat şi gata! Nici nu trebuie să-i înapoiezi vreun inel! Individul se pare că nici măcar nu ţi-a dat aşa ceva! O notă de dispreţ îi apăru în voce în timp ce îi privi mâna stângă ironic.

Ravelle începu imediat să-şi învârtă pe deget verigheta pe care o purta.

— Nu, adică, el – el a decis că e un lux de care nu avem nevoie, explică ea. Dar ceea ce mă îngrijorează e că dacă nu am grija ce-i spun, Matt ar putea deveni…

— Violent?

— Bănuitor, îl contrazise cu hotărâre. Oricum, cred că n-ar fi cinstit să-i spun aşa brutal, cum vrei tu!

Buzele lui zâmbiră cu cinism:

— Nu-mi amintesc să fi fost aşa grijulie acum patru ani!

— Te miră? Indignarea o făcu să reacţioneze imediat. Gestul tău de despărţire nu prea m-a încurajat, nu?

— Nu ştiu, spuse el gânditor. Puteam să fac altfel.

Altfel, adică nu fusese obligat să-i ofere nimic, presupunea ea cu amărăciune; un nod i se puse în gât, de disperare, împiedicând-o să vorbească, dar nu şi să-l condamne pe Steele cu ochii plini de reproş.

— Bine, îmi pare rău! se scuză el brusc, cu un ton aspru, gesticulând nervos.

Privirea Ravellei deveni curioasă. Era posibil să se refere la cec?

— Pentru că am spus ce nu trebuia, răspunse Steele la privirea el întrebătoare. Cred că e treaba ta cum te descurci cu Inglis şi asta nu are nicio legătură cu felul în care ne-am despărţit noi!

Consolată de gândul că măcar îşi ceruse scuze pentru aluziile lui, făcu o tentativă de a-i atinge braţul, apoi se retrase repede.

— Ei bine, situaţia e dificilă, zise ea conciliant.

În mod surprinzător, trăsăturile lui se destinseră într-

un zâmbet!

— Cu cineva atât de frigid ca Inglis, asta e sigur! glumi el.

Obrajii Ravellei se aprinseră de ruşine.

— Nu la situaţia asta mă refeream!

— Poate că nu, deşi asta nu schimbă nimic. Te tratează ca pe un obiect fără sentimente, dragă.

Mai bine decât să profite de sentimentele ei!

— Poate aşa îmi place mie, zâmbi ea tristă.

Iar el râse.

— După felul cum mi-ai răspuns aseară când te-am sărutat… iartă-mă că ţi-o spun aşa.

Spre supărarea ei, Ravelle se înroşi din nou, vinovată. Nu prea avea ce să spună pentru a se apăra şi decât să încerce, mai bine se prefăcea că-i ignoră remarca nepoliticoasă.

Din nenorocire, totuşi, amintirile trecutului erau mult mai greu de ignorat şi pe măsură ce trecea timpul, din ce în ce mai puternice, sporindu-i neliniştea.

CAPITOLUL VII

În timp ce conturul vasului de croazieră devenea tot mai vizibil la orizont, Ravelle se aşeză pe una din pietrele digului şi cu picioarele desculţe în contact cu nisipul călduţ, se pregăti să aştepte întoarcerea lui Matt de la pescuit. Gândurile i se amestecau în cap, fără nicio legătură cu sosirea bărcii, ci dimpotrivă, concentrate în jurul evenimentelor din ultimele ore.

Fusese fantastică plimbarea pe Hermitage cu nişte călăuze atât de competente şi cu Steele atât de amabil şi odată cu întoarcerea băieţilor, nimic nu o mai împiedicase să se bucure de toate cele văzute. La întoarcerea în staţiune nu credea că mai rămăsese ceva interesant nevizitat. Era perfect de acord cu Dion şi Craig că Mariner Bay era cea mai bună plajă de pe ambele insule.

Desigur, de câteva ori se gândi că probabil totul îi păruse atât de minunat numai datorită prezenţei plăcute a lui Steele – el întotdeauna avusese puterea de a o face să se simtă atât de vie – dar refuza să se mai gândească la asta prea mult.

După prânz s-au îmbrăcat cu echipamentul acvatic adus de cei doi băieţi împreună cu mâncarea delicioasă şi au plecat să facă scufundări în apa limpede şi caldă a lagunei, ca să vadă viaţa submarină de aproape. Era incredibil pentru Ravelle să constate cum peştii strălucitori acceptau prezenţa lor cu nepăsare, dar se părea că atâta vreme cât nu făceau mişcări prea bruşte, erau chiar bineveniţi în habitatul lor minunat de sub apă. Mai târziu, în timpul refluxului, Dion şi Craig au fost foarte încântaţi să-i explice misterele recifului şi cu toate că la început nu îi plăcuse zgomotul de coral spart de sub paşii ei – Erin le trimisese labe de cauciuc, fiindcă era imposibil să calci pe recif fără să-ţi protejezi picioarele, din cauza vârfurilor ascuţite – până la urmă nu-i mai dăduse atenţie. Aceasta i-a fost atrasă de uimitoarea varietate a formelor de viaţă aflate în mare. Natural, cea mai mare parte a recifului consta din corali mai duri – în formă de coarne de cerb, ciupercă sau creier – speciile mai moi aflându-se împrăştiate printre aceştia, cu polipi crescuţi la suprafaţă, mai puţin atrăgători decât cei de sub nivelul apei. Porţiunile divers colorate alternau, ca o mantie de catifea, în cele mai diverse combinaţii de verde aprins şi purpuriu, portocaliu şi roşu, cu alge de un verde foarte pal alături de iarba de mare plutind printre corali. Iar lângă toate acestea se adăugau stelele de mare, colorate în albastru şi roşu aprins sau portocaliu. Au stat acolo inspectând reciful cu toate creaturile lui până la întoarcerea fluxului şi acum, în timp de Ravelle stătea aşteptând barca de croazieră, întreaga porţiune de corali dispăruse din vedere, sub apă.

Zgomotul puternic al motorului se stinse şi barca ajunse chiar lângă debarcader. Scuturându-şi picioarele de nisip, Ravelle se îndreptă spre vas. Matt fu primul care coborî pe mal.

— Cum a mers? Ai prins ceva? îl întrebă ea curioasă când ajunse lângă el.

— Să prind ceva? se strâmbă el dezgustat. Nici măcar nu s-a mişcat vreo undiţă!

— Vai, ce păcat! îl compătimi ea.

— N-a vrut să muşte momeala?

— De unde să ştiu eu? se răsti el iritat, trecându-şi degetele peste fruntea palidă, observă ea. Mi-a fost atât de rău că nici n-am putut să ies din cabină toată ziua! A fost un balans atât de puternic acolo, în larg şi rabla asta nenorocită de barcă nu putea să-i facă faţă! şi arătă cu o mână moale spre vas. Sau poate căpitanul nu se pricepe deloc! îi aruncă o privire răutăcioasă lui Vance, care încă mai era la cârmă.

Cum această remarcă o făcuse destul de tare pentru a fi auzită, Ravelle zâmbi în semn de scuză către bărbatul din barcă, primind un zâmbet la rândul ei. Era clar că niciun alt participant la excursie nu gândea la fel, căci, aşa cum observă ea, toţi erau foarte satisfăcuţi, iar acum îşi luau rămas bun, recunoscători. Şi niciunul nu părea să fi suferit de rău de mare, ca Matt, constată ea cu ciudă.

— Cred că Vance ar fi trebuit să aibă o licenţă sau un permis sau cum îi mai spune, ca să poată lua turişti în barcă, spuse ea gânditoare în timp ce mergeau pe alee. Altfel s-ar expune la tot felul de reclamaţii, dacă s-ar întâmpla ceva. Apoi, se amuză: Nu-i văd pe Cunninghami nişte amatori.

— Cu alte cuvinte, ei au, bineînţeles, dreptate, iar eu nu, aşa-i?

Oftând, ea îşi ridică braţele neajutorată.

— Nu, n-am vrut să spun asta şi arătând spre superba ambarcaţiune de la chei: asta n-aş numi-o o rablă nenorocită! Şi toată lumea părea extrem de mulţumită!

— Şi? o privi Matt fix.

— Şi cred că din cauza indispoziţiei tale l-ai judecat greşit!

— A, da? Chiar aşa? zise el sarcastic. Ei bine, îţi mulţumesc pentru încredere! Ar fi trebuit să mă aştept la

asta! De când am venit n-ai făcut altceva decât să le lei apărarea şi mă miram eu să spui altfel! Cine te-ar auzi, ar crede că faci parte din familie.

Ochii Ravellei se făcură mari de furie.

— Pentru că am zis că numai tu te plângi de excursie?

— Pentru că niciodată nu-mi dai dreptate!

— Da, fiindcă niciodată nu ai, izbucni ea, enervată. Nu sunt obligată să fiu de acord cu tine, Matt!

— Şi mai ales când e vorba de familia Cunningham!

— N-am de ales, din moment ce tu eşti hotărât să le găseşti tot timpul o vină. Eu sunt doar corectă!

— Corectă cu cine? spuse el dispreţuitor.

— Cu cine cred eu că are dreptate! replică ea cu asprime, apoi îl privi semnificativ. Dumnezeu ştie de ce, Matt, dar te-ai schimbat mult de când am venit aici! Nu mai eşti aceeaşi persoană.

Ochii lui o priviră cu răutate:

— În timp ce tu eşti aceeaşi, nu? spuse pe un ton ranchiunos. De ce, de când te-am găsit în sufragerie cu afurisitul ăla ticălos – Steele Cunningham – n-ai făcut altceva decât să mă critici? Nu, tu eşti cea care s-a schimbat, Ravelle, şi nu în bine, aş spune. Purtarea ta m-a dezamăgit; ai fost foarte egoistă.

Pe când a lui fusese exemplară, presupuse ea supărată.

— Atunci ca să nu te mai dezamăgesc în continuare, poate cel mai bine ar fi să rupem logodna chiar acum! izbucni ea mânioasă.

— Da, ca să fii liberă să alergi în braţele lui Cunningham? insinuă el brutal.

— Nu! negă ea hotărâtă. Ultimul lucru pe care voia ca Matt să-l creadă era că Steele ar fi avut vreo legătură cu dorinţa ei. Ţi-am mai spus că nu am nicio legătură cu el! În orice caz, se gândi, el nu avea nicio legătură cu ea, aşa că rezultatul era acelaşi.

Matthew coborî pe nisip, cu o expresie de autosatisfacţie.

— Păi atunci nu văd niciun motiv să rupem logodna,

spuse, el cu părere de rău.

— Cu excepţia faptului că ne certăm tot timpul! îi aminti ea cu tristeţe.

— *Tu* te cerţi, Ravelle, o contrazise el. Şi de obicei în cele mai inoportune momente. Credeam că o să ai puţină compasiune, în loc să cauţi cearta, după cât am suferit azi. Ştii, ieri mi-am revenit foarte greu după călătoria aceea.

Cu o mişcare resemnată, ea se scuză:

— Îmi pare rău. Apoi, simţindu-se datoare: Ai nevoie să-ţi aduc ceva?

Aproape ajunşi la camera lui, el suspină dramatic:

— Nu, nu cred. De pace şi linişte am eu nevoie acum. Făcând un pas pe scări, se opri şi adăuga: Mai bine ai rămâne să iei cina în camera ta diseară. Sunt sigur că n-am să suport mirosul de mâncare. Nu am să mănânc nimic. Poate mâine după micul dejun o să mă simt puţin mai bine…

— Abia aştept, zise Ravelle, strângând din buze. Nici nu o întrebase cum a petrecut ea ziua singura cât timp lipsise el. Atunci pe la zece e bine?

Câteva minute mai târziu, după ce primise răspunsul lui şi îi urase însănătoşire rapidă, Ravelle porni în direcţia recepţiei, ca să o anunţe pe Erin că Matt nu va lua cina. O găsi pe roşcata prietenoasă făcând socoteli la birou, împreună cu sora ei, odihnindu-se pe un fotoliu de trestie împletită.

— O, bună! zâmbi Erin ridicându-şi privirea să vadă cine intrase. Cum te-ai distrat azi pe Hermitage? Băieţii şi-au luat în serios rolul de călăuze oficiale, de când s-au întors nu mai vorbesc de altceva.

— Au fost minunaţi. Cred că am văzut fiecare centimetru din insulă împreună cu ei, mărturisi Ravelle cu un zâmbet amuzat. Şi îţi mulţumesc foarte mult că mi-ai trimis mâncare. A fost foarte bună.

— O, nu trebuie să-mi mulţumeşti, răspunse Erin pe loc. De aceea suntem noi aici, să vă facem şederea cât mai plăcută.

— Totuşi, nu obişnuiţi să trimiteţi mâncare pentru

picnic, nu, Erin? întrebă sora ei. Adică, staţiunea nu e atât de mare ca oamenii să nu se poată întoarce la restaurant să ia masa, nu-i aşa?

Faţa Ravellei se înăspri auzind acest reproş indirect, dar Erin spuse imediat:

— Da, în mod normal aşa e, dar dacă băieţii au vrut, nu mi-a fost greu să pregătesc prânzul pentru patru persoane, în loc de două.

— A, da, am auzit că l-aţi convins şi pe Steele să vină la petrecere. Ochii verzi o priviră pe Ravelle cu ostilitate, apoi se îndreptară către femeia de la birou. Credeam că are mult de lucru azi, de aceea nu a apărut până acum. Parcă aşa a zis, nu? Vocea Chantalei deveni acuzatoare.

Erin dădu din umeri pentru a-şi exprima ignoranţa în problema respectivă, apoi o privi pe Ravelle amuzată. Aceasta din urmă se pregătea să răspundă cu o mişcare a capului ei blond:

— Nu ştiam despre asta, zise ea pe jumătate zâmbind strâmb, poate şi-a terminat treaba mai repede decât credea. Ne-am întâlnit întâmplător, când băieţii se duceau să culeagă fructele de care aveaţi nevoie şi *el* s-a oferit să ne însoţească, i se adresă ea chantalei.

— Foarte drăguţ! răspunse aceasta.

— Pentru el sau pentru noi? întrebă Ravelle imediat cu naivitate.

Se cam săturase de insinuările Chantalei. Femeia fatală de aseară se transformase într-una agresivă.

Buzele chantalei deveniră o linie, dar înainte de a-şi da răutatea pe faţă, Erin interveni:

— Şi cum i-a plăcut lui Matt excursia la pescuit? Încă nu am vorbit cu Vance de când s-au întors, dar am zărit câţiva peşti măricei în bucătărie, aşa că am dedus că a fost un succes deplin.

— Da, dar se pare că nu şi pentru Matt, răspunse Ravelle stânjenită. Din nenorocire, nu a suportat prea bine călătoria pe mare şi din cauza asta nu a mai putut să pescuiască nimic.

În spatele ei Chantal scoase un sunet, ceva între un

râs înăbuşit şi o exclamaţie de neîncredere, pe care însă Ravelle le ignoră. De cealaltă parte, expresia Erinei se schimbă într-una de mare dezamăgire.

— Vai, ce păcat! exclamă ea. Părea atât de dornic să meargă.

— Da, dar cred că balansul a fost prea mare acolo şi asta a pus capăt participării lui.

— Balans? Azi? spuse Chantal dispreţuitoare. Marea era calmă ca un lac.

Ravelle, corectă, nu putu să respingă afirmaţia. După aprecierea ei marea fusese foarte liniştită, dar de dragul lui Matt zâmbi curajoasă şi zise:

— Poate că în larg era mai agitată.

Expresia gurii celeilalte arăta clar ce credea ea despre asta, dar Erin se pregăti să fie mai amabilă:

— E foarte posibil, cred, spuse ea. Dar cred că acum şi-a revenit, nu?

— De fapt, nu prea, îmi pare rău, o informă Ravelle cu silă în glas. De asta am venit aici, să vă anunţ că Matt ar prefera să nu ia cina azi. A, întotdeauna el are nevoie de mai mult timp ca să-şi revină.

— Se pare că el are ceea ce se numeşte o constituţie *delicată,* accentuă Chantal spre edificare surorii ei.

— A, da? sprâncenele Erinei se ridicară. Probabil că asta îl afectează mult.

Personal, Ravelle credea că ideea de a sta în pat era mai mult plăcută decât dezagreabilă pentru Matthew, dar nici pentru un moment nu îşi îngădui să fie neloială faţă de el încât să spună aşa ceva. În loc de asta, zâmbi pe jumătate ca şi când ar fi fost de acord şi zise:

— Aşa e, bineînţeles!

— Atunci, dacă în seara asta vei fi singură, de ce nu ai veni să iei cina împreună cu noi, nu?

Erin făcu invitaţia să sune mai mult ca o concluzie logică, dar Ravelle se repezi să refuze:

— Nu, e foarte amabil din partea voastră, dar nu aş vrea să vă deranjez. Aţi fi un număr fără soţ la masă, pe de-o parte, glumi ea puţin, şi pe de altă parte, eu aveam de

gând să mănânc doar ceva uşor în camera mea şi pe urmă să scriu câteva scrisori pentru acasă.

În plus, adăugă ea pentru sine, dispoziţia lui Chantal, atât de răutăcioasă, nu promitea o seară atrăgătoare şi nici nu credea nimerit să se afle în compania lui Steele prea des. Însemna să se arunce singură în gura lupului, adică o dovadă – de mare prostie, ca să nu mai vorbim de catastrofa pricinuită emoţiilor ei.

— O, dar vei avea o grămadă de timp ca să scrii scrisorile acelea. Barca vina de-abia peste două zile, o sfătui Erin. Şi ce contează că vom fi un număr fără soţ? Sunt sigură că nu îţi place să mănânci de una singură. Nici nu vreau să aud un refuz, şi zâmbi hotărând definitiv, iei cina cu noi şi gata!

În faţa unei asemenea insistenţe, Ravelle nu mai avea ce să spună, decât să accepte, ceea ce şi făcu resemnată.

Aşa cum bănuise, seara nu se dovedi deloc relaxantă mai ales în ceea ce o privea pe ea. Nu numai că o deranja mereu prezenţa lui Steele la dreapta ei – datorită unor motive complet diferite de cele din noaptea trecută – dar nici Chantal nu părea prea dispusă să-şi ascundă recentele ei manifestări de duşmănie. Nu-i lăsă nicio îndoială Ravellei că fata cu ochii verzi nu fusese de acord cu invitaţia adresată ei.

În cele din urmă, efortul făcut în încercarea de a-l îndepărta pe Steele din gândurile ei şi de a para sarcasmul deloc subtil al fetei deveni mult prea obositor şi când găsi un moment potrivit după ce terminară de mâncat, Ravelle îşi luă rămas bun politicoasă, chiar dacă puţin cam brusc. Apoi o luă în direcţia camerei ei, cu un oftat de uşurare.

Dar mergând pe alee, constată că Chantal o urmărea. Îmbrăcată într-o rochie de culoarea levănţicii, purtând marca Gucci, fata părea exact întruchiparea bogăţiei şi siguranţei de sine în timp ce se opri cu capul ridicat arogant în faţa siluetei resemnate a Ravellei. Nu avea niciun rost să încerce s-o evite, deoarece era clar că intenţia el era de a-i spune ceva.

— Îţi pierzi timpul, să ştii, începu Chantal cu un ton

hotărât.

— Când încerc să mă duc la culcare în timp ce păsările mai ciripesc? întrebă Ravelle cu sprâncenele ridicate. Păsările scoteau de obicei un sunet ciudat, ca un plâns de copil mic.

— Am vrut să spun, cu tentativele tale evidente la adresa lui Steele! veni replica ei dură. Nu te-ai mulţumit să îi foloseşti pe Dion şi Craig pentru a-i atrage atenţia astăzi, dar ai avut şi tupeul să vii la masa noastră, încercând să-ţi continui planul în seara asta! Numai că nu ţi-a mai mers, nu-i aşa? Steele ţi-a arătat la fel de mult interes ca şi unei piese de mobilier, îşi bătu ea joc de Ravelle. Atâta interes că de fapt nici nu mă surprinde că în sfârşit te-ai hotărât să pleci. Cred că până la urmă ţi-ai dat seama că toate eforturile tale au fost în zadar.

— Atunci de ce te-ai mai obosit să mă anunţi că îmi pierd timpul? Nu era necesar! spuse Ravelle sec, ascunzându-şi dezamăgirea sub o mască de amuzament prefăcut. Într-adevăr.

Steele fusese cam absent, dar ceea ce era mai important şi chiar catastrofal, se temea că exagerările evidente ale chantalei în ce o priveau pe ea puteau să se materializeze într-un viitor apropiat. Dacă nu era atentă, putea foarte repede să se găsească în pericol de a se îndrăgosti din nou de Steele!

— Pentru că mi-e milă de tine, desigur! răspunse Chantal la întrebare cu o voce dominatoare. Din moment ce nu ai ceva mai interesant în perspectivă decât să-ţi petreci toată viaţa alături de dobitocul ăla încrezut care ţi-e logodnic, pot să înţeleg de ce te simţi atrasă de aerul atât de masculin al lui Steele. Dar pot să te asigur, nu eşti deloc prima femeie care îi face curte şi cu toate că uneori mai cedează şi el unei tentaţii ocazionale, aventura niciodată nu durează prea mult. Poţi să fii sigură că nu s-ar angaja într-o relaţie serioasă cu cineva care are... sprâncenele de culoare mai închisă, se arcuiră sarcastic... să zicem, o poziţie socială atât de insignifiantă ca a ta!

Un lucru pe care Ravelle îl ştia prea bine, reflectă ea

tristă, dar asta îi reaminti de ceva şi îşi ridică bărbia cu mândrie:

— Nici poziţia ta nu e grozavă, din moment ce Steele a rupt logodna cu o persoană care era, desigur, de acelaşi nivel cu tine! sublinie ea.

— A, Kathleen! Era o proastă! zise Chantal! dispreţuitoare. Nu ştia deloc cum să se poarte cu un bărbat atât de individualist şi dur ca Steele!

— În timp ce tu ştii!

— Da, desigur, o asigură Chantal răutăcioasă. Eu ştiu exact cum să-l manevrez pe Steele Cunningham, crede-mă.

— Te mulţumeşti doar să fii o completare între aventurile lui ocazionale? Ravelle nu putea să reziste tentaţiei. Dorinţa de a o atinge în orgoliul ei pe cealaltă era irezistibilă.

Faţa chantalei se schimbă brusc, devenind purpurie, iar ochii verzi ca fierea. Apoi, cu un efort supraomenesc, zâmbi prudentă:

— Chiar dacă ar fi aşa, nu mă îndoiesc că ai vrea să te afli în locul meu, dacă ai putea. Aşa cum sunt sigură că ştii şi tu, e mult mai bine să fii doar o completare pentru unii bărbaţi, decât să stai permanent cu alţii! Gura ei făcu o strâmbătură dispreţuitoare. Mai ales dacă se nimeresc să fie nişte biete exemplare ca Matthew!

Era pentru a doua oară că vorbea în termeni atât de jignitori despre logodnicul ei şi Ravelle nu avea de gând să o mai lase.

— Nu păreai să gândeşti astfel ieri seară, din câte am observat! Doar te-ai aruncat în braţele lui! îi reaminti ea sardonic.

— Eu m-am aruncat în braţele lui? Dragă, eu mai curând m-aş arunca pe un pat plin de cuie, decât în braţele lui Matt! declară Chantal pe un ton teatral. O, ce glumă! N-aş fi crezut că e posibil ca măcar cea mai geloasă dintre logodnice să creadă că eu aş putea găsi ceva interesant la Matthew! Râse cu ciudă. Doar mă amuzam, asta-i tot! Prea se crede cineva! M-am gândit că ar fi comic să-l duc puţin de nas înainte de a-l aduce cu picioarele pe pământ,

anunţându-l cât de plicticos este!

Deci ăsta era motivul comportării ei neaşteptate din seara precedentă. Ravelle îl compătimi pe bietul Matt. Sigur, el nu avea cel mai bun caracter din lume, dar după cele ce auzise, spuse cu atâta răutate, nici Chantal nu era mai bună!

— Atunci tot ce pot să spun e că ai un simţ al umorului foarte ciudat şi sper că Matt şi-a dat seama ce educaţie ai când ţi-ai dat arama pe faţă! replică ea aspru.

— O, dar încă nu i-am spus nimic! zâmbi Chantal netulburată. Aşteptam să vină partida aceea de tenis de masă pe care i-am promis-o. Din câte am văzut eu, nu e deloc atât de bun pe cât se crede el şi am plănuit să-l bat la zero şi apoi să-i dau lovitura de graţie! Atitudinea ei era de supremă siguranţă. Aşa cum am făcut aluzie ieri – numai că Matthew era prea preocupat de el însuşi ca să audă – sunt o jucătoare de primă clasă.

— Şi o ticăloasă de prima clasă! nu se putu abţine Ravelle, atât era de dezgustată.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui tu mie aşa, nenorocită prefăcută ce eşti!... Chantal o lovi cu putere peste faţă. Asta să fie o lecţie pentru tine! Păstrează-ţi privirile drăgăstoase pentru Matt de acum înainte; altfel o să fie şi mai rău!

— Chantal! Din întuneric se auzi vocea Erinei, supărată, înainte ca Ravelle să-şi poată reveni din acest atac fizic neaşteptat. Ce Dumnezeu faci acolo? o certă sora mai mare, furioasă.

— Îi dădeam un avertisment! şuieră Chantal, deloc tulburată. N-am să-i permit să-mi spună aşa, ori să se bage în sufletul lui Steele de câte ori are ocazia şi cu cât înţelege mai repede, cu atât o să-i fie mai bine! Dacă nu e satisfăcută de logodnicul ei, asta o priveşte, dar n-am s-o las să mi-l ia pe al meu!

— Steele nu e logodnicul tău! o contrazise Erin, cu buzele crispate.

— Nu pentru moment, poate, dar va fi curând!

— Bine, indiferent dacă va fi sau nu, nu-ţi dau voie să-

i tratezi pe oaspeţii noştri în asemenea mod şi îţi sugerez să-ţi ceri scuze imediat!

— Să-i cer scuze? întrebă Chantal cu dispreţ şi fără să se lase intimidată. Ei? A naibii să fiu dacă o fac! A căutat-o cu lumânarea şi în orice caz, ei doi – ea şi nerodul ei de logodnic – nu au făcut altceva decât să-i necăjească pe toţi de când au venit pe insulă. Personal, sunt de părere că ei ar trebui să-mi ceară scuze şi apoi să li se spună să plece ca să putem şi noi să stăm liniştiţi aici!

Erin respiră repede, furioasă.

— Atunci poate ar trebui să-ţi amintesc că Ravelle şi Matthew plătesc ca să stea aici – iar tu nu! – aşa că, dacă cineva trebuie să plece de pe insulă, mai mult ca sigur tu vei fi aceea!

— Adică o dai afară pe propria ta soră, în locul lor? zise ea neîncrezătoare.

— Dacă sunt obligată, da! veni necruţătoare replica Erinei. Eu şi Vance am avut mult de lucru ca să menţinem o bună reputaţie pentru Hideaway şi n-am de gând să o pun în pericol din cauza pornirilor tale necontrolate! Aşa că, în situaţia de faţă, eşti datoare măcar cu o scuză.

— Vai, te rog, Erin, nu e nevoie, o întrerupse Ravelle pe loc, nevrând să fie motiv de ceartă între cele două surori. Şi eu sunt de vină ca şi Chantal. A fost o… o neînţelegere, asta-i tot. Nu are nicio legătură cu tine şi Vance.

— Pe dracu’ o neînţelegere! ţipă Chantal. Şi nu am nevoie să-mi faci vreo favoare. Nu am nicio intenţie să-mi cer scuze, indiferent că vrei tu sau nu, şi dacă nu sunt binevenită pe insulă, asta e! Prefer să plec, decât să-ţi spun că îmi pare rău! şi se răsuci, cu fusta în vânt, dispărând în direcţia grădinii.

Cu o expresie de regret, Erin o privi pe Ravelle.

— Dacă Chantal nu vrea, am să-mi cer eu scuze, în numele ei, declară ea.

— Te rog, nu, replică Ravelle, imediat clătinând din cap, Nu e vina ta şi dacă Chantal şi Steele sunt…

— Dar tocmai asta e, eu ştiu sigur că nu sunt, o

întrerupse Erin. Da, poate că a însoţit-o uneori şi după câte ştiu, nu există nicio femeie în viaţa lui, în prezent, dar în privinţa faptului că ar fi logodiţi… şi dădu din umeri, grăitor, fără să-şi mai termine fraza. În plus, nu cred că sunt deloc potriviţi.

Cu toate că ar fi vrut foarte mult să afle motivul acestei afirmaţii, Ravelle consideră că nu era capabilă să pară suficient de detaşată de problemă, aşa că se resemnă să dea din umeri, fără să mai spună nimic.

— Totuşi, pot înţelege de ce Chantal s-ar putea simţi ameninţată de prezenţa ta, continuă Erin brusc, dar cu aceeaşi voce gânditoare.

— Şi tu… crezi că eu, eu încerc să-l cuceresc pe Steele? întrebă Ravelle, uimită şi complet nepregătită.

— Ei bine, n-aş putea să spun asta, totuşi… Erin făcu o pauză grăitoare, e clar că există o anumită stare de tensiune în aer, inconfundabilă, atunci când sunteţi împreună.

— Dar ţi-am spus că nu ne-am despărţit în relaţii tocmai bune, încercă Ravelle, vrând să pară nonşalantă…

— Hmm, şi de asta te urmăreşte ca un vultur tot timpul… după patru ani?

— N… n-am observat…

— Mă mir, spuse Erin sec. Cu atât mai mult cu cât te-am surprins – pe furiş, recunosc, că îl priveşti cam des şi tu!

Ravelle încercă să râdă cu uimire, dar i se puse un nod în gât.

— Nu mi-am dat seama de asta – şi dacă e adevărat, te asigur că a fost neintenţionat.

— Sigur că e adevărat, râse Erin puţin ironică, dar văzând expresia îngrijorată şi nervoasă de pe figura Ravellei, oftă şi o luă uşor de braţ. Îmi pare rău, cred că acuma te gândeşti că şi eu sunt la fel ca Chantal, cu toate insinuările astea. Dacă o să-mi spui să tac din gură şi să-mi văd de treabă, nu te condamn deloc.

— Nu, ai fost atât de înţelegătoare cu toate problemele pe care le-am cauzat eu şi Matt şi îţi sunt recunoscătoare, n-aş putea s-o fac asta, declară Ravelle,

sinceră.

— Dar grozav ai vrea să te las în pace.

Neştiind ce să-i răspundă ca să n-o jignească, sau să nu fie o mincinoasă, Ravelle tăcu. Tot Erin vorbi, începând să râdă, spre uşurarea ei:

— O.K., am înţeles mesajul. Acum te las să te duci la culcare şi ne vedem mâine dimineaţă, da?

Ravelle încuviinţă recunoscătoare şi imediat ce Erin se îndepărtă, o porni spre camera ei, foarte îngândurată. Aceleaşi gânduri o ţinură trează mult timp după ce se băgase în pat.

Îşi dădea foarte bine seama de ce ochii ei îl priveau mereu pe Steele, dar de ce – dacă ceea ce spusese Erin era corect – să o urmărească el atâta? Asta nu-şi putea explica deloc.

CAPITOLUL VIII

— Eşti ridicolă! Ea a glumit cu tine. Iar tu ai înţeles greşit, declară Matthew pe tonul lui superior.

Mergând în camera lui a doua zi dimineaţă, Ravelle îl găsise – spre surprinderea ei cumva – perfect refăcut după neplăcuta excursie la pescuit. Din experienţa anterioară ştia că îi trebuiau cel puţin douăzeci şi patru de ore ca să îşi revină complet.

Auzindu-i intenţia de a o căuta pe Chantal pentru partida de tenis de masă pe care i-o promisese aceasta, Ravelle încercase mai întâi să-l descurajeze sugerându-i, în loc de tenis, o repriză de mini-golf. Când văzuse că asta nu are succes, nu mai avusese de ales şi îi dezvăluise, împotriva dorinţei ei, planul răutăcios al chantalei. Asta pentru ca Matt să nu fie luat prin surprindere.

Nici nu se gândise că Matt nu va crede nimic din spusele ei, astfel că acum, auzindu-l cum o contrazicea atât de hotărât, neluându-i în seamă avertismentul, nu putea decât să-l privească, dezamăgită.

— Sau poate încerci să ne desparţi pentru că te deranjează atenţia pe cară mi-a acordat-o seara trecută? continuă el s-o întrebe suspicios.

Ochii Ravellei se făcură mari de uimire.

— Acum tu eşti ridicol! nu să putu abţine să-i dea replica pe un ton sarcastic. Recunosc că am fost puţin supărată din cauza comportării ei, dar de aici până la a fi atât de geloasă ca să te induc în *eroare* deliberat, e cale lungă. Şi pentru ceva atât de neimportant!

— A, da, înţeleg. Expresia lui Matthew se înăspri vizibil. Ceea ce spui tu de fapt este că nu ai nevoie să fii îngrijorată pentru că nu crezi că alte femei ar putea fi atrase de mine?

— Nu şi femei ca Chantal Gregory, mă tem. Ochii ei căprui închis îl priviră convingător. Matthew, gândeşte-te! E frumoasă, e bogată şi obişnuită să stea printre oameni foarte influenţi. Ce ai putea tu să-i oferi încât ea să nu aibă sau să nu poată găsi asta în mediul ei social?

— În privinţa asta, poate vei fi surprinsă aflând că avem multe lucruri în comun, replică el, evident atins.

— Cum ar fi... că vă place tenisul de masă şi amândoi aveţi pielea sensibilă la soare?

— Printre altele, da! se răsti ei. Dar acum, dacă ai terminat cu insinuările astea, îţi propun să lăsăm subiectul! Tot scandalul ăsta pentru o simplă partidă amicală, prea absurd!

— Adică vrei să te duci, în continuare, în ciuda a tot ce ţi-am spus?

— Bineînţeles!

Ravelle oftă, învinsă. În mod clar, el nu avea de gând să se lase convins, indiferent ce argumente i-ar fi adus. Un gând neaşteptat îi veni în minte şi îşi aplecă într-o parte capul, cu o expresie întrebătoare:

— Matthew, nu cumva *vrei* ca ea să fie atrasă de tine?

— A, dar desigur că nu! se bâlbâi ei, dar roşeaţa care îi acoperi faţa arăta exact contrariul. Ştii foarte bine că nu e genul meu să fiu necredincios.

— N-am spus că eşti, sublinie ea, deloc ironică. Dar în

acelaşi timp, nu ţi-ar displăcea dacă Chantal ar fi totuşi interesată de persoana ta, ce zici?

— Aiurea, prostii! Iar vorbeşti prostii! replică el furios, dar roşu la faţă în continuare. Problema cu tine e că eşti geloasă, din cauză că îmi petrec dimineaţa cu ea şi nu cu tine!

— Într-un fel mă cam îndoiesc că vei petrece prea mult timp cu ea, dar dacă eşti aşa încăpăţânat, n-ai decât, du-te, eu nu te opresc! spuse Ravelle în bătaie de joc, mergând spre verandă. Odată ajunsă acolo se întoarse cu faţa la el şi zâmbi puţin într-o porte: Mă găseşti pe plajă… şi aştept cu mare interes rezultatul partidei de tenis.

Matthew nu aprecie deloc ultimele ei cuvinte – aşa cum se văzu din privirile supărate pe care i le aruncă înainte să plece – dar după ce ea se dusese în camera ei ca să se schimbe în costum de baie şi să-şi ia prosopul pentru plajă, îl văzu aproape imediat venind prin nisip direct spre ea. Era foarte furios, ceea ce nu o surprindea pe Ravelle deloc. Ajungând la un pas de ea, se lăsă să cadă pe un colţ de prosop; spuse privind mânios:

— Acum presupun că al să râzi de mine şi o să-mi spui că ai avut dreptate!

Ravelle scutură din cap a negaţie. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să facă aşa. În loc de asta, încercă să afle cele întâmplate:

— Sunt sigură că Chantal a… ăă…

— Nici să nu-i mai aud numele acestei ticăloase! ţipă el, întrerupându-i întrebarea cu o voce tăioasă ca un brici. Vacă încrezută şi răutăcioasă! Am crezut că o s-o plesnesc peste faţa ei de scorpie! Ştii ce a avut tupeul să-mi! spună? Ştii? repetă el, nevenindu-i să creadă, cu un ton din ce în ce mai ridicat.

Recunoscătoare pentru faptul că nu se mai afla nimeni pe aproape ca să audă ceva, ea îl privi cu înţelegere şi milă:

— Cred că da, îmi dau seama. Aseară mi-a spus chiar ea, mai pe scurt, ce avea de gând.

Matthew îşi pocni degetele, având o expresie pe faţă

de parcă şi-ar fi imaginat că o strânge de gât pe Chantal.

— Ar fi trebuit să te ascult mai devreme, recunoscu el, dar nu-şi ceru scuze pentru acuzaţiile nefondate pe care i le adusese, observă ea. Nu i-aş mai şi dat ocazia să facă asemenea porcărie. Deşi nu o să scape nepedepsită. Expresia îi deveni foarte satisfăcută, anticipând totul. Sora şi cumnatul ei n-au fost prea încântaţi să audă ceea ce le-am zis, te asigur.

— Le-ai spus Erinei şi lui Vance? Sprâncenele deja ridicate ale Ravellei se ridicară şi mai mult.

— Cred şi eu că da! Doar nu era să o las pe îngâmfata aia să-mi vorbească aşa fără să le spun! Cine naiba se crede ea? Doar pentru că sora ei are o proprietate aici, asta-i dă drepturi speciale? O privi pe Ravelle cu o expresie războinică, încruntându-şi sprâncenele. De ce nu crezi că aveam dreptul să mă plâng de ea?

— Ba da, cred că da, dacă aşa ai vrut, zise ea.

Dacă ar fi fost ea în locul lui, ar fi preferat să păstreze tot conflictul secret, fiind o chestiune personală, dar oricum nu era momentul să-i spună aşa ceva. Nu când Matt era într-o dispoziţie atât de războinică!

Mulţumit de răspunsul ei, Matt se aşeză într-o poziţie mai relaxată.

— Măcar un lucru a ieşit bun din treaba asta, o informă el enigmatic, cu un zâmbet de satisfacţie.

Cum nu putea să ghicească ce anume, Ravelle îşi spuse că era datoare să întrebe, ceea ce şi făcu, interesată:

— O, şi ce este aşa bun?

— După-amiază vom fi personal însoţiţi pe insula Hermitage, să facem un tur doar pentru noi, aproape strigă el victorios. Nu ca în excursia de ieri, la pescuit, unde am fost doar eu, sau un tur cu grupul, cum plănuiseră ei, ci doar pentru noi doi. Expresia lui deveni mai satisfăcută. Nu prea au fost de acord la început, dar până la urmă, desigur că am reuşit să-i conving că e în interesul lor.

— Adică te-ai folosit de cearta cu Chantal ca o scuză pentru alte concesii? întrebă ea dezgustată.

— M-am gândit că aveam dreptul să primesc o

recompensă pentru tratamentul la care am fost supus, replică el, răzbunător. Şi nu i-am rugat, le-am ordonat în termeni foarte duri, aş adăuga.

Ravelle putea să-şi imagineze cum! Probabil îi ameninţase că o să-i reclame la tot felul de organizaţii, cu scopul de a le distruge reputaţia pe care Erin şi Vance încercau să o confere staţiunii, deduse ea. Lui Matt îi plăcea grozav să scrie scrisori, mai ales către ziare şi era foarte probabil că reclamaţiile lui exagerate or fi putut avea un efect dezastruos pentru un loc ca Morning Retreat – chiar dacă erau întemeiate sau nu.

Primind exact opusul laudelor pe care le aşteptase el, Matthew o privi nemulţumit.

— Cel puţin ai putea să te arăţi mai încântată de idee, după tot necazul prin care am trecut, se văită el. Credeam că vrei să vizitezi Hermitage.

Cum el tot nu avea de gând să o întrebe despre cum petrecuse ziua precedentă, Ravelle hotărî încă o dată că nu era momentul potrivit să-i spună adevărul, aşa că se gândi să nu-i mai spună că deja fusese condusă pe insulă.

— Da, desigur că da! zise ea, diplomată. Şi la ce oră este plecarea? Când e fluxul mai scăzut, ca să putem traversa?

— A, nu, deloc! anunţă el, dezamăgind-o. Dacă o să aşteptăm atât de mult, nu mai apucăm să vedem nici jumătate din insulă până la cină. Nu, imediat după prânz, plecăm. Vance a aranjat să ne ducă cineva cu barca, apoi vom merge călare!

Ravelle strânse din buze, spunând:

— Nu crezi că o după-amiază întreagă călare pe cai e cam prea mult pentru unii ca noi, care nu au mai călărit niciodată?

— Nu văd de ce... dacă au nişte cai atât de blânzi după cum se laudă ei. Cred că merg foarte încet.

— Da, dar chiar aşa...

— Pentru Dumnezeu, Ravelle! o întrerupse el, ofensat şi nervos. Am aranjat să călărim pentru că m-am gândit la tine, iar acum nu văd de ce îţi faci atâtea probleme pentru

o după-amiază petrecută călare într-un pas lejer! Aşa că mi-ar plăcea să încetezi cu toate criticile astea la adresa planului meu şi să încerci să fii mai recunoscătoare!

— Bine, sunt recunoscătoare! zise ea, apoi se întinse pe burtă, întorcându-şi spatele bronzat către el. Doar m-am gândit că o să fim cam ţepeni în următoarele două zile şi nu o să ne mai putem mişca!

— Chiar dacă va fi aşa, merită.

O schimbare subtilă în vocea lui o făcu să-l privească cercetătoare peste umăr.

— Merită doar ca să beneficiezi de un tur cu însoţitor personal?

— Nu numai de asta, zâmbi el – sau poate, rânjea? Ravelle nu prea era sigură. Vezi tu, întâmplător am cerut exact cine să ne fie ghid.

— Da? Mirarea ei crescu. Contează aşa mult?

— Pentru mine, da, încuviinţă el cu emfază. M-am gândit că ar fi foarte bine ca individul care a început toate problemele cu atâta aroganţă să se afle acum într-o postură inferioară, ca pedeapsă pentru atitudinea lui.

Ravelle se răsuci brusc, privindu-i cu un amestec de neîncredere şi dezamăgire.

— Ai cerut ca Steele să ne fie ghid? întrebă ea.

— Mda, mă aşteptam să fii mirată!

Mirată? Rămăsese cu gura căscată! Nu numai, fiindcă Matt se dovedise aşa de răzbunător ca să îl numească pe Steele, dar şi pentru că era suficient de naiv să-şi imagineze că Steele va accepta! Era chiar demn de râs!

— Şi, şi ce a avut de zis Vance la asemenea cerere? se interesă ea cu un chicotit.

— A zis că fratele lui va fi informat de cererea mea.

— Dar n-a zis dar că Steele ne va însoţi, aşa-i?

Matt o privi sigur de el.

— E ca şi cum ar fi spus-o! declară el.

Ravelle nu era deloc sigură, dar nici asta nu o liniştea. În decurs de două ore avea să afle cu certitudine cine avea dreptate.

În maniera lui obişnuită, Matt avu ceva de reclamat

chiar înainte de a pleca spre Hermitage. De data asta motivul era că Vance îl desemnase pe Dion să fie cel care să conducă barca cu motor, în loc de o persoană adultă din echipaj şi în timp ce se urcau în ambarcaţiune toţi trei, îi aruncă o privire dezaprobatoare băiatului, apoi se aşează pe locul lui în silă.

— Sper că eşti în stare să manevrezi drăcia asta, mormăi el cu neîncredere.

— O, da, răspunse Dion pe când pornea motorul şi întorcea direcţia bărcii la fel de priceput ca întotdeauna. Arătând spre cârmă, vru să se ridice. Dacă vrei dumneata, poţi să treci în locul meu.

Ravelle trebui să se întoarcă cu spatele la el ca să-şi ascundă râsul. Nu se putea abţine, ştiind cât de ignorant era logodnicul ei în privinţa ambarcaţiunilor şi a navigaţiei. Îl simţi pe Matt agitându-se lângă ea.

— Nu, nu, stai acolo, îi îngădui el repede băiatului. Numai să fii atent la ce faci, asta e tot!

— Sigur! Din privirea pe care i-o întoarse Dion se înţelegea clar că aşa va face. Apoi ochii lui albaştri se îndreptară spre Ravelle. Probabil că ţi-a plăcut foarte mult excursia de ieri, de te-ai întors atât de curând, presupuse el, mulţumit.

Din nefericire, Ravelle nu mai avu încotro şi zâmbi aprobator – pentru nimic în lume nu ar fi putut să jignească sentimentele copilului, spunând contrariul, care ar fi fost o minciună. Totodată, nu putea să-şi reprime groaza, aşteptând comentariul lui Matt, inevitabil la auzul veştilor. Şi acesta nu se lăsă mult aşteptat!

— Cum, ai venit aici ieri? ţipă el furios, cu faţa neagră de mânie. Fără mine?

— Păi da, nu aveam nimic de făcut şi când Dion şi fratele lui m-au invitat să văd o parte din insulă, am crezut că ar fi bine să mă duc, spuse ea ca o scuză. Nu m-am gândit că fac ceva rău. Insula e atât da mare încât sunt sigură că mai sunt încă multe de văzut.

Spre uşurarea ei, Dion nu o contrazise, aşa cum crezuse ea că va face, el rămase tăcut, urmărindu-i cu ochii

miraţi. Matt, de cealaltă parte, avea multe de spus.

— Dar ţi-ar fi păsat dacă nu era aşa? o acuză el. Nu, în mod evident, iar te-ai gândit numai la tine! Ştiai foarte bine că eu am aranjat să venim aici împreună şi totuşi, cum am lipsit eu puţin, imediat ai profitat şi te-ai strecurat tu prima. Acum înţeleg eu de ce nu ai fost deloc entuziasmată când te-am anunţat că vom merge aici să călărim! strânse el din buze.

— Nu-i adevărat! spuse ea cu o voce înceată, stânjenită de faptul că Matt nici măcar nu aşteptase să fie singuri pentru a-i face reproşuri. Eu am spus că o după-amiază întreagă ar fi prea mult pentru noi. Şi nu m-am strecurat deloc, te asigur. Am venit în văzul tuturor, nu m-am ascuns. Dacă tu ai considerat că trebuie să te duci singur la pescuit, nu văd motivul pentru care eşti acum nemulţumit de felul în care mi-am petrecut eu timpul în lipsa ta!

— Iar tu tocmai de asta te-ai dus singură! replică el. Ca să te răzbuni că nu te-am luat cu mine!

— Nu fi ridicol! Răzbunarea nu are nicio legătură cu motivele mele. M-am dus fiindcă nu aveam alt plan atunci şi pentru că m-au invitat Dion şi Craig.

— Hmm, după câteva aluzii bine ţintite din partea ta!

Ravelle a fost scutită de răspuns – şi deci de prelungirea disputei – datorită faptului că ajunseseră deja la ţărm. Matt sări imediat pe plajă şi se îndreptă spre copaci, lăsându-l pe Dion singur să o ajute pe Ravelle la coborâre.

— Vai, îmi pare tare rău că te-am băgat într-o încurcătură, spuse el vinovat, imediat ce se aflară pe ţărm. Nu am vrut.

Ravelle ridică din umeri, apoi făcu o strâmbătură nepăsătoare.

— Nu face nimic, nu eşti tu de vină. Mă tem că uneori Matt e prea sensibil.

Băiatul păru uşurat că ea nu-l condamna deloc şi zâmbetul obişnuit îi reapăru pe buze.

— O, aproape că am şi uitat, spuse el băgând mâna în buzunarul şortului şi scoase o cheie pusă pe un inel. Asta e

pentru maşina roşie, cea pe care am folosit-o ieri. Aşa că nu trebuie să urcaţi pe jos până la grajduri.

— Mulţumesc. Ravelle acceptă cu recunoştinţă, apoi privi în sus, către cer. Pe asemenea căldură, nu cred...

— Vii sau nu? Ai de gând să stai acolo şuşotind toată după-amiaza? o întrerupse Matthew, cu un strigăt nerăbdător.

Oftând, ea zâmbi către Dion, mulţumindu-i pentru că îi însoţise, apoi se grăbi spre logodnicul ei.

— Nu şuşoteam deloc, îl contrazise ea când ajunse lângă el. Mi-a dat asta, arătă ea ridicând cheia în aer, ca să putem folosi una dintre maşini. Sau preferi să urcăm pe jos tot afurisitul ăsta de deal?

— Nu e nevoie să vorbeşti urât, o certă el cu răceală. Sigur că e de datoria lor să ne asigure transportul.

— Ei bine, te înşeli! Scrie în pliant că există maşini pe insulă, dar sunt de închiriat! Aşa că singurul lucru pe care puteam să-l fac era măcar să-i spun mulţumesc pentru faptul că ne-a lăsat să folosim maşina pe gratis.

— Aiurea! zise el dispreţuitor. Adevărul e că ar fi trebuit să-mi mulţumeşti mie, mai degrabă. Sunt convins că şi-au dat seama că nu aş fi acceptat să merg pe jos până acolo.

— Mda, poate ai dreptate, acceptă ea, caustic. Cred că s-au gândit că oricum e preferabil să ne asigure o maşină decât să mai suporte o doză de şantaj din partea ta!

— Spune-i cum vrei, dar observ că îţi fac plăcere aceste avantaje, o ironiza el.

— Da? Ravelle se opri, privindu-l ironic. Asta nu e greu de schimbat. Văd că ai înţeles greşit dovezile mele de loialitate, acesta fiind motivul pentru care te-am însoţit până aici. Şi imediat o porni înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Dacă îţi închipui că poţi să pleci şi să mă abandonezi aşa, greşeşti! strigă Matthew, fugind după ea şi apucând-o de braţ, o întoarse cu faţa spre el. Am organizat plimbarea asta pentru noi şi ai să vii cu mine!

— Numai dacă îţi ceri iertare, altfel nu!

O privi cu mânie. În mod clar nu avea chef să recunoască faptul că greşise, dar nici nu voia să se observe dezacordul Ravellei cu acţiunile lui.

— Bine, îmi cer scuze! cedă el până la urmă.

— Dar cu sinceritate! ceru ea.

Deşi nu lăsa să se vadă, felul în care tremura din tot corpul şi lucirea ameninţătoare în ochii lui înguşti arătau cât de nervos era din cauza remarcilor ei, aşa că Ravelle nu se miră deloc că Matt nu o mai băgă în seamă tot timpul drumului până la grajduri.

Ceea ce într-adevăr o uimi la sosirea maşinii a fost prezenţa lui Steele acolo – ceea ce ea nu anticipase, neluând în considerare spusele lui Matt. Steele îl ajuta pe un alt bărbat tânăr să pregătească echipamentul pentru patru cai. Erau îmbrăcaţi aproape identic, în blugi, cămăşi în carouri şi pălării mari. Curând terminară de pus şeile pe cai şi îi aşteptară pe Ravelle şi Matt să se apropie.

La fel de atent ca întotdeauna, – Steele observă într-o clipă din atitudinea lor că, încă o dată, nu se înţelegeau prea bine. Văzând zâmbetul uşor amuzat de pe faţa lui, Ravelle îi aruncă o privire vexată. O privire pe care el o ignoră sau poate chiar nu o observă, deoarece îşi fixă ochii de culoarea metalului asupra lui Matthew.

— Văd că al primit mesajul fratelui tău. Matt vorbi primul, cu un ton superior.

Ravelle aşteptă încordata explozia, dar Steele reacţionă exact invers:

— Referitor la cererea ta de a fi însoţit? Mmmm. Atunci să vă prezint: Ravelle Fenton, Matthew Inglis, acesta este Jim Parlow… ghidul vostru de astăzi.

Explozia aşteptată de Ravelle veni acum din partea lui Matt, chiar înainte ca celălalt să poată răspunde:

— A, nu, n-ai să scapi aşa uşor, Cunningham! Doar am specificat numele tău pentru rolul de ghid, izbucni Matthew.

— Ştiu, zâmbi Steele provocator, complet stăpân pe situaţie. Dar repet, eu nu sunt angajat aici. Mă aflu pe insulă ca îndrumător al unui program de creştere a

animalelor, iar oamenii nu trebuie să creadă că cineva din conducere ar putea să le preia îndatoririle.

Din nuanţele cuprinse în vocea lui şi după zâmbetul care apăruse pe figura lui Jim, se vedea clar că aşa ceva nu era posibil. Până şi Matthew îşi dădu seama că ierarhia era un subiect delicat, care trebuia abordat cu atenţie – indiferent de circumstanţe – aşa că, drept rezultat, atacul lui se reduse la o constatare răutăcioasă:

— Dar – dar sunt patru cai pregătiţi, sublinie el acuzator.

— O, da, am să vă urmez o mică distanţă, ca să mă asigur că nu sunt probleme… pentru Jim, replică Steele sarcastic.

— Atunci de ce nu tot drumul? ceru Matthew repede.

— Fiindcă, vorbind cinstit, sunt chestiuni mai importante de care trebuie să mă ocup, veni replica necruţătoare. Aşa că hai să pornim!

Şi fără a mai aştepta un răspuns, Steele apucă de frâu calul cel mai apropiat de el, indicând:

— Ravelle?

— De ce nu eu? întrebă imediat Matt suspicios.

— Pentru că Lady are botul foarte sensibil şi în primul rând e un cal pentru doamne, explică Steele sec. Sau asta e ceea ce preferi tu?

Cu un mârâit dezaprobator, Matt se duse mai departe, acolo unde Jim îi aduse un cal ceva mai mare, lăsând-o pe Ravelle să se apropie de al ei cu o uşoară ezitare.

— Nu te speria aşa, nu o să te muşte, te asigur, zâmbi Steele leneş şi îndreptă un deget către vârful nasului ei în vânt.

Ravelle zâmbi uşor, nevrând să recunoască nici măcar în sinea ei că prezenţa lui Steele o făcea să tremure, şi nu calul. Dar era mulţumită că el continua să creadă astfel, aşa că nu spuse nimic.

— O.K., haide sus! Îi ţinu scara fixă în timp ce ea se apucă de şa, ajutându-se astfel să urce pe cal. Bine, acum ţine-ţi genunchii puţin apropiaţi, ca să fii în contact cu animalul şi lasă călcâiele mai jos… O privi foarte

dezaprobator. Niciodată să nu mai călăreşti încălţată în sandale!

Privind în jos, către sandalele bleu pal atât de potrivite cu blugii ei strâmţi, care erau incriminate de Steele, se scuză:

— Nu mi-am adus nicio pereche de pantofi închişi, numai sandale.

— Hm, nu e deloc bine, spuse el, apoi îşi continuă instructajul. După cum am spus, călcâiele coborâte, dar relaxate, altfel o să vă înţepenească picioarele ca nişte beţe; degetele ridicate, puţin în afară. Sprâncenele lui negre se ridicară întrebătoare. Cum sunt scările ca lungime? Prea lungi sau prea scurte?

— Nu, sunt bune… până acum, râse ea nervoasă…

— Atunci să trecem la frâu. Până atunci îl ţinuse el, dar acum gura lui frumos conturată se schimbă într-un zâmbet amuzat. Desigur îţi dai seama că trebuie să îţi iei mâinile de pe şa ca să-l poţi apuca, nu? o ironiză el.

Fără a se lăsa influenţată de zâmbetul lui, luptând cu sine, Ravelle se înroşi şi îşi descleştă mâinile.

— Eu – eu doar mă ţineam pentru orice eventualitate. Dacă se mişcă? se scuză ea.

— Nu se mişcă – bine, cu excepţia unui pas doi, poate – dar în mod sigur n-o să pornească, dacă de asta ţi-e frică. Uite, şi o luă de mână, trecându-i frâul pe sub degetul mic şi cel inelar, apoi în palmă şi înainte printre degetul mare şi cel arătător. Acum poţi să faci la fel şi cu mâna dreaptă, iar porţiunea din mijloc las-o să atârne între celelalte două, îi arătă el.

— Aşa?

— Da! De data asta îşi puse mâna puternică peste a ei şi trase puţin spre stânga, făcând calul să-şi mişte capul. Întrebă: îi simţi botul?

Ravelle încuviinţă, satisfăcută.

— Bine! Lăsă calul liber şi acesta îşi întoarse capul din nou în faţă. Acum încearcă în partea cealaltă. Bravo, aşa! exclamă el când ea îi urmă exact instrucţiunile. Mai sunt câteva lucruri legate de întoarcere, desigur, cum ar fi

presiunea picioarelor şi călcâielor, dar cred că o să vezi, Lady e atât de obişnuită cu aceste plimbări încât ştie mai bine când să întoarcă. Cum e prima dată că te urci pe cal, cred că nu trebuie să ţii minte prea multe deodată. Totuşi, un singur lucru nu trebuie să-l uiţi, şi arătă spre călcâiul ei, că acestea sunt acceleratoarele tale. Pentru azi, te sfătuiesc să le foloseşti cu multă grijă.

Înghiţind în sec, Ravelle dădu din cap cu putere pentru a demonstra că a înţeles perfect…

— Şi, ăă – mai important, presupun că astea, şi privi către fâşiile de piele pe care le strângea în mână, astea sunt frânele.

— Bineînţeles, râse el. Doar să le tragi şi calul va încetini pasul. Apoi se îndreptă către acelaşi animal de culoare castanie pe care îl călărise în ziua precedentă şi sări în şa cu o graţie pe care Ravelle o invidie după ce se gândi ce efort i-ar trebui ei să facă acelaşi lucru. Steele apucă frâul într-o singură mână şi îşi îndemnă calul alături de al ei.

— Cum se face că eu trebuie să-mi folosesc ambele mâini, în timp ce tu ai nevoie doar de una singură? întrebă ea.

— Pentru că să zicem, eu am mai multă experienţă ca tine, zâmbi Steele ironic.

— Da, de asta mi-am dat seama! replică ea cu ciudă.

— Că sunt un călăreţ mai exersat decât tine? O sprânceană se ridică cercetătoare.

Ravelle îi trimise o privire caustică în loc de răspuns, apoi se întoarse să-i privească pe Matthew şi mentorul lui. Dar comentariul prompt al lui Steele o determină se renunţe, totuşi.

— Văd că Matthew o aranjat plimbarea asta pentru voi amândoi, cu toate că se pare că aţi avut o mică discuţie pe drum, din nou – deci asta înseamnă că încă nu ai rupt logodna? se interesă el, totuşi cu glas scăzut, ca ceilalţi doi să nu-i poată auzi.

— Nu, încă nu, răspunse ea scurt, încă supărată de ultima lui aluzie.

El dădu din cap încet, neîncrezător.

— Dumnezeu ştie de ce tot amâni! Ştiu sigur că nu eşti deloc ataşată de el! Ochii lui priviră spre cer. Cine dracu' ar fi, de un asemenea plângăcios încrezut? Mai mult, ca şi cum n-ar fi de ajuns că se poartă rău cu tine, mai e şi cea mai egoistă corcitură pe care am văzut-o vreodată!

Ravelle consideră că era mai bine să nu spună nimic, nici să-l contrazică. Aşa că ridică din umeri indiferentă…

— Am încercat eu ieri după-amiază, îi mărturisi ea încet.

— ŞI?

— Nu a considerat necesar să rupem logodna.

— Pe când tu i-ai spus exact invers, sper!

— Nu, nu chiar. Vezi tu, nu se simţea prea bine. Tocmai sosise din excursia aceea, de la pescuit, şi – şi…

— Deci tu i-ai permis să-şi impună el condiţiile şi ai pierdut ocazia, o acuză el exasperat.

Ea începu să-şi muşte buzele, nervoasă.

— Da, cam aşa ceva.

Steele expiră cu greu, iar expresia îl deveni extrem de răutăcioasă.

— Şi toate astea pentru un bărbat cu care te cerţi tot timpul! Un râs crud îi izbucni din gâtul bronzat. Dumnezeule, mă uimeşti, draga mea, cu adevărat!

Atinsă, ea îi replică pe loc:

— Te-ar uimi la fel şi Matthew, dacă l-ai cunoaşte la fel de bine ca mine! Bine, recunosc că ne-am certat tot timpul de când am venit aici, dar în acelaşi timp el tot mat posedă nişte calităţi admirabile care ţie îţi lipsesc cu desăvârşire din caracter, Steele Cunningham!

— De exemplu? spuse el muşcător.

Cum deja regreta acest atac impetuos, Ravelle simţi că era gata să-l îmbrăţişeze pe Jim pentru intervenţia lui atât de oportună, când acesta îşi alese acel moment pentru a le spune:

— Noi suntem gata! Dar voi? Şi astfel îi atrăsese atenţia lui Steele în altă parte.

— Bine, atunci hai să pornim! aprobase el scurt, dând

pinteni calului. Nu vreau să pierd mai mult timp decât trebuie.

Bănuind că ultimele cuvinte îi fuseseră adresate mai mult ei decât logodnicului, Ravelle oftă dezamăgită. Acum nu numai că era în relaţii proaste cu Matthew, dar reuşise acelaşi lucru şi cu Steele!

— Vii sau nu?

Era vocea lui Steele, plină de sarcasm, care îi întrerupse gândurile şi privind în faţă îl văzu aşteptând-o nerăbdător câţiva metri mai încolo. Matthew şi Jim se aflau puţin mai departe, mergând încet pe drumul care ducea spre o pădurice deasă situată chiar sub platou.

— Vin, murmură ea cu o şoaptă supusă şi apăsă uşor cu picioarele corpul calului, pe lateral. Spre uşurarea ei, animalul, ascultător, se mişcă imediat înainte şi cum mişcarea nu i se păru prea balansată, îngrijorarea Ravellei începu să scadă. Dar numai până când Steele îşi aduse calul în pas cu al ei; atunci simţi cum o cuprinde o nervozitate de cu totul altă natură, pe când îi aruncă o privire furişă pe sub genele ei dese şi întoarse.

— Îmi pare rău, începu ea văzându-i fălcile încleştate.

— Nu-ţi face griji, o să-i prindem din urmă, veni răspunsul lui pe un ton neutru.

— Da, şi pentru asta, cred, dar de fapt m-am referit la ceea ce am spus mai înainte.

Ochii, lui cenuşii priviră spre al ei cu ironie.

— Adică, îţi pare rău că nu am şi eu acele calităţi extraordinare ale lui Matthew sau că ai vorbit despre ele?

— Adică, pur şi simplu nu vreau să mă cert şi cu tine! strigă ea dezorientată.

— Da, cred că Matthew îţi dă tot timpul de furcă în sensul ăsta, nu?

Ravelle îşi întoarse capul supărată. Aşadar el avea mai mult chef să continue cearta, decât să-i accepte ei scuzele şi regretând încă o dată cuvintele necontrolate care îl provocaseră atât de grav, îşi apăsă călcâiele fără să-şi dea seama, pentru a accelera ritmul. Cu cât ajungeau mai repede la momentul despărţirii de Steele, cu atât mai mult

ar fi putut şi ea să profite de această plimbare, în loc să se străduiască inutil să se apere în faţa ironiilor şi prezenţei lui deranjante.

Matthew şi Jim aşteptau la marginea pădurii şi cum drumul devenea mai îngust, trebuiră să meargă în şir indian, câte unul, cu Jim în frunte, care le arăta diferitele specii de copaci, tufişuri sau alte plante. Apoi urma Matthew, cu o expresie care arăta clar că niciodată nu o va ierta pe Ravelle pentru că vizitase insula înainte şi nici nu se va împăca vreodată cu ideea că Steele nu era la dispoziţia lui întreaga după-amiază. Foarte aproape de el venea Ravelle – în timp ce Steele încheia şirul şi constatând că Lady era foarte dispusă să-i urmeze pe ceilalţi, fără vreo comandă din partea ei, îl asculta pe Jim foarte interesată şi se uita cu mirare la bogăţia vegetaţiei întunecate şi dese care îi înconjura.

Nu era doar o privelişte fascinant de urmărit, dar şi una care îţi inspira frică, într-un anume fel, descoperi ea curând. În timp ce contempla întinderea aceea imensă de vegetaţie, era prea preocupată de peisaj pentru a mai observa că Matthew lovise cu umărul, din neatenţie, nişte crengi care ieşeau în afară dintr-un tufiş crescut la marginea drumului.

Din nefericire, cu toate că vocea aspră a lui Steele îi strigă „atenţie!” – reacţionă cu întârziere şi reflexele nu se dovediră suficient de rapide pentru a evita mişcarea crengilor. Primi o lovitură în cap, deşi încercase să treacă pe sub ele şi în plus, o creangă îi agăţă cercelul de aur pe care îl avea în ureche cu destulă forţă, astfel încât începu să sângereze.

Cu un ţipăt involuntar, Ravelle scăpă frâul din mâna dreaptă, ceea ce o făcu pe Lady să stea pe loc şi automat îşi duse mâna la urechea rănită, un gest care îi smulse o altă exclamaţie de durere, când se înţepă în spinii ascuţiţi. Steele se apropie, ţinându-şi calul cât putu de mult, încercând să o ajute.

— Stai liniştită, dragă, îi spuse el atent şi buzele i se crispară când examină urechea sângerândă, sau o să te

înţepe mai rău!

— Dar simt că e deja foarte rău! spuse ea, şi vocea îi tremura.

Cei doi călăreţi din faţă se opriră auzind vocea lui Steele dar, cu toate că Jim se întoarse, pregătindu-se să vină înapoi, Matthew se mulţumi să privească numai de la distanţă suferinţa Ravellei, exasperat.

— Cerceii tăi afurisiţi! o învinovăţi el iritat. Ţi-am spus să nu-i mai porţi. Dumnezeu ştie de ce ţi-ai pus cercei când am venit să facem o plimbare călare!

Degetele lui Steele se opriră din îngrijirea rănii, iar ochii îi deveniră ca de gheaţă.

— Asta-i tot ce ai de spus? se răsti el înainte ca Ravelle să poată spune ceva.

— Ce altceva ai vrea să spun? replică Matthew cu ură. E numai vina ei!

Asta e părerea ta! Tu ai lovit crengile şi le-ai lăsat să vină înapoi. Sau nu crezi că e nevoie să fii puţin mai amabil faţă de logodnica ta? îl întrebă Steele cu un ton dezgustat.

— Nu! Să se uite pe unde merge, replică Matthew cu duşmănie. Şi dacă nu s-a uitat – doar de asta cred că ai atenţionat-o – nu e nimeni de vină decât ea.

Reprimându-şi o înjurătură, Steele trase aer în piept furios, privind către omul lui care rămăsese pe loc uimit.

— Propun ca tu cu domnul Inglis să vă continuaţi drumul, Jim, zise el cu dispreţ şi în acelaşi timp foarte hotărât.

Cu un semn că a înţeles, tânărul vru să plece, dar nu şi Matthew. Încăpăţânat, rămase pe loc şi spuse provocator:

— Eu hotărăsc dacă să plecăm sau nu, Cunningham, şi nu tu! Iar eu spun să stăm pe loc!

— Nu te-aş sfătui, *spre binele* tău! îl preveni Steele şi se întoarse din nou către Ravelle.

— Iar mă ameninţi? veni răspunsul, parcă nu la fel de războinic, pentru că Matthew păru deodată să realizeze ce tip puternic îşi alesese drept duşman.

— Da, te ameninţ! rânji Steele, aprobându-l. Acum cară-te naibii de aici cât mai poţi şi lasă-mă să mă

concentrez la ceea ce fac!

— Nu poţi…

— Te rog, Matthew, du-te, îl întrerupse Ravelle convingătoare, reuşind să spună în fine ceva. O să te ajungem din urmă repede.

— După ce ne ducem în casă şi îţi bandajăm urechea, adăugă Steele hotărât.

Evident în dubiu dacă să-şi arate dorinţa de dominare sau să-şi continue plimbarea, prima fiind mai slabă, Matt optă în cele din urmă pentru cea de a doua.

— Bine, cred că mă duc. Nu are rost să pierdem amândoi plimbarea, mai ales că ieri nu prea te-ai gândit la mine când ai vizitat insula, declară el maliţios şi plecă.

Ravelle scoase doar un oftat de uşurare, presupunând că astea nu erau toate criticile pe care avea să le mai audă despre subiect, iar Steele mormăi ceva neinteligibil printre dinţi şi continuă să o ajute să poată ieşi din crengile tufişului. Îi luă ceva timp să termine, apoi Ravelle putu să-şi mişte capul fără teamă că şi-ar putea răni urechea sau ar putea rămâne fără păr. Îşi exprimă recunoştinţa pentru eforturile lui de a-i îndepărta durerea, cu toată sinceritatea.

— Lasă asta, îi ignoră el gratitudinea cu o mişcare uşoară a umerilor lui puternici, mai bine zi dacă te doare!

— Nu, e mai bine decât înainte, recunoscu ea mulţumită, ducându-şi mâna la ureche. Îşi scoase bijuteria vinovată de suferinţa ei şi îşi privi uimită degetele pline de sânge. Dumnezeule, nu mi-am dat seama că mi-a curs atât de mult sânge! O privire rapidă spre umărul gol îi arată că şi acesta se prezenta tot aşa de rău. După cantitatea de sânge, parcă mi-aş fi tăiat gâtul!

El zâmbi strâmb:

— Cu talentul tău de a-i enerva pe membrii sexului opus, draga mea, sunt sigur că există o astfel de posibilitate în viitor! o ironiză el.

— Dar se întâmplă numai de când am venit aici, protestă ea cu ciudă. Şi nu am încercat să-l supăr pe Matthew.

— Doar pe mine, nu?

Genele ei dese, întunecate, se lăsară în jos peste obrajii albi.

— Am avut impresia că te-a deranjat până şi faptul că am venit la Morning Retreat, mărturisi încet.

— Hm, poate aşa e, răspunse el pe jumătate râzând. Dar acum nu e momentul să discutăm asta. Urechea ta are nevoie de îngrijiri, aşa că propun să ne ocupăm de ea chiar acum.

Ravelle abia aştepta.

O confruntare verbală era ultimul lucru de care avea ea nevoie acum. Punând cercelul în buzunarul pantalonilor, apucă din nou frâul lui Lady şi se pregăti să îl urmeze pe Steele către grajduri.

Ajungând aici, spre uimirea ei, în loc să lase cei doi cai legaţi de o bară, aşa cum crezuse ea că va face Steele, pentru că nu se aştepta ca să dureze prea mult îngrijirea urechii, el scoase şaua de pe fiecare animal şi îi băgă înapoi în grajd.

— De ce ai trimis caii în grajd şi ai luat tot harnaşamentul? Doar n-o să stăm prea mult aici, nu? întrebă ea în timp ce se îndreptau spre ultima dintre cele trei case aflate printre copaci.

— Probabil că nu o să dureze tratamentul tău prea mult, răspunse el la cea de-a doua întrebare mai întâi, dar foarte misterios. Iar în ce priveşte cealaltă chestiune, ei bine… un zâmbet leneş îi apăru pe buze, făcând inima Ravellei să tresară şi totodată ochii să îi devină bănuitori, m-am gândit să-ţi fac o favoare.

— A, în ce fel?

— Salvându-te de tortura la care avea de gând să te supun. Matthew numai ca să se poată el lăuda că a obţinut ceva pe deasupra. O mână bronzată, puternică îi apucă bărbia, apropiindu-i faţa de a lui. Crede-mă dragă, bine că ai scăpat de asta, pentru că, dacă o să continue măreaţa plimbare pe care şi-a aranjat-o chiar el, nu numai că o să fie tare ţeapăn vreo două zile, dar e foarte sigur că o să aibă şi nişte răni în anumite locuri!

Expresia Ravellei era plină de milă.

— Bietul Matthew! Chiar m-am gândit că se va întâmpla aşa, azi dimineaţă când mi-a spus ce avea de gând, numai că el a zis… Amintindu-şi ce spusese Matthew, se opri imediat.

— Mmm? aşteptă Steele întrebător să continue.

— O, nimic! Se îndepărtă de el, dezorientată şi urcă în grabă treptele verandei.

El o urmă mai încet.

— Din moment ce el a cerut ca ghid să fiu eu, nu cred că s-a gândit la altceva în afară de posibilitatea de a-mi da mie ordine, aşa ca o schimbare de situaţie, nu? speculă el, cu ironie vicleană.

Culoarea care invadă obrajii ei îl făcu să afle tot ceea ce voia.

— Şi tu ai venit din acelaşi motiv, Ravelle? o întrebă, dar de data aceasta deloc amuzat.

— Nu! negă ea cu hotărâre. Eu am venit doar pentru că el a zis că – a zis că a aranjat plimbarea de dragul meu.

— Iar tu l-ai crezut? Era foarte clar că Steele nu credea deloc. Ştiind că el niciodată nu a avut un gând lipsit de egoism în viaţa lui? Am văzut ce grijă are de tine aici şi arătă spre pădurea de unde tocmai veniseră. Nu i-ar fi păsat nici dacă ai fi fost pe moarte! Nici n-a manifestat dorinţa de a te ajuta măcar!

— Păi, poate n-ar fi trebuit nici eu să port cerceii ăştia.

— Şi părul? Vrei să spui că nici pe ăsta n-ar fi trebuit să-l porţi? Scoţându-şi pălăria de pe cap, Steele o aruncă pe unul din scaunele de pe verandă apoi îşi trecu degetele prin păr, răsfirându-l. La naiba, Ravelle, nu pot să înţeleg de ce continui să-i găseşti scuze individului. Sunt sigur că eşti cel puţin dezamăgită de faptul că nici măcar nu a arătat puţină milă! Eu personal am crezut că o să-l omor, atât de nesimţit a fost!

— Cred că noi toţi am observat ce aveai de gând să faci, până la urmă chiar şi Matt, zâmbi ea puţin şi îţi mulţumesc pentru – pentru că mi-ai luat apărarea, de fapt şi pentru că m-ai ajutat, când nu era, totuşi, de datoria ta. Dar în ceea ce priveşte dezamăgirea mea în legătură cu

atitudinea lui Matthew... Oprindu-se, ridică din umeri gânditoare, fără să-l privească. Ei bine, cred că motivul pentru care nu sunt dezamăgită e că nu mă aştept să-mi arate vreo milă. De fapt, chiar m-a surprins aseară când s-a arătat gata să mă ajute, crezând că am făcut insolaţie. De obicei e mult prea preocupat de propria lui sănătate ca să mai aibă timp şi pentru alţii.

— Atunci poate că am făcut foarte bine când am hotărât să vă însoţesc o parte din drum, spuse brusc Steele şi punându-şi o mână pe umerii ei, o împinse înăuntru înaintea lui. Altfel tipul s-ar fi purtat la fel în continuare.

Tonul vocii lui o făcu pe Ravelle să-i arunce o privire răutăcioasă.

— Nu am cerut milă, să ştii, declară ea. Nici nu mi-am plâns de milă singură. Doar am constatat faptele.

— Ştiu! aprobă el repede. Da aceea totul e atât de groaznic.

Din hol îi arătă o baie cu faianţă de culoarea cafelei cu lapte, unde o apucă de mijloc şi o împinse pe marginea unei căzi uriaşe.

— Aşa e bine, acum să vedem de ce avem nevoie, murmură el în timp ce deschidea uşa acoperită de o oglindă a dulăpiorului de deasupra chiuvetei de marmură.

Ravelle îl urmări pe furiş.

— N-ai vrea să-mi spui de ce trebuie să stau aici sus? se prefăcu ea curioasă.

— Fiindcă va fi mai uşor pentru mine să văd ce fac, replică el absent, aplecându-se să ia un vas din dulapul de lângă el, pe care îl umplu cu apă caldă. Uite, ţine asta. I-l dădu ei după ce adăugă un lichid dintr-o sticlă pe care o luase din dulap.

— Nu e nevoie să mă speli, protestă ea. Nu am nimic la mâini, aş putea să o fac şi eu singură.

— Mă îndoiesc. Numai dacă, din întâmplare, eşti singura persoană care vede în spatele propriilor ei urechi, o ironiza el şi puse nişte vată în vasul cu apă. Acum, dă-ţi la o parte picioarele şi lasă-mă pe mine, da?

Cum se părea că nu are de ales, Ravelle oftă

resemnată şi făcu ceea ce i se spusese. Cu toate că Steele făcea tot posibilul să o atingă cât mai uşor, câteodată nu se putu abţine să nu tresară de durere; totuşi nu scoase niciun sunet şi răsuflă uşurată când îl auzi în sfârşit spunându-i:

— Am terminat, gata. Acum te poţi relaxa, draga mea.

— Îţi mulţumesc, murmură ea încet. Îmi pare rău că am fost o pacientă rea.

Aruncând imediat toate cele folosite în cursul operaţiunii, Steele îi zâmbi încurajator, încât ameţeala care tocmai îi trecuse Ravellei reveni de trei ori mai puternică.

— Ai fost foarte cuminte, o linişti el. Îmi pare rău că te-a durut aşa. Ochii lui clipiră dezarmanţi. Cred că sunt mai obişnuit să îngrijesc vaci decât femei cu pielea atât de fină.

Ravelle se înroşi fără să vrea.

— Poate aşa e, dar mă îndoiesc că cineva ar fi putut să fie mai grijuliu şi îţi sunt recunoscătoare…

El o atinse cu dosul degetelor pe obraz, într-o mângâiere uşoară.

— A fost o plăcere, zâmbi el şi se aplecă, lipindu-şi buzele încet şi liniştitor de ale ei.

Cu toate că fusese un gest evident lipsit de pasiune, tensiunea care apăru imediat între ei nu era deloc lipsită de emoţie şi când Steele se aplecă pentru a doua oară pentru a explora adâncurile moi oferite de gura ei tremurătoare, Ravelle se simţi cuprinsă de flăcările arzătoare ale dorinţei şi rămase fără apărare în faţa lui. Indiferent de suferinţa pe care i-o pricinuise în trecut, acum inima ei îi aparţinea tot lui – şi întotdeauna îi va aparţine lui Steele – şi pe când braţele lui o trăgeau tot mai aproape de corpul lui puternic, iar buzele lui o sărutau atât de posesiv, Ravelle nu putea face decât un singur lucru – să-i răspundă la fel.

Cu un suspin adânc, Steele îşi ridică fără să vrea capul şi o ridică în braţe, îndreptându-se spre uşă, ochii lui cenuşii priveau plini de pasiune în cei căprui al Ravellei.

— Dumnezeule, ar trebui să existe o lege împotriva felului în care mă atragi! o acuză el, cu o voce joasă.

Ochii Ravellei străluciră mai aprinşi şi braţele ei îl

cuprinseră mai strâns în jurul gâtului în timp ce Steele o ducea în dormitorul alăturat; nu se împotrivi.

Cuvintele doar ar fi întrerupt fiorul dat de sentimentele ei atât de mult timp reprimate şi tot cuvintele erau originea tuturor disensiunilor dintre ei. Nu, se hotărî ea visătoare, acum nu era momentul să vorbească, ci să savureze emoţiile pe care numai el i le putea provoca.

Lăsându-se jos pe pat, împreună cu ea, Steele îi palpa pulsul zvâcnind în gâtul ei cu buze senzuale, iar mâinile explorau curbele rotunjite ale corpului ei care se arcuia în întâmpinarea lui. Cu degete tremurătoare, Ravelle îi descheie cămaşa, încântată de atingerea muşchilor lui puternici, încordaţi sub palmele ei şi apoi, gemând uşor, descoperi cu plăcere că nici mâinile lui nu fuseseră prea leneşe, întrucât acum îi mângâiau sânii dezveliţi.

Cu o mişcare rapida, Ravelle se lipi de el provocator, cu mâinile încleştate pe spatele lui lat, pe când gura lui se îndrepta spre pieptul ei pentru a-i mângâia sfârcurile deja întărite, excitându-le mai tare şi trimiţând asemenea senzaţii de extaz în toate extremităţile trupului ei încât Ravelle nu credea că va fi posibil să le supravieţuiască.

Mai mult decât orice, Steele era un amant nemaipomenit, parcă mai pasionat decât acum patru ani. Sau poate doar i se părea astfel din cauză că, având experienţa anterioară a contactului cu trupul lui, acum ştia dinainte ce culmi de extaz puteau atinge împreună. Dar oricare ar fi fost motivul, răspunsul ei era la fel de pasionat, la fel de voluptuos pe cât şi-ar fi dorit el şi când buzele lui excitante se întoarseră la ale ei, iar mâna lui încerca să-l găsească fermoarul pantalonilor, Ravelle nici nu se gândea să se opună, ci, dimpotrivă, simţea aceeaşi dorinţă arzătoare.

Asta până când sunetul unor voci le ajunse la urechi, făcându-i să se oprească nemişcaţi, privindu-se ochi în ochi. Ravelle se simţi cuprinsă de panică auzind o voce foarte familiară, care striga insistent:

— Dacă ăsta e locul, de ce nu răspunde cineva?

Matthew! Aproape sufocându-se de groază, Ravelle îl

privi întrebătoare pe bărbatul de lângă ea.

CAPITOLUL IX

Pentru o clipă, Ravelle crezu că Steele avea de gând lă rămână pe loc, exact cum erau, dar apoi, spre uşurarea ei, o apucă de bărbie cu o mână şi depuse un ultim sărut pe buzele ei.

— Va urma, promise el repede şi un zâmbet trist, dar şi fals îi apăru pe buze în timp ce îi dădu drumul pentru a-şi încheia rapid cămaşa.

De afară se auzea clar vocea lui Matthew care se certa cu omul care era cu el.

— Puţin îmi pasă că e o casă particulară, eu intru! Ai spus că au venit aici. Apoi, urmară paşi pe hol, însoţiţi de un strigăt. Cunningham? Unde dracului eşti, Cunningham?

Steele îşi băgă repede cămaşa în pantaloni şi se îndreptă spre uşă rapid, dându-i destul timp Ravellei să se ducă înapoi în baie. Aranjându-şi hainele mototolite, îşi pieptănă apoi părul blond cu degetele grăbite, după care trase adânc aer în piept şi îşi făcu apariţia în hol…

Imediat ochii ei asistară la următoarea scenă: Jim stătea stânjenit lângă uşă, cu aerul că ar fi vrut să nu se afle acolo; Steele adoptase o poziţie indiferentă, cu braţele încrucişate lejer pe piept şi privirea foarte amuzată, iar Matthew era în faţa lor într-o atitudine războinică, cerând pe un ton ridicat să i se spună unde e logodnica lui.

— Pentru Dumnezeu, Matthew, sunt aici, desigur, răspunse Ravelle, îndreptându-se către el. Unde credeai că sunt?

Răsucindu-se, el o măsură din cap până în picioare, bănuitor.

— Din moment ce nu a răspuns nimeni când am bătut la uşă, am intrat la idei! replică el nervos. O privire rapidă observă imediat obrajii ei încălziţi, roşeaţa buzelor şi părul încă în dezordine. După cum arăţi, aş zice că am avut

dreptate să bănuiesc ceva! Oare ce ai făcut de când ne-am despărţit? Te-ai şi strecurat în patul lui!

— Mai mult ca sigur! izbucni o voce violentă din direcţia uşii. Chantal apăru pe neaşteptate şi se repezi către ei. Numai asta a urmărit de când a sosit pe insulă! Să nu-mi spui că n-ai observat! râse ea răutăcioasă.

Hotărând că era în avantajul lui, Jim dispăru imediat pe uşă. Între timp, Steele îşi pierdu atitudinea indiferentă de mai devreme şi cu mâinile vârâte în buzunarele de la spate ale blugilor, căpătă o expresie dură.

— Nu te amesteca, Chantal, nu e treaba ta! îi ceru el hotărât. În orice caz, nu ştiu ce cauţi tu aici!

— Ei bine, dacă aceşti doi oportunişti au dreptul să-ţi ia din timpul tău, de ce n-aş face şi eu la fel? replică ea mânioasă. În definitiv, doar eşti cumnatul meu favorit, dragă, şi familiile trebuie să fie unite, nu? Adică, mi-am dat seama ce urmăreşte individa imediat ce am văzut-o aici. Chiar aseară am avertizat-o că îi ştiu micile şmecherii, dar văd că nu o învăţat nimic din această lecţie.

— Deci aşa! Ochii lui Matthew se îngustară cu răutate când o privi pe Ravelle. Nu sunt singurul care te suspectează, nu? Poate vrei să ne explici, dacă poţi!

— Cu plăcere, dar în particular! Cu toate că nu ştiu de ce eşti atât de încrezător în spusele ei, după felul în care te-a tratat azi-dimineaţă, îi răspunse ea cu ciudă.

— Pentru că, în mod evident, şi eu sunt de aceeaşi părere! Şi o strânse cu putere de încheietură, apoi privi împrejur: Bine, dacă vrei să lămurim problema în particular, să mergem în sufragerie! Unde naiba e? Sau n-ai reuşit să vezi altceva în afară de dormitor?

— Ajunge, Inglis! interveni Steele cu un ton ca de gheaţă, blocându-i drumul spre încăperea frumos mobilată pe care, de fapt, Ravelle de-abia o zărise când intrase în casă.

— Dar probabil că are dreptate! mai adăugă Chantal încă o remarcă răutăcioasă.

Matthew scoase un sunet de dezgust şi o trase pe Ravelle după el în direcţia pe care o menţionase, dar când

Steele vru să-l oprească Ravelle se opuse, dând din cap.

— Nu, nu, te rog, refuză ea oferta lui nerostită de a o ajuta, apoi aruncă o privire rapidă către Chantal, care îi urmărea cu duşmănie. Se întoarse spre Steele cu o indiferenţă studiată: Se pare că şi tu ai de explicat ceva, murmură ea puţin caustic.

Acum că îşi putea stăpâni emoţia, iar Chantal venise să-i amintească de posibila promisiune făcută de Steele, ruşinea şi jena se făcură imediat simţite în Ravelle, când se gândi la felul în care se comportase, gata să facă dragoste cu Steele. Chiar dacă era singurul bărbat pe care îl iubise vreodată, trebuia să aibă mai multă stăpânire de sine şi să nu se lase ademenită în aceeaşi cursă ca acum patru ani! Sau nu învăţase absolut nimic din acea experienţă? Lui Steele îi plăceau aventurile – chiar şi Chantal era martoră – şi ar fi fost în interesul ei să-şi amintească acest lucru, în loc să-i dea ocazia, în mod necugetat, să-i pună numele pentru a doua oară pe lista lui de cuceriri şi aşa foarte întinsă.

— Ei bine? întrebarea lui Matt îl întrerupse meditaţiile, în timp ce el trânti uşa sufrageriei cu zgomot şi se năpusti furios către centrul încăperii. Să auzim! Ce ai de spus?

Capul Ravellei se ridică îndrăzneţ. Poate dacă el ar fi arătat mai multă îngrijorare în timpul accidentului de mai înainte, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— În legătură cu ce? zise ea. Cât de amabil a fost Steele, care mi-a îngrijit rana, în timp ce ţie puţin ţi-a păsat?

— Depinde cum ţi-ai arătat recunoştinţa faţă de el! izbucni el. Deşi, după felul dezorientat în care aţi apărut amândoi, nu e greu de ghicit! Apucând-o de umeri, o scutură cu putere. Am avut dreptate, nu, Ravelle? Te-ai culcat cu ticălosul ăsta arogant, cu ochi cenuşii… Brusc, se opri cu venele încordate vizibil pe frunte, iar faţa i se înroşi puternic. Târfă! Târfă neruşinată şi mincinoasă! urlă el, lovind-o întâi peste un obraz, apoi peste celălalt, cu dosul palmei, atât de tare încât Ravelle s-ar fi prăbuşit dacă nu ar fi ţinut-o el cu mâna stângă de umăr. Ştiam eu că îmi

aminteşte de cineva şi acum mi-am dat seama exact de cine e vorba... Samara! Şi ea are aceiaşi ochi cenuşii, ironici! Nu a venit din nici o primă căsătorie a ta – dacă a existat într-adevăr, spuse rânjind, nu-i aşa, Ravelle? E plodul nelegitim al lui Cunningham, da? Este sau nu? Pe care voiai să mi-l bagi mie pe gât, să mă înşeli, căţea mincinoasă ce eşti! Şi o izbi din nou cu palma, dar de data aceasta mai tare, încât îi sparse buza. Ravelle izbucni în plâns şi se prăbuşi pe canapea, fugind de lângă el. Într-o clipă uşa se trânti de perete, iar Steele se năpusti în cameră. Sesizând imediat situaţia, îl apucă de umăr pe Matthew şi îl răsuci spre el, înainte ca acesta să-şi dea seama că intrase cineva şi apoi îi împinse la perete; apoi îl lovi cu pumnul în falcă, atât de puternic încât Ravelle se miră că nu i-a rupt maxilarul.

— Îţi place să joci dur, nu-i aşa, Inglis? îi spuse Steele printre dinţii încleştaţi. Un muşchi din dreptul obrazului i se încordă în timp ce se apleca să-l ridice pe Matthew în picioare, ţinându-l de cămaşă, ia să vedem cum te descurci cu un partener de aceiaşi sex!

Matthew veni spre el ameninţător, vrând să se bată.

— O să-ţi arăt eu ţie, porc nenorocit! strigă el, deşi vocea îi tremura puţin. Să nu crezi că asta-i tot ce am de spus în legătură cu bastardul tău nedorit şi mama lui afurisită, pe care ai vrut să mi-i pui mie în spinare! O să le spun tuturor care e adevărul, poţi să fii sigur! Râse dispreţuitor. Atunci o să-l vedem pe Cunninghami la pământ!

— Da, dar numai după ce o să am plăcerea să te văd pe tine în aceeaşi situaţie! Spunând asta, Steele îi expedie o lovitură puternică în faţă lui Matthew, carp îl trimise la podea, de data asta inconştient. Aplecându-se, Steele îl săltă de umăr şi ieşi din cameră, ducându-se în faţa casei.

Câteva minute mai târziu se întoarse înăuntru. Ravelle îşi şterse sângele de la gură şi privi spre uşă neliniştită.

— Ce-ai făcut cu el? întrebă ea puţin îngrijorată.

— L-am aruncat în maşină şi i-am spus lui Jim să-l

ducă în afara insulei, până când nu mă răzgândesc şi îi rup gâtui nenorocitului!

Ea dădu din cap.

— Şi – şi Chantal?

— I-am spus şi ei cam acelaşi lucru, zâmbi el sardonic.

— Îmi pare rău, şopti ea vinovată. Dacă nu ar fi fost episodul dintre ea şi Matthew, acum şi-ar fi petrecut după-amiaza împreună. Şi îmi pare rău că Matt a descoperit că Samara e fiica ta. Ar putea să ne creeze probleme.

Steele se apropie repede de ea şi ridicând mâna, îi luă părul de pe faţă cu blândeţe.

— Să-ţi fac necazuri? întrebă el.

Ea dădu din umeri într-un gest neutru.

— De fapt mă gândeam la Sam şi – nu, mă gândeam la tine.

— Nu crezi că familia Cunningham e în stare să-l pună la punct pe un Individ ca Inglis, dacă e nevoie?

Zâmbi prefăcut.

Da, ea îşi dădea seama că nu are de ce să-şi facă griji.

— Totuşi, n-aş vrea ca Sam să plătească pentru greşelile mele.

— Stai liniştită, nu va fi aşa! În vocea lui era multă încredere. Va fi şi ea o Cunningham, nu?

Ceva în expresia ei îl sperie puţin, fiindcă o prinse de bărbie cu degetele şi o întrebă şiret:

— Tot nu eşti de acord cu ideea, nu? Ravelle încercă să-şi întoarcă privirea, dar el nu-i dădu drumul.

— O să mă obişnuiesc, cu timpul, zise ea.

— O să fie aşa de greu?

— Sigur că da! Cuvintele îi veniră repede pe buze, apoi oftă şi îl privi cu tristeţe în ochi. Ăsta e primul pas, după care am s-o pierd definitiv!

— Dar de ce spui aşa, când ştii că o să locuiască în continuare cu tine! o întrebă el mirat.

— Pentru că *simt* că aşa se va întâmpla! răspunse ea cu ochii în lacrimi. Pe măsură ce o să crească, va vrea să stea cu persoana al cărei nume îl poartă, nu-i aşa?

— O, draga mea! Dând din cap cu amărăciune Steele

veni mai aproape de ea, pe canapea şi o cuprinse în braţe. Nu asta am vrut să spun, că o iau de lângă tine.

— Dar aşa m-ai ameninţat, remarcă ea, supărată.

Buzele lui bine conturate zâmbiră strâmb.

— Mm, da, din câte îmi amintesc, tocmai descoperisem că am o fiică, iar tatăl vitreg pe care îl aleseseşi tu nu îmi plăcea deloc. Îi atinse rana de la buză cu degetul şi expresia i se înăspri brusc. Îmi vine să-l omor pe şobolanul ăla laş pentru ce ţi-a făcut astăzi! De fapt, pe măsură ce mă gândesc mai mult, cu atât regret că nu l-am lovit mai încet a doua oară. Ar fi fost mult mai plăcut să-l mai las pe picioare puţin, ca să-i mai trag câteva!

— Da, eu am apreciat intervenţia ta, chiar dacă lui Matthew nu prea i-a plăcut, mărturisi Ravelle, cu un fior datorat acelor momente. Parcă şi-a pierdut orice control când şi-a dat seama că Sam e fiica ta.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să te las singură cu el! Steele se lovi cu palma peste coapsă, într-un gest de mânie. Am bănuit chiar de la început ce avea de gând să facă, după cum era de turbat! Pentru o clipă rămase tăcut, apoi o privi întrebător. Dar cum de i-ai spus?

— Nu i-am spus eu, a ghicit singur. Ţi-am zis că deja îşi dăduse seama că îi aminteşti de cineva. Ei bine, acum a realizat despre cine era vorba, spuse ea făcând un gest explicit cu mâna.

— Şi tu n-ai încercat să negi?

Ravelle râse amar.

— N-am mai avut ocazia să neg sau să confirm. Era prea ocupat să-mi spună tot ce credea el despre mine şi să mă lovească.

— O, Doamne, ce rău îmi pare, pisicuţo! Dacă nu te-aş fi sărutat acolo în baie, probabil nu s-ar fi întâmplat nimic acum! Şi o strânse cu grijă la piept.

Dacă nu ar fi sărutat-o acum patru ani, nu s-ar fi întâmplat nimic, reflectă ea cu tristeţe, dar îi era imposibil s-o spună, întrucât numele acela de alint de mult uitat pe care tocmai îl rostise el îi provocă un nod în gât, de mărimea unui mingi de tenis. Îi trebui un timp ca să poată

vorbi, iar când o făcu, încercă să dea impresia de indiferenţă, atât cât îi îngăduiau împrejurările.

— Nu contează, declară ea brusc şi se retrase din îmbrăţişarea lui tulburătoare. Presupun că oricum, s-ar fi întâmplat la un moment dat şi cel puţin am rupt logodna, adică, aşa sper. Şi râse forţat, dar râsul îi dispăru la vederea expresiei lui dezamăgite.

— Dar ne-a mai rămas ceva de terminat, cred, spuse el elocvent, aplecându-se hotărât spre ea.

Pentru câteva secunde dureroase Ravelle nu se putu abţine de la plăcerea pe care i-o ofereau buzele lui senzuale, care le explorau cu pricepere pe ale ei, totuşi, recurgând la ultimele rezerve de voinţă care îi mai rămăseseră, îşi aminti de ruşinea şi jena pe care le simţise ca rezultat al comportării ei anterioare şi brusc se trase înapoi, evitând contactul atât de tulburător.

— Nu! protestă ea cu violenţă.

— De ce nu, Ravelle? De sub sprâncenele de abanos ochii lui fumurii o priviră întrebători, totuşi continua să o ţină în braţe, nevrând să-i dea drumul. Ştiu că tu mă doreşti la fel de mult cât te doresc eu!

— Nu, te înşeli! strigă ea, disperată, încercând fără succes să evite buzele lui, care iar încercau să o sărute. Nu te doresc, nu!

— Mincinoaso! Şi o sărută în colţul gurii, care îi tremura. Poate mintea ta aşa îţi spune, dar restul arată cu totul altceva!

Şi cum ar fi putut să-l contrazică, când buzele ei nu opuneau nicio rezistenţă, iar raţiunea o părăsea încet, încet pentru a o lăsa absolut fără apărare, dezarmată, pradă atingerii lui electrizante. Nu mai avea decât o singură scăpare şi se apucă de ea ca un înecat de colacul de salvare.

Luându-l prin surprindere, îşi eliberă brusc capul, şi cu respiraţia agitată, îi spuse repede, fără nicio urmă de amărăciune:

— Cât îmi oferi de data asta?

Steele îşi ridică încet capul, nevenindu-i să creadă.

Tensiunea pe care o degaja figura lui crispată era aproape palpabilă şi o făcea pe Ravelle să simtă fiori de teamă.

— Afurisită interesată ce eşti! explodă el, cu ochii plini de dispreţ, în timp ce braţele îi căzură abandonând-o, apoi se ridică în picioare lângă ea, dominator. Există un nume pentru femeile care cer plată pentru a face dragoste – sunt sigur că eşti obişnuită cu el! Dar, draga mea, cu toate că ai fost destul de bună pentru o virgină, nu intenţionez să plătesc de două ori pentru aceeaşi marfă şi mai ales, nu pentru una folosită! şi râse crud, dispreţuitor.

Ravelle tremura atât de tare încât de-abia putu să se ridice în picioare. Totuşi mâna şi-o folosi foarte bine, deoarece îl plesni pe Steele peste obraz cu a forţă pe care nu şi-ar fi bănuit-o şi îi lăsă o urmă roşie imprimată pe suprafaţa pielii bronzate.

— Animal josnic şi impertinent! se sufocă ea furioasă. Să nu îndrăzneşti! se întrerupse brusc cu un ţipăt, fiindcă Steele o trase de păr cu putere.

— Tu să nu îndrăzneşti să mai ridici mâna la mine, altfel o să afli imediat ce sunt eu în stare să îndrăznesc! o ameninţă ei furios.

— Atunci nu mă mai jigni!

Buzele lui zâmbiră cu răutate.

— De ce, fiindcă spun lucrurilor pe nume!

— Fiindcă ştii bine că sunt numai minciuni! îi strigă ea cu ură. Încerci să dai vina pe mine numai ca să-ţi salvezi conştiinţa încărcată!

— Conştiinţa *mea* încărcată? repetă el cu un râs sarcastic oribil. Doar tu ai cerut bani şi dacă îmi amintesc bine, eu nici măcar nu am fost de faţă ultima dată când a fost vorba de plată.

— Nu, aşa e, n-ai fost acolo! îl ironiza ea. În maniera ta obişnuită, de individ cu două feţe, mincinos şi prefăcut, l-ar trimis pe tatăl tău să facă treaba mai murdară pentru tine! Ochii ei îl priviră cu insolenţă şi ură. Atât de mult trebuie să-i simţi lipsa acum, când el nu mai e aici să-ţi regleze conturile în locul tău!

La aceste acuzaţii de laşitate şi înşelătorie, ochii lui

Steele se îngustară, devenind ca gheaţa şi numai datorită unei discipline bine educate, severe, îşi stăpâni sentimentele şi reuşi să-i răspundă doar cu ironie bine ţintită:

— Mda, ei bine, atunci n-am auzit să te fi deranjat asta, draga mea. Abia ai aşteptat să apuci tot ce ai putut şi apoi ai fugit. Mâna care încă mai ţinea părul făcu un gest semnificativ. Sau ticăloasele de teapa ta consideră asta o comportare frumoasă?

Mâhnită de acuzaţiile lui nefondate, Ravelle era în acelaşi timp mirată de ele, aşa că preferă să-şi continue atacul pe un teren mai familiar.

— Nu, nu m-a deranjat... am fost doar dezgustată! se răsti ea. Şi într-adevăr, mi-am luat lucrurile şi am fugit! Ce credeai că o să fac? Să aştept acolo ca să mă prezinţi logodnicei tale, de care bineînţeles ai uitat să-mi pomeneşti, dar de care mi-a vorbit cu amabilitate chiar tatăl tău şi mi-a arătat cum o îmbrăţişai cu multă dragoste exact, acolo, pe chei?

— Nu, nici vorbă! strigă Steele. Nu când aveai deja cecul meu în mânuţele tale nerăbdătoare. Ar fi fost jenant. Chiar şi pentru tine!

— Şi mai ai tupeul să critici comportamentul meu! Izbucni ea în râs, fără să creadă ce auzea. Cel puţin eu am avut posibilitatea să dorm liniştită, cu o conştiinţă curată! Nu am ţinut cecul prea mult, n-am vrut să mă molipsesc de la voi! îşi bătu ea joc de el.

— Am observat! replică el muşcător. Deşi banii pe care i-ai luat erau o sumă bună!

— Adică? întrebă ea Imediat bănuitoare.

— Nu ai fost deloc împotrivă când ai încasat banii gheaţă cu cecul acela, nu-i aşa? Cred că a fost cea mai rapidă operaţiune bancară din contul meu pe care am văzut-o vreodată!

Ravelle îl privi mirată, cumva dezorientată, pentru a doua oară în cursul discuţiei lor.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, declară ea cu surprindere. Nu am încasat cecul, dacă la asta te referi. Ţi-

am spus, l-am ţinut doar câteva clipe în mână.

— Da, desigur! rânji el sardonic. Iar apoi, din întâmplare, a apărut transferat în contul tău!

— Nu! L-am mototolit şi i l-am aruncat în faţă tatălui tău, dacă vrei să ştii!

— O, îmi imaginez. Pufni cu dispreţ, arătându-şi cinismul şi neîncrederea. Aşa face o persoană care tocmai şi-a primit plata pe care a cerut-o.

— Cum adică… am c*erut-o?* întrebă ea furioasă. Tu *mi-ai oferit-o!*

În sfârşit, Steele îşi luă mâna din părul ei – ca şi cum nu ar fi suportat contactul.

— Dumnezeule, eşti în stare de orice minciună, nu, Ravelle? o acuză el. Măcar crede-mă că ştiu când ofer ceva sau nu, pentru că sunt absolut sigur că nu ţi-am oferit eu afurisitul ăla de cec!

— Atunci – atunci de ce a spus aşa tatăl tău? strigă ea perplexă.

El dădu din umeri cu indiferenţă.

— Asta spui tu că s-a întâmplat, dar nu te cred. El mi-a relatat cu totul altă variantă.

— Cu alte cuvinte, că eu am cerut banii? Văzând confirmarea din gestul lui indiferent, ea izbucni imediat. Dar nu e deloc aşa! Când a intrat în cabina mea, cecul era deja scris. A spus că tu aveai alte treburi, mai importante atunci, dar că l-ai rugat să mi-l dea în locul tău.

— Şi era scrisul meu pe cec?

— Da.

— Asta-i ciudat, începu el gânditor, apoi o fixă cu o privire insolentă şi dispreţuitoare. Mi s-a spus că cecul pe care l-ai primit – când ai venit în cabina tatălui meu să-i ceri o recompensă pentru serviciile tale – era unul semnat de mine împreună cu alte cecuri pe care le semnasem pentru nişte tranzacţii pe care tata urma să le încheie a doua zi şi că el a completat totul pe numele tău, în timp ce tu aşteptai lângă ei. Apoi ridică din sprâncene, cu ironie. Alta discrepanţă în povestea ta, draga mea? Ar trebui să acorzi mai multă atenţie detaliului, pentru că ştiu absolut sigur că

nu am completat vreun cec pe numele tău.

Ravelle îşi trecu degetele prin păr, distrată.

— El bine, mi s-a părut că era acelaşi scris. Semnătura era a ta, aşa că am crezut că şi restul era scris de tine, mai ales că era de tipar!

— De tipar? Tata niciodată nu a completat un cec cu litere de tipar în viaţa lui!

— Dacă a făcut-o sau nu, nu ştiu, dar cecul pe care mi l-a dat mie era scris de tipar! Nu că ar mai avea vreo importanţă, totuşi am refuzat să-l iau.

— A, da, discrepanţa numărul doi şi chiar una importantă! Sunt sigur că recunoşti asta, o ironiză Steele caustic. Sunt foarte curios să aud ce poveste ai să mai inventezi pentru a explica de ce, trei zile mai târziu, din contul meu în bancă a dispărut exact aceeaşi sumă care era pe cecul tău – pe care se presupune că nu l-ai acceptat şi apoi a fost depusă, am verificat eu, pe numele unei oarecare *Ravelle Fenton!*

— O, Doamne, nu ştiu! Pur şi simplu nu ştiu! Îşi scutură capul, neajutorată, cu ochii în lacrimi. Poate că tatăl tău a vrut să crezi că eu am luat banii, doar niciodată nu m-a plăcut. Ce bine ar fi fost dacă aş fi rupt cecul ăla nenorocit, în loc să i-l arunc înapoi! A spus el că probabil am să regret gestul făcut.

Fruntea lui Steele se încruntă.

— De ce ar fi spus el asta?

— De unde să ştiu eu? spuse ea disperată. Tu îl cunoşteai mai bine ca mine, tu trebuie să ştii!

— Fiind vorba de tatăl meu, asta e cam greu de aflat! Foarte rar ne-am aflat faţă-n faţă.

— Totuşi, ai fost gata să crezi toate vorbele mincinoase pe care le-a spus despre mine! îl acuză ea, cu amărăciune în glas.

— De ce nu? Ridică el din sprâncene sarcastic. Toate dovezile erau în favoarea lui. De fapt şi acum e la fel, după câte văd eu – dacă luăm totul în considerare – şi mai ales că azi tocmai ai cerut din nou alţi bani! O privi cu dispreţ. Te-ai condamnat singură prin gestul ăsta, dragă!

— Dar nu am cerut bani! protestă ea uluită.

— Nu mi s-a părut!

— Ba da! Am vrut doar să fiu răutăcioasă cu tine! Cu un oftat ea se apără, cu ochii în lacrimi. O, Steele, niciodată nu m-au interesat banii tăi, într-adevăr. De ce să-i fi cerut eu tatălui tău bani? Eram convinsă – deşi nu aveam dreptate – că vrei să mă ceri de nevastă. Nu-ţi dai seama că nu aveam niciun motiv să fac o asemenea cerere?

El respiră adânc, gândindu-se, cu privirea îndreptată spre ochii ei.

— Nu aveai dreptate? întrebă el curios asupra acestui punct neclar.

Amintirile încă erau umilitoare, chiar şi acum, iar Ravelle nu era în stare să-i mai suporte privirea, aşa că îşi aplecă fruntea pentru a-şi ascunde tristeţea.

— A spus, tatăl tău a spus – ceva în legătură cu faptul că am fost atât de naivă încât să nu-mi dau seama că tu ai promis orice numai pentru a-ţi obţine satisfacerea plăcerii tale, şi că o aventură de o noapte la sfârşitul unei călătorii distractive nu însemna nimic în comparaţie cu obligaţiile tale filiale – cred că aşa le-a numit. Apoi Ravelle păru că se sufocă.

— Atunci de ce nu ai venit la mine înainte de a părăsi vaporul?

— Cum puteam? Deja îmi dăduse cecul, semnat de tine, apoi mi-a spus toate acele lucruri şi mi-a arătat cum o sărutai pe logodnice ta – care până atunci nici măcar nu existase! – ce puteam să fac? Nu puteam să stau acolo şi să te-aud pe tine spunându-mi acelaşi lucru, aşa că am fugit, cât de repede am putut. N-aş fi suportat mai mult! Se opri pentru a-şi recăpăta respiraţia, apoi adăugă: M-am gândit că dacă totul ar fi fost o greşeală oribilă, m-ai fi căutat tu! Dar nu ai făcut-o niciodată. spuse cu voce aspră.

— Pentru că, din aceleaşi motive, am crezut că dacă nu erai vinovată de nimic, mi-ai fi dat vreun semn, mărturisi Steele cu acelaşi ton, nu mai puţin dur.

În ciuda speranţei crescânde a Ravellei, că vorbele lui ar fi putut indica faptul că, măcar în parte, începuse să

creadă povestea ei, totuşi mai avea ea câteva nelămuriri care o preocupau, aşa că le dădu glas:

— Cum aveai de gând să te căsătoreşti cu mine, când tu erai deja logodit, Steele? Şi de ce, spuse ea cu durere, găsind totuşi puterea de a continua, de ce era nevoie să-i spui tatălui tău că am petrecut noaptea împreună?

— Dar nu i-am spus! negă el brusc, cu hotărâre. Am crezut că tu i-ai spus. Dar în orice caz, chiar dacă nu i-ar fi spus nimeni, el tot nu ar fi fost împiedicat să afle singur ceea ce dorea să ştie. În privinţa asta era de neîntrecut. Iar în ceea ce priveşte cealaltă problemă, ei bine… şi ridică stânjenit dintr-un umăr, asta pentru că, la dracu'! − pentru că nu eram pregătit să te pierd! recunoscu el nervos. Logodna mea cu Kathleen – era mai mult un aranjament datorat afacerilor, aş putea să spun. Nu eram îndrăgostit de ea şi ştiu că nici ea nu mă iubea, dar cum familiile noastre se aşteptau să ne căsătorim – şi atunci nu aveam niciunul altă combinaţie – ne-am hotărât să ne logodim. Zâmbi puţin strâmb: măcar asta ne mai elibera de presiunile familiilor, exercitate asupra noastră tot timpul. Când te-am cunoscut pe tine, mi-am dat seama că nu mai puteam continua astfel, dar nu ţi-am spus nimic pentru că m-am temut că o să te pierd şi am amânat totul pentru mai târziu.

— Dar nu părea deloc aşa, după felul în care ai întâmpinat-o, nu se putu abţine ea să-l acuze.

— Trebuie să înţelegi că, zâmbi el pe neaşteptate, după noaptea pe care o petrecusem împreună cu tine, îmi imaginam că sărut o cu totul altă persoană.

Obrajii Ravellei se înroşiră puternic şi îşi lăsă ochii în jos, fără să-şi dea seama.

— Aş fi vrut să ştiu asta, şopti ea cu tristeţe.

— Hm, dar acum totul a trecut.

Scoase un sunet ca şi cum n-ar mai fi avut nicio importanţă pentru el, indiferent ce s-ar fi întâmplat, iar ea începu să-şi muşte buzele pentru a le ascunde tremuratul.

— Dar mă crezi totuşi, că i-am dat cecul înapoi tatălui tău? întrebă ea repede, cu îngrijorare.

— Totuşi există acel cont în bancă pe numele tău,

unde au fost depuşi banii, spuse el oarecum indiferent.

— Înţeleg. Era imposibil să mai continue să-şi ascundă disperarea acum, aşa că se întoarse imediat cu spatele la el. Ei bine, cred că nu mai pot să spun nimic, nu-i aşa? Nu pot să dovedesc că n-am luat banii, iar tu refuzi să mă crezi pe cuvânt, în schimb eu trebuie să cred că nu tu ai scris cecul şi nici nu mi i-ai oferit! Nu e prea corect, după părerea mea, continuă ea supărată, totul în avantajul tău, iar eu nu pot să fac nimic în situaţia asta. Dacă aş avea aşa de mulţi bani, ţi i-aş da ţie, numai pentru a-ţi dovedi că nu i-am vrut niciodată – tatăl tău, de altfel, a spus că tu eşti conştient de avantajele unui cont sănătos în bancă – dar cum nu-i am, asta e! De fapt… Un zgomot în spatele ei o făcu să se oprească şi automat îi aruncă o privire cercetătoare peste umăr lui Steele, care clătină din cap cu tristeţe şi apoi îşi schimbă expresia într-un zâmbet. Ţi se pare amuzant că aş vrea să-mi dovedesc nevinovăţia? rosti ea indignată.

— Mi se pare amuzant că ai afirmat că nu mai ai nimic de spus… apoi ai continuat să vorbeşti tot timpul, o corectă el încet.

— O, dar…

— Şi vreau să te informez, draga mea, că, indiferent dacă ai avea sau nu acea sumă de bani, nu i-aş primi de la tine. Orice ai crede tu, pentru mine nu banii au fost importanţi, cu toate că aş vrea să ştiu cum de a apărut în conversaţia voastră acea presupusă remarcă referitoare la contul meu din bancă.

— Nu e deloc „presupusă”, într-adevăr a fost spusă de tatăl tău! declară ea emfatic. S-a întâmplat după ce eu i-am aruncat cecul înapoi. El l-a ridicat de jos şi l-a pus în buzunar, apoi a spus că voi avea motive să regret acest gest impulsiv, necugetat, de nobleţe, cu toate că tu nu aveai să fii nemulţumit de asta, întrucât cunoşteai avantajele unui cont sănătos în bancă, iar eu nu! Apoi a plecat.

Steele recepţionă informaţia gânditor.

— Ei bine, aş putea spune că asta e exact genul de

comentariu pe care l-ar fi făcut tata în asemenea situaţii şi e imposibil să-l fi inventat tu, recunoscu el în cele din urmă.

— Atunci mă crezi că spun adevărul, da?

— Cred că e timpul să fac nişte investigaţii în legătură cu semnătura Ravellei Fenton care a depus banii în cont, acceptă el cu greu.

— Dar n-ai făcut până acum? întrebă ea, cu o surprindere care pe moment îi depăşea dezamăgirea.

— Până acum nu mi s-a părut necesar.

Ravelle nu era în întregime de acord, dar gândul că măcar avea de gând să încerce să clarifice chestiunea era suficient pentru a o mai înveseli.

— Dar crezi că e posibil să verifici semnătura aceea?

Ochii lui de un cenuşiu metalic îi priviră pe cei căprui, care străluceau puţin.

— Eşti absolut sigură că vrei s-o fac?

— Desigur, eu… Imediat se opri, înţelegând sensul ascuns al întrebării. Apoi explodă de furie: Şarpe ce eşti! Îmi pierd timpul degeaba încercând să te conving, nu-i aşa? Pentru că în realitate nici nu vrei să mă crezi! Bine, de acum înainte puţin îmi pasă dacă o faci sau nu şi să te ia dracu', Steele Cunningham! Pentru a doua oară în după-amiaza aceea ridică mâna să-l plesnească furioasă peste faţă.

Însă de această dată nu mai apucă să-şi atingă ţinta, pentru că o mână fermă, puternică o opri din drum, răsucindu-i braţul la spate şi în acelaşi timp o trase spre corpul lui viril. Totul se petrecu atât de repede, încât Ravelle nici nu avu vreo şansă de a protesta sau de a se opune, ci rămase paralizată. Buzele, care puţin mai devreme, o sărutaseră atât de posesiv, acum făcură acelaşi gest tulburător, preţ de câteva minute.

— Ce faci, pentru Dumnezeu? au fost primele ei cuvinte uimite când el, în cele din urmă, se desprinse de ea

— Cum, nu ştii? o necăji Steele, continuând să o ţină strâns lipită de el.

Ravelle refuză să vadă orice urmă de umor în această situaţie.

— Bine, atunci… de ce? întrebă hotărâtă.

— Pentru că te iubesc, te-am iubit întotdeauna şi te voi iubi întotdeauna. Un zâmbet îi apăru pe buze, puţin trist. Motivele astea sunt suficiente?

— Dar, dar… Eliberându-şi braţele, Ravelle îl îmbrăţişă imediat strâns, renunţând la încercarea ei de a afla şi alte motive şi luă lucrurile în ordinea importanţei lor. O, da! suspină ea, în extaz. Da!

Bineînţeles, răspunsul ei provocă o reacţie extrem de pasionată, plină de ardoare. Steele o luă în braţe şi o aşeză pe sofa, îmbrăţişând-o cu putere. Buzele Ravellei continuară să-l sărute cu o iubire nemărginită, până când, în cele din urmă, el se opri spunând:

— De data asta nu te mai las să scapi. Am să te duc în faţa altarului, îi promise el cu solemnitate. Am pierdut atâţia ani până acum…

Ea zâmbi către el cu dragoste.

— Să înţeleg că este încă o cerere în căsătorie?

— Cred că… depinde, dacă o consideri necesară! şi zâmbi la rândul lui. Din câte ştiu eu, niciodată nu mi-am retras ultima cerere pe care am făcut-o!

Ravelle îi mângâie faţa cu degetele ei subţiri.

— Atunci, cum nici eu nu mi-am retras răspunsul afirmativ niciodată, cred că prefer să recunosc acordul nostru original, ca fiind valabil. Apoi tăcu o clipă, dar avea atât de multe întrebări de pus, încât nu mai putu să aştepte şi spuse curioasă: Steele, ce te-a determinat să te răzgândeşti? Eram sigură că nu aveai să-ţi schimbi părerea vreodată, când m-ai întrebat dacă voiam într-adevăr să cercetezi semnătura aceea…

— Mmm, aşa e, zâmbi el fals. O îmbrăţişa instinctiv. Şi îmi pare rău că a trebuit să te întreb, dar… şi expresia lui arăta regretul, având în vedere că erau atât de multe diferenţe între povestea ta despre cele întâmplate şi ceea ce ştiam eu, am fost obligat să folosesc câteva mici trucuri ca să pot afla adevărul.

— Adică m-ai pus la încercare?

— Iartă-mă, se scuză el din nou. Dar dacă ai fi

manifestat cea mai mică urmă de rea-voinţă sau de... şi lăsă propoziţia neterminată, semnificativ.

— Dar n-a fost aşa, nu? spuse ea fericită.

— În sufletul meu nu credeam că ai fi fost în stare de aşa ceva şi în acelaşi timp, nu mă aşteptam la o reacţie atât de violentă! Zâmbind încântat o privi ameninţător, dar în glumă. Va trebui să renunţi la obiceiul pe care ţi l-ai format în ultima vreme, de a ridica mâna dreaptă, pisicuţo.

Ea nu se putu abţine să nu râdă.

— O, cred că în mod sigur pot să-ţi promit că nu se va mai întâmpla vreodată. Era doar ceva de care m-am molipsit de la Matthew în după-amiaza asta. Şi îi aruncă o privire şireată. Dar a fost eficient, nu?

— Al naibii de eficient! aprobă el, puţin supărat, Atingându-i obrazul cu vârful degetelor, trase aer în piept, apoi oftă. Îmi dau seama cât te-a durut când ticălosul ăla... Se opri brusc, dând din cap. Încă mai vreau să-i rup gâtul pentru că a îndrăznit să te lovească!

Ravelle părea să fie mai iertătoare. În definitiv, atitudinea lui Matthew contribuise, în parte, la actuala ei fericire.

— Niciodată nu ţi-a plăcut Matt, nu? reflectă ea.

— Cred şi eu! râse Steele ironic. Ai fi mai aproape de adevăr dacă ai spune că l-am urât de moarte din prima clipă când l-am văzut!

— Din cauză că a încercat să te dea afară din restaurant?

— Din cauză că era logodnicul tău! Un zâmbet de autoironie îi apăru pe buze. La început am încercat să-mi spun că era mânia provocată de tine, pe care i-o atribuiam lui, dar de fapt era doar un caz de gelozie demodată pentru că erai cu el şi nu cu mine!

— Aşa că ai pus la cale toate acele mici episoade pentru a-l face să bănuiască ceva despre relaţia noastră, îşi explică ea.

— Vai de mine! zâmbi el fără regret. Cum eu credeam că mă abandonaseşi – eram sigur de asta – iar eu îmi rupsesem logodna pentru că nu doream pe altcineva în

afară de tine, atunci m-am gândit că meritai din plin să-ţi fac greutăţi cât mai mult posibil. Apoi când Matthew a binevoit să-mi spună data de naştere a fiicei noastre… şi se aplecă să o sărute blând.

— M-ai amenințat imediat că o să mi-o iei! îl întrerupse ea cu o privire supărată.

— Ştiu, ştiu, oftă el cu părere de râu. Dar poţi să mă condamni pentru asta? Gândul de a-l lăsa pe nemernicul ăla încrezut să-mi crească fiica era insuportabil! Dumnezeule, tot nu pot să înţeleg ce te-a făcut să te logodeşti cu el!

— O, au existat o serie de motive care atunci păreau destul de întemeiate, zâmbi ea puţin tristă. Probabil fiindcă el era exact opusul tău, ăsta a fost cel mai important. A fost foarte greu pentru mine să o am pe Sam care îmi reamintea tot timpul de tine, dar să mai am şi un soţ care să-ţi semene, era prea mult.

— Atunci de ce să te fi căsătorit?

Ea ridică din umeri, neajutorată.

— Eram atât de singură! Cel puţin când eram cu Matthew gândurile nu-mi mai erau tot timpul în trecut sau la ceea ce ar fi putut să fie.

Steele îşi rezemă bărbia de creştetul ei, mângâindu-i părul uşor cu degetele.

— A fost mult mai greu pentru tine decât pentru mine, nu-i aşa, pisicuţo? murmură el plin de compătimire. Mă tem că nu mi-a trecut prin cap că ai fi putut să rămâi însărcinată după noaptea petrecută de noi împreună.

Aplecându-şi capul pe spate, Ravelle depuse un sărut pe obrazul lui.

— Nici eu nu m-am gândit, dar după vreo două luni… replică ea crispată. Iar atunci, nu prea mai aveam ce să fac.

— Niciodată nu te-ai gândit la un avort? spuse Steele cu o voce grea.

— O, nu! negă ea cu vehemenţă. Nu numai că era o parte din mine, dar copilul era ultima mea legătură cu tine, tot ce-mi rămăsese de la tine şi – oricum, în subconştient – asta doream cel mai mult

— Doamne, ce idiot am fost să-l cred pe tatăl meu imediat! se învinovăţi el furios. La început nu l-am crezut, totuşi – l-am acuzat de minciună – pentru că nu îmi imaginam că mă înşelasem în privinţa ta!

— Aşa am simţit şi eu, dar se pare că se pricepea foarte bine să joace un joc dublu!

— Mmm, ar fi trebuit să ţin minte că asta îi plăcea cel mai mult, mârâi Steele cu amărăciune. Aşa a reuşit multe afaceri, cu tactica asta, ticălos bătrân…

— Nu, nu spune asta! Ravelle îi acoperi buzele cu degetele. Cu toate astea, a fost tatăl tău şi acum tot nu mai poate să se amestece între noi. În plus, el probabil a crezut că acţiona în interesul tău.

— În interesul companiei, poate! a contrazise el dur. Crede-mă, ar fi câştigat o avere prin căsătoria mea cu Kathleen Maynard.

— Kathleen Maynard! Cu ea erai logodit?

Ochii ei îl priviră neîncrezători. Atunci nu mă mir ca a vrut să scape de mine! Familia Maynard este cea mai mare forţă în industria metalurgică, nu?

Steele aprobă din cap.

— O, Steele! Ea îl privi cu adoraţie, îmbrăţişându-l din nou, cu braţe puternice şi îi trase capul spre ea. Te iubesc atât de mult!

Dornic să-i răspundă la fel, Steele o sărută pe gura atât de atrăgătoare. Când o eliberă apoi, fu numai pentru a o întreba:

— Nu că m-aş plânge, nu te supăra, dar cum de te-ai gândit să mi-o spui chiar acum?

Ea zâmbi şireată.

— Pentru că aşa mi-a venit, faţa îi deveni serioasă şi pentru că m-ai preferat în locul uneia precum Kathleen Maynard.

— Te-aş fi preferat oricum, draga mea, pentru că fără tine nu aş mai fi viu decât pe jumătate, spuse Steele repede.

Cu un oftat de mulţumire ea se cuibări mai aproape de trupul lui puternic şi îi aruncă o privire puţin răutăcioasă.

— Nu prea păreai aşa când m-ai sărutat în prima mea seară aici.

— Nu? răspunse el amuzat. Atunci de ce crezi că am fost aşa de aspru cu tine la început? Pentru că mi-am dat seama imediat că în ceea ce mă privea, nimic nu se schimbase. Te doream mai mult ca niciodată, iar tu păreai preocupată de un singur lucru: să-i găseşti mereu scuze lui Matthew! Tot ce făcea el, tu îi luai apărarea, ceea ce pentru mine, cu starea mea de gelozie, era ca şi când i-ai fi arătat o pânză roşie unui taur furios. Aşa că atunci m-am hotărât să schimb strategia şi să mă răzbun într-un mod mai subtil!

— A, da? zâmbi ea, dezorientată. Nu ştiu dacă îmi place cum sună asta!

Steele începu să râdă, cu sunete semănând cu o catifea groasă, care o umpleau de căldură.

— Stai liniştită, tot ce am reuşit să fac a fost că mă înşelam pe mine însumi. Din nenorocire pentru mine, toate schemele pe care le-am încercat – să îl despart pe Matthew de tine sau să te fac să te îndrăgosteşti de mine iar – toate au avut aceiaşi motiv vital. Undeva, în spatele fiecăreia se ascundea în mintea mea ideea că aveam de gând să închei prin a face dragoste cu tine şi asta, pentru un plan de răzbunare, pot să spun că semăna a înfrângere, zâmbi e! trist.

— Şi, şi asta e tot ce s-a întâmplat între noi azi înainte de venirea lui Matthew, o p-parte a răzbunării tale? se bâlbâi ea. Ideea că ar fi putut să fie aşa era de nesuportat, atât de mult o rănea.

— O, nu, dragă, a fost ceva absolut spontan, o asigură el, sincer. Nici măcar nu aveam intenţii să te sărut, numai că treceai printr-un moment greu şi n-am putut să mă abţin. Ceea ce a urmat n-a fost decât o consecinţă normală datorată sentimentelor mele faţă de tine – doar pe tine te-am vrut întotdeauna în braţele mele – şi poţi să mă crezi pe cuvânt, nu a existat niciun calcul în acţiunile mele.

— Sunt fericită, fiindcă şi eu am dorit mereu să mă aflu în braţele tale, mărturisi Ravelle timidă, simţindu-se uşurată. De aceea a trebuit să te întreb cât aveai de gând

să-mi oferi când ai început să mă săruţi din nou după plecarea lui Matthew. Simţeam că eram gata să mă predau şi căutam cu disperare ceva care să te oprească.

— Dar de ce? Asta n-am putut să înţeleg şi din motivul ăsta am spus atâtea lucruri urâte care te-au jignit după aceea.

Îngrijorată pentru un moment, ea îşi muşcă buza de jos nervoasă.

— Chiar crezi despre mine că sunt o marfă folosită, Steele? întrebă ea cu un tremur involuntar în glas. Eu – eu niciodată nu m-am mai culcat cu nimeni, să ştii!

— O, Doamne! El îşi scutură capul, cu disperare. Sigur că nu cred aşa despre tine şi te rog să mă ierţi că am fost atât de rău să ţi-o spun. Tot ce pot să mai zic în apărarea mea este că nu eram pregătit – dacă asta poate fi o consolare – nici pentru vorbele tale, nici pentru sentimentele de ostilitate pe care le ascundeau ele.

— În… în sfârşit, s-a lămurit totul între noi astfel.

— Totuşi, s-ar zice că existau şi căi mai plăcute, nu? spuse el, cu amărăciune.

— Cred că da, dar a trebui*t* să găsesc ceva care să te oprească. Eram îngrozită la gândul că îmi vei adăuga numele pe lista ta de cuceriri ocazionale, pentru a doua oară.

— Înţeleg, admise Steele, cu toate că în mod cert nu exista niciun pericol ca tu să devii o cucerire – întâmplătoare sau nu. În ceea ce te priveşte pe tine, am senzaţia că eu sunt cel cucerit!

— Asta ar putea fi o informaţie foarte utilă pentru viitor, îndrăzni ea să-l necăjească şi îşi primi răsplata într-o privire de prefăcută ameninţare. Cu toate că după cele spuse de Chantal aseară, eu…

— Da? Şi, mă rog, ce a avut ea de spus? o întrerupse el, intenţionat.

Ravelle îşi ridică sprâncenele arcuite, surprinsă.

— Ei bine, eu – eu am crezut… Adică, nu era iubita ta?

— Nici vorbă, afurisita! Replica lui veni cu hotărâre. Ce – sau mai bine zis – cine te-a făcut să crezi aşa?

Chantal?

— Eu – eu am crezut că asta voia ea să spună. Probabil n-am înţeles eu bine, se scuză ea.

— Mă îndoiesc, râse el strâmb. Chantal uneori poate fi o însoţitoare agreabilă, dar are obiceiul neplăcut de a considera că nu s-a născut încă bărbatul care să-i reziste ei.

— Dar nu înseamnă nimic pentru tine?

— Din punct de vedere sentimental? Steele dădu încet din cap, iar căldura din ochii lui îi spuse clar Ravellei în ce direcţie se îndreptau sentimentele lui. Nu, am ieşit cu ea de câteva ori, dar nu simt absolut nimic pentru ea. În afară de asta, prea e dornică să posede un bărbat, trup şi suflet, prea avidă, după gustul meu.

— Dar… dacă aş spune că şi eu sunt la fel de avidă… în privinţa ta? întrebă ea emoţionată. Era aproape sigură că aşa simţea pentru Steele.

— Hmm. Ochii lui cenuşii, blânzi o priviră, apoi îi zâmbiră atât de afectuos încât simţi cum i se rupe inima. Atunci pentru tine cred că am să fac o excepţie!

Ravelle nu putea cere mai mult, ci doar să-l răsplătească. Şi prima dintr-un şir de compensaţii s-a petrecut chiar atunci, acolo unde se aflau.

SFÂRŞIT